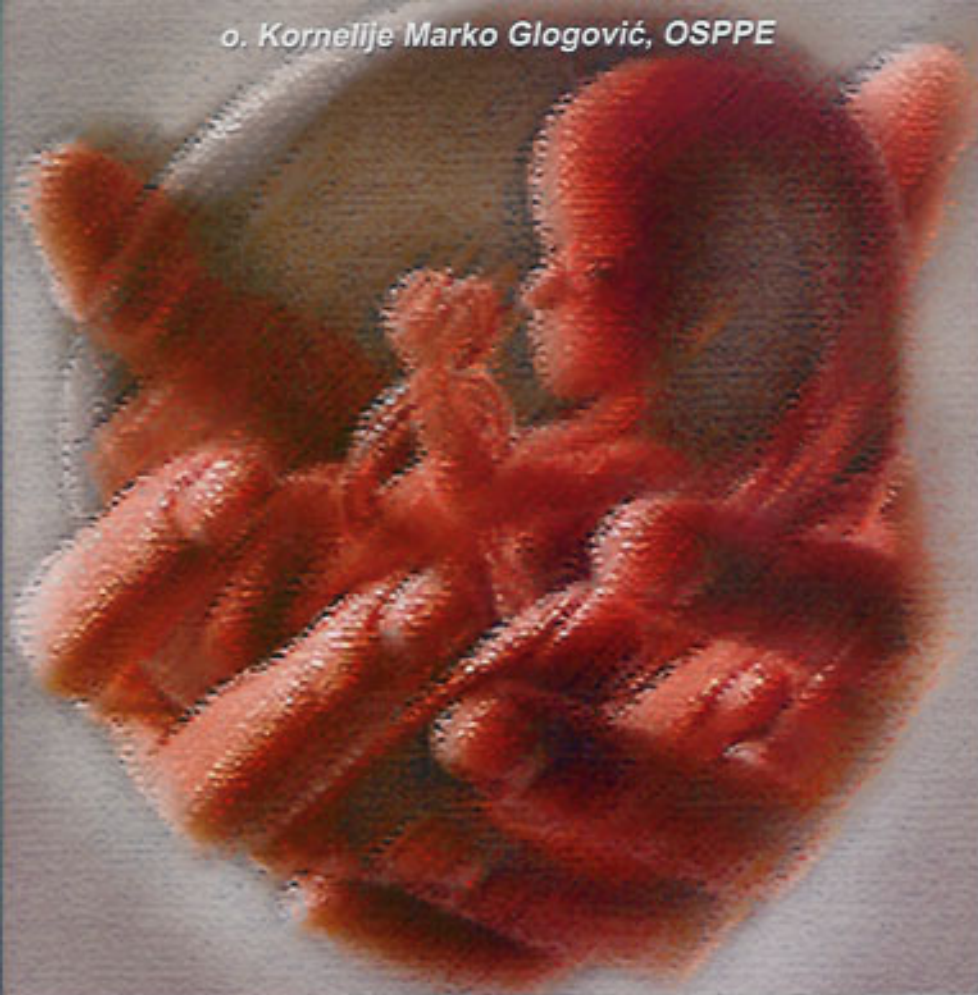

o. Kornelije Marko Glogović, OSPPE

Vapaj s Golgote

Bog, čovjek i nerođeno dijete

 laudato

o. Kornelije Marko Glogović, OSPPE

VAPAJ SA GOLGOTE

Imprimatur:
o. Provincijal Pavlina
J. Domšić, OSPPE
Karlovac, 15. 08. 2004.

«Oče, oprosti im,
jer ne znaju što čine!»
Lk 23, 34

Knjigu posvećujem onima
koji su se ogriješili o život,
moleći da se bez oklijevanja
vrate Onomu koji je sama
Ljubav i Milosrđe i koji ih
čeka otvorena srca

Riječ potpore...

Tragično zlo protiv kojega se tako velikodušno bori p.Kornelije Marko Glogovoć, jedno je od mnogih teških problema u kojem živi kršćansko društvo našeg vremena. To je zlo u službi snažnih i mračnih sila, antikršćanskih, demonskih; ono je pokret uništenja temelja vjere i načela kršćanskog života koja je darovana svijetu naukom Isusa Krista i katoličke Crkve. Ono je i plan koji vuče svoje korijene u odlukama koje sežu daleko u prošlost, ali koje se promiče u budućnost zahvaljujući raznim financijskim sredstvima i sa naporom toliko jakim i upornim da može biti objašnjeno samo mržnjom i potpunim odbijanjem Boga koje vrije u srcima vršitelja ovih nedjela.

Da bi uspjeli u posvemašnjem đavolskom pokušaju dekristinizacije naroda koriste se, osim pobačaja i pornografija, „slobodna ljubav”, razvod braka, homoseksualnost, eutanazija, genetski inženjering, magija, praznovjerje, spiritizam, sotonizam, alternativne religije, svetogrđni obredi prozašli iz starih rimskih ali i istočnjačkih, afričkih i pre-kolumbijanskih obreda; napadaju se crkvene institucije, temelji katoličkog morala, službenici Božji, nauk Crkve; širi se racionalizam, odbija se nadnaravno; ismijava se molitva, svetost, vjerski, karitativni i socijalni rad Crkve; nudi se i brani svaki oblik slobode koji rađa nasiljem, dekadencijom i slobodnjačkim ponašanjem ljudske osobe.

Pobačaj je jedan od najjačih oružja ovog pokreta za uništenje moralnosti i vjere. Kada se samo pomisli na 80 miliona pobačaja koji se obave u svijetu svake godine... spontano se postavlja pitanje: kako Bog može dopustiti toliko zlo? Nikada u povijesti čovječanstva nijedan rat nije prouzročio tolike žrtve! To su zločini koji vane za pravednom Božjom osvetom!

Pokret posvješćivanja protiv pobačaja koji p.Marko, zajedno sa raznim dobrovoljcima, vodi i širi, jest pokret koji se zalaže za vrednotu života od njegova prvog stvaranja, za potporu ženama u životnim poteškoćama, za razvoj čvrste ljudske i kršćanske svijesti u svima, pokret koji je dostojan svakog odobravanja i velikodušne potpore svih ljudi dobre volje.

Bog od nas traži obraćenje, vjernost, ljubav djelotvornu i upornu koja radi na poboljšanju svijeta i nas samih: što bude jača bila naša vjera i naša ljubav, množit će se i dobra na našoj zemlji, koja je već nalik na Sodomu i

Gomoru, i veće će biti milosrđe Božje prema nama. Neka Abrahamova molitva i njegova vjera postanu naša molitva i naša vjera. Ugledajmo se u Epafru, sluge Kristova, o kome apostol Pavao kaza: „On se uvijek bori za vas u molitvama, da se držite, savršeni i ispunjeni, u posvemašnjoj volji Božjoj. Svjedočim doista za nj: mnogo se trudi za vas” (Kol. 4, 12-13).

Život usmjeren ka svetosti, uporna molitva, pod zaštitom i vodstvom Majke Božje Marije, često klanjanje pred Presvetim, velikodušno zalaganje od strane svih koji žele stati na stranu Boga: to je ono što možemo i trebamo ostvariti zajedno sa p.Markom i sa svima koji rade u svrhe velike, Boga dostojne, od njega željene, od njega blagoslovljene.

Prof. P. Barnaba Hekić, franjevac
Antonianum - Rim

UZ POMOĆ BOŽJU

Ne znam kako bolje započeti pisanje ove knjige, koja je zamišljena kao svojevrsan nastavak prvog djela istog autora, pod nazivom «Ukradeni blagoslov». Dok sam pisao tu knjigu, nisam ni slutio kakva čudesna djela Gospodin namjerava učiniti po njoj u dušama i životima čitalaca. Nevjerojatno mnoga pisama i poziva, razgovora i sv. Ispovijedi, svjedočanstva o Božjoj snazi koja je zaživjela u onima koji su knjigu pročitali. Sve to zbog jedne jednostavne činjenice; jer je pisana i podupirana molitvom i žrtvom mnogih dobrih ljudi, koji su individualno ili u zajedništvu molili da napisane riječi dodirnu srca. Kao nikada prije doživljavam kako je jako Gospodinu stalo da se spase životi nerođenih, kako brzo i intenzivno stvara nove i neočekivane stvari, povlači čudesne poteze i djeluje po najraznovrsnijim osobnostima i situacijama, samo da život ostane pošteđen i ugleda svjetlo dana.

U godini dana naša borba za nerođene dobila je posve neplanirane dimenzije: Centar za nerođeni život otvorio je prvu podružnicu u Istri, nastao je sljedeći Centar u Požegi, a još ih je nekoliko u planu. Rodile su se molitvene zajednice, pod nazivom «Treće srce», u kojima sudjeluje već nekoliko stotina ljudi. Samo u prvih šest mjeseci 2004. godine kapelu Marije, Majke života – Zaštitnice nerođenih posjetilo je više od 20 autobusa hodočasnika i namjernika. Nekoliko novih molitvenika za nerođene, nove brošure i letci, inicijative poput «Pavlini za život» ili promicanje nove «svetice života», Sv. Ivanke Beretta Molla... kolike slike i plakati Majke nerođenih darovanih raznim ustanovama, ponajviše bolnicama...Koliki intervjui i reportaže u javnim glasilima...Ali i tolike borbe i padovi, udarci Zloga i podmetanja što svjesnih što nesvjesnih, onih koji u ovome svemu vide samo ljudsko a ne i božansko.

Stoga odlučih napisati još jednu knjigu, koja će po stilu i sadržaju biti dostupna svakome tko je želi pročitati. Nisam učeni teolog niti filozof, običan sam svećenik koji je čuo i odgovorio potvrdno na poziv pisma: «Govori u ime onih koji ne mogu govoriti!» (Izr 31,8). Bogu sam zahvalan na milostima koje su pratile pisanje ove knjige. U njoj piše o mnogim temama za koje su me ljudi pitali i za koje su tražili odgovor. Što je sa dušama nerođenog-pobačenog djeteta, kako odgovoriti pobornicima abortusa, zašto molitva ima toliku snagu u borbi za život...samo su neke teme, na koje sam pokušao baciti svjetlo. Drugi dio knjige sadrži potresna svjedočanstva i razgovore sa zanimljivim ljudima koji nisu iz Hrvatske, a koji nam daju zaista nevjerojatne podatke i novosti iz perspektive svojih zemalja. Treći dio tvore molitve za nerođene, kao jedna konkretna i moćna pomoć onima koji po čitanju ovih redaka otvore srce Onomu koji i nerođenima i nama govori: «*Dragocjen si u očima mojim, vrijedan si i ja te ljubim...Na svoju slavu sam te sazdao i načinio...*» (Iz 43 4-7). Kako su stari pavlini uvijek na početku i kraju svojih pisama i knjiga pisali *Na slavu Boga, hvalu Bogorodice i čast Sv. Pavla Pustinjaka*, tako i ja ovim zazivom predajem Tebi, brate i sestro u Kristu Isusu, ovu knjigu.

NEŠTO MALO INFORMACIJA

Nemoguće je opisati i napisati sve, dodirnuti svaku zanimljivost koju je Gospodin učinio u mojemu životu u zadnjih godinu dana. Međutim, neke su stvari ipak važne i značajne, te smatram da na početku trebaju biti predstavljene. Ovaj razgovor sa mnom objavljen je u jednom tjedniku upravo prije pisanja ove knjige, pa je dobro da ga pročitamo za sam uvod, kao dobru obavijest o onome što Ljubav radi u našoj domovini.

INTERVJU ZA KATOLIČKI TJEDNIK – SARAJEVO

Razgovor sa voditeljem «Centra za neroženi život» u Sv. Petru u Šumi u Istri, pavlinom p. Markom Kornelijem Glogovićem OSPPE

Razgovarao: francisko Pavljuk

1.) Pater Marko, recite nam na početku ovog našeg razgovora nešto o sebi!

Rođen sam u Zagrebu, ali majka mi je iz Bosanse Posavine, iz Bijeke kod Brčkog, gdje sam takoreći odrastao, i gdje mi se nalazi srce. Nakon klasične gimnazije otišao sam u Poljsku u novicijat reda pavlina, a tamo sam i završio naš bogoslovni fakultet u Krakovu. Već dvije godine sam svećenik i molim i radim u malom istarskom mjestu Sveti Petar u Šumi. Ovdje sam kapelan i vjeroučitelj, voditelj Centra za nerođeni život naše Porečko-Pulske biskupije i reda, član sam Vijeća za obitelj, jedan sam od trojice pavlina koji djeluju u ovom starom samostanu u srcu Istre.

2.) Tko su pavlini?

Pavlini ili red Svetog Pavla Pustinjaka su kontemplativno-aktivni Red, u narodu zvani «bijeli fratri» zbog boje habita, koji su nastali u XIII. Stoljeću na granici mađarske i Hrvatske, a naš je pravni utemeljitelj Bl. Euzebij Ostrogonski. On je sakupljenim pustinjacima dao ime Sv. Pavla tebankog, sveca iz III. Stoljeća, koji je za progona cara Decija otišao u pustinju i tamo provodio skroviti i pokornički život. Pavlini posebno njeguju pobožnost prema Bogorodici Mariji i Anđelima Čuvarima, vodimo marijanska svetišta i brinemo o hodočasnici, osobito revno ispovijedajući, po čemu smo poznati naročito u Poljskoj, gdje je naša Generalna Uprava, u svetištu Crne Gospe na Jasnoj Gori. Već nekoliko desetljeća, slijedeći znakove vremena, jedna od glavnih karizmi Reda je molitvena zaštita nerođene djece, posebno one kojoj prijete smrt pobačajem. Sada smo prisutni u četiri samostana u Hrvatskoj, ima nas dvanaest, uz nekoliko kandidata a druge godine imat ćemo, ako Bog da, novog mladomisnika. Vodimo župe, molitvene zajednice, duhove vježbe, te promičemo naš način borbe za nerođene, molitvom i žrtvom.

3.) Kako ste Vi došli u pavline?

To je uvijek najteže pitanje! Jednostavno sam kao srednjoškolac ugledao pavlina i «znao sam»; ja upravo to želim biti! Mislim da je to stvar srca, kojemu Gospodin šalje jedan impuls, kojemu nudi jedan put i poziv, te čeka odgovor. Moj je bio «da», iako su tada pavlini u nas imali samo jedan samostan, i to okupiran u ratu, a bila su samo dvojica.

Međutim, zahvaljujem Bogu na svemu, jer u svakoj prilici vidim i doživljam Njegovu pomoć, zaštitu i ljubav. Ja sam sretan što sam pavlin, jer sam Marijin i u svakom koraku moga zvanja osjećam njezinu stvarnu prisutnost i zagovor.

4.) Što je to «duhovno posvojenje nerođenog djeteta»?

Naši su pavlini osamdesetih godina u Varšavi započeli s jednom osobitom idejom, širokom molitvenom akcijom koja se ubrzo proširila i izvan same Poljske. Razmatrajući poruke fatimske Gospine objave, svjesni strašnog broja desetaka milijuna pobačene dječice godišnje u svijetu, patri su shvatili da ih Gospodin zove da nešto poduzmu. Duhovno posvojenje je molitva i žrtva za nerođeno dijete, koja traje devet mjeseci, a kojom molitelj postaje na duhovni način skrbnik djeteta kojega majka (i otac) žele abortirati. Čvrsto vjerujem da svako takvo posvojenje rađa plod; sačuvani život male bebe. Od jubilarne godine u Hrvatskoj i dijaspori podijeljeno je oko dva milijuna primjeraka ovog letka, a nedavno smo izdali i tzv. «Molitveno posvojenje majke trudnice koja namjerava učiniti pobačaj», nešto slično ali ne i isto.

5.) Vi ste voditelj «Centra za nerođeni život» u Sv. Petru u Šumi u Istri. Recite nam koji je cilj Centra i čime se bavi? Kako je zapravo nastao i kada?

Centar za nerođeni život je osnovan na blagdan Gospe Žalosne, 15. rujna prošle godine. To je Centar Biskupije našeg Reda. Srce Centra je jedinstvena kapela Marije, Majke nerođenih, koju je dosad posjetilo više tisuća ljudi, samo u ovoj godini 23 autobusa. U toj kapeli molimo, imamo tjedna i mjesečna klanjanja i noćna bdijenja, susrete i duhovne obnove, a sve u cilju da se nerođeni spase. Centar nudi svaku pomoć u tom smislu: savjet, razgovor, sakrament pomirenja, smještaj trudnica u teškoćama itd. Naglašavam da je geslo našeg cijelog «pokreta» utemeljeno na pavlinskoj monaškoj baštini, i ono glasi: molitvom i žrtvom spasi život nerođenom! Molitva i žrtva su, dakle, temelj i osnova svega što činimo. Evo formule: mi molimo s vjerom i zahvaljivanjem, kako nas uči Evanđelje, a Bog u svojoj dobroti odgovara! Centar ima svoju prvu podružnicu u Puli, u Općoj bolnici, zajedno sa kapelicom, a počeli smo i sa osnivanjem posebnih molitvenih zajednica koje će molitvom spašavati nerođene. Te molitvene zajednice se zovu «Treće srce», što znači da uz Srce Isusovo i Srce Marijino moje TREĆE SRCE moli za spas beba u utrobi majki. U tijeku su osnivanja tih zajednica na više mjesta u Hrvatskoj, sve uz znanje i blagoslov biskupa i svećenstva.

6.) Prošle je godine u sklopu centra i pavlinskog samostana u Sv. Petru otvorena i blagoslovljena jedinstvena kapelica u nas, marije, majke života, zaštitnice nerođenih. Recite nam nešto o tome!

Ta je kapela djelo Majke Božje! Nakon mojeg hodočašća u fatimu rodila se zamisao da otvorimo nešto takvo, ali nismo imali baš nikakvih financijskih sredstava, niti da započnemo radove. Prostorija iznad sakristije, zapuštena, oronula, katastrofa. A onda smo počeli moliti i novci su stizali na nevjerojatne načine, ponekad velike svote ostavljene u sandučiću ili na oltaru, ponekad su ih donosili ljudi koji se uopće nisu predstavljali i nikada ih više nismo vidjeli...Kad god nešto trebamo ili smo u dugovima, molimo i Nebo odgovara. To nisu pričice, to je moje najiskrenije svjedočanstvo! U središtu kapele je Marija koja u svom Srcu nosi nerođeno dijete, imamo i relikvije nekih svetaca, te slike koje predočuju što je abortus i što je Božansko Milosrđe. Dođite i vidite! U godinu dana smo ovdje izmolili rođenje mnogih mališana, osuđenih na pobačaj, mnoge su se osobe ovdje pomirile s Bogom i našle ponovno sreću, a nekoliko je neplodnih supružnika dobilo željno očekivano potomstvo. Aleluja!

7.) Kako danas spriječiti ovo teško zlo, pobačaj?

Pavlini nude molitvu i žrtvu. Drugi rade onako kako su to od Gospodina primili; pišu protestiraju, šire svijest o ubojitosti spirala i kontracepcije, o nemoralnosti vazektomije i umjetne oplodnje, svjedoče u javnim glasilima, posjećuju liječnike, drže tribine... Mi želimo svima njima biti molitveno zaleđe i snaga. Isus nas poziva na obraćenje srca, jer tu se prvo pobačaj «rodi». Kad shvatimo da su novac, izgled, karijera i tijelo ništa u usporedbi sa novim životom, koji je uvijek dar i blagoslov narodu, Crkvi i obitelji, kada usmjerimo pogled u Boga koji je Ljubav, onda ćemo svakome zlu moći reći «ne», pa tako i ovome.

8.) Centar se bavi i izdavaštvom knjiga, slika, sličica, prospekata, razglednica, molitvenika i sl., i to sve u borbi za spas nerođenog djeteta. Recite nam kakvi su to sadržaji i kako doći do tih publikacija?

Kao mladi svećenik ostao sam šokiran pustošenjem koje ostavlja pobačaj u ljudima, pa čak i generacijama ljudi. Koji očaj, bol, tama, depresija, krize, izgubljenost, duševne i tjelesne bolesti, besmisao, ovisnost...Stoga nismo stali samo na «Duhovnom posvojenju» nego smo tiskali cijeli niz molitvenika i preklopnica, letaka koji se bave tom tematikom, ali uvijek su povezani s molitvom. Poznata knjižara «Teovizija» izdala mi je knjigu «Ukradeni blagoslov» koja na najjednostavniji način otkriva tko stoji iza pobačaja i što pobačaj donosi, odnosno uzima, te «Križni put za nerođene». Molitvenik sa mnoštvom molitava koji je izdao UPT iz Đakova, brošure o Sv. Ivanki beretti Molli, akcija «Pavlini za život», «Djelo zadovoljštine Mariji, majci nerođenih», trodnevnice i devetnice, sličice i brošure «Trećeg srca»...Sve to širi se Hrvatskom, Bosnom i našom dijasporom i donosi, bar što se vidi iz stotina pisama i poziva, ogroman plod, s Božjom pomoću. Centar ima veliku nebesku potporu i Crne Gospe, koje se ikona čuva na glavnom oltaru naše istarske crkve, a koja je proplakala krvlju u XVIII. Stoljeću. I Ona je cilj mnogih hodočašća i molitava.

9.) Što biste na kraju poručili čitateljima Katoličkog tjednika, a posebno majkama koje pod svojim okriljem nose malo nerođeno dijete?

Molite, žrtvujte se, život je borba, ali nismo sami! Molitva može sve, Gospodin je sama ljubav i dobrota, provida svakome svom stvorenju sve potrebno za život. Abortus je strašno zlo koje razara ne samo pojedinca, nego čitave obitelji i društva. Međutim, Bog u svome beskrajnom milosrđu može sve popraviti, oprostiti i podariti milošću. Tko god želi naše materijale, ili bilo koju drugu pomoć, tko želi postati treće srce ili otvoriti Centar u svojem gradu, tko želi sudjelovati u spašavanju najmanjih, koji se sami ne mogu nikako obraniti, neka zove, piše ili dođe! Otvorena srca čekaju Vas vaši pavlini!

SVJEDOČANSTVO JEDNE DJEVOJKE

Zovem se Ana,

imam 21 godinu, studiram u Zagrebu. Prije oko dvije godine, ludo sam se zaljubila u nešto starijeg dečka. Priča je standardna: mladost, ljubav, strast, zajednički planovi za budućnost. Smatram se katolkinjom, iako ne sudjelujem baš na misi, niti me vjerske stvari baš zanimaju. Bog? Vjerojatno postoji, ali ja imam svoj život i sama sam u njemu režiser i glumac. Nakon jedne lude zabave i spolnog odnosa začela sam naše dijete. Ponovno standardna priča: očaj, panika, zbunjenost. Mogućnosti su bile sljedeće; roditi i patiti, trpjeti ogovaranja i sramotu, ne napredovati u karijeri, ili pobaciti (pa to je samo «nakupina stanica») ili možda sebi oduzeti život. Moj dečko je hrabro izjavio: abortus ili zbogom. Izabrala sam abortus. Dakle, pobacila sam (za 1 400 kuna) u gotovo trećem mjesecu trudnoće, a da mi nitko nije savjetovao suprotno. Nisam otišla svećeniku; Crkva bi bila, uostalom, zadnja kojoj bih se obratila. Moji roditelji nisu ni znali, a da jesu, mislim da bi me se odrekli. Današnje moje stanje: dečko me napustio («ljubav do smrti» je umrla), ja neprestano mislim na ono što sam napravila, stalno osjećam neku prljavštinu, stid, strah od svega i svih, umor i zasićenost svime, bezvoljnost i prazninu koja me guši. Mislim da mi Bog nikada neće oprostiti. Kad sam spoznala da je moje dijete imalo skoro sve organe, osjećalo bol, sisalo palac, a na kraju bilo raskomadano i bačeno u kanalizaciju, povratila sam od muke. Ništa nije kao prije. To nije bila obična operacija, to je bilo ubojstvo moga djeteta, koje sam ja htjela i dopustila. Sad mi se po glavi vrti i ona treća mogućnost od prije abortusa...Ja više nisam ja. Sve je tako jadno besmisleno...potpuno sam sama, kao da sam već mrtva...Bože, ako me čuješ i ako možeš pomoći, učini nešto, učini nešto!!!

Zašto je Ana pobacila?

Sve u životu ovisi o Tvojem odnosu s Bogom. Ti si stvorenje, On je Stvoritelj. On je dobar, On je Ljubav, On Te želi ljubiti cijelu vječnost. Kada u životu nema Boga, nestaju i sve vrijednosti, čovjek podliježe svijetu, tijelu i zloduhu, te ne može činiti dobro. Bez Gospodina je nemoguće prihvatiti, ljubiti i u dobru odgojiti novi život! Bog je život; bez njega život ljudski gubi značenje i puninu.

Zašto sada trpi?

Ubivši svoje dijete pobačajem, uništila je i dio sebe. Abortus nije običan i bezazlen medicinski zahvat: to je istinsko pogubljenje nerođenog djeteta, koje se nije moglo nikako samo obraniti. Spirala, umjetna oplodnja, razne kontracepcije...toliko je oruđa smrti upereno protiv najmanjih! ISUS KRIST je prihvatio križ, umro u mukama i uskrsnuo. Patnja Ane i tolikih drugih je teška, a bila je i Njegova. Ali, trpjeti bez Isusa je neopisivo teško i strašno.

Tko joj može pomoći?

Samo Gospodin! *«Ja sam put, Istina i život!»* (Iv 14,6) Isus je došao pokazati put prema vječnoj radosti, dao je istinu da slomi *«oca laži»* (Iv 8,44) i da nas oslobodi (Lk 4,18), unio je u naš život smisao, svojom ljubavlju rasvijetlio je tamu, uništio snagu grijeha, ispunio nas svojim mirom! On oprašta, On podiže, liječi, obnavlja, zacjeljuje, uvijek prihvaća i ljubi! *«Gospodin me pomazao i poslao da radosnu vijest donesem ubogima, da iscijelim srca slomljena, da zarobljenima navijestim slobodu...»* (Iz 61,1)

POTPUNO DRUGO SVJEDOČANSTVO

Ja sam Martina,

i najsretnija sam osoba na svijetu! Zašto? Iskusila sam pomoć i snagu Božju, pobijedila u borbi koja je mogla stajati života moju Jasnica. Naime, kad sam otkrila treću trudnoću, šokirala sam se, blago govoreći. Upravo sam bila dobila dobar posao, a moj je muž bio često službeno odsutan, putujući poslovno po cijeloj državi. Moje drugo dijete je pohađalo specijalnu školu, zbog manjeg hendikepa, zarađenog dok je bio beba, te sam mu morala poklanjati više pažnje. Kod kuće sam čuvala i staru, boležljivu svekrvu. Dakle, treće dijete?! Ni u ludilu! Nekoliko mjeseci bila sam bombardirana «dobrim savjetima» prijatelja i liječnika, ta danas je sasvim normalno abortirati treće dijete («to i nije dijete»), čak bi bilo «neodgovorno roditi ga», jer bih «zapostavila drugo dvoje!» tada u moj život ulazi Isus i vjera. Slučajno sam s posla svratila u jednu gradsku crkvicu i vidjela ljude kako mole krunicu. Voditeljica je upravo u tom trenutku govorila: «Ovu desetnicu prikazujemo za nerođenu dječicu, koju majke žele pobaciti, ne dopuštajući im da žive, vole, vjeruju i raduju se...» Neočekivana, silna milost Gospodina tako me potresla, da sam sva drhteći kleknula i zaplakala...Sve, baš sve je prošlou najboljem redu, rodila sam zdravu, prekrasnu djevojčicu, koja je naš ponos, sreća, čiji osmijeh ne bih mijenjala za sva bogatstva i uspjehe ovoga svijeta! Isus je spasio, ne samo nju, nego i mene i moj brak i cijelu obitelj! Mnogi su mi sa divljenjem priznali da sam veliko svjedočanstvo ljudima, jer sa svojih 40 godina prihvaćam novi život i usprkos svim poteškoćama, sada s Bogom, idem naprijed, svjesna da je Bog uz mene i moje, da nas voli i blagoslivlja i čeka da dođemo kući, u nebesku Domovinu. Što da vam kažem, osim: hvala što smo jedno u Njemu!

Zašto je Martina sretna?

Jer nije poslušala Zloga, jer je odbacila pogubne ljudske obzire, jer je prepoznala trenutak pohoda Gospodina i prihvatila ŽIVOT kojeg joj je On darovao! Sretna, jer je dozvolila djetetu da se rodi, jer nije zadala smrtnu ranu svojem majčinstvu i ženstvenosti. Sretna, jer je iskusila da ljubav Božja i Providnost uvijek nalaze izlaz iz svakog problema!

Što je izvor te sreće?

Prihvaćanje volje Božje, život u vjeri, čista savjest i zahvalnost Životvorcu. Božji su putevi otajstveni...Ali On najbolje zna što i zašto se baš tako nešto događa pojedincu: «*Bog čini da sve bude na dobro onima koji ga ljube.*» (Rim 8,28). On, kao dobar Otac želi samo jedno: da Mu se s pouzdanjem djeteta predamo i s vjerom prepustimo da djeluje u našim životima, obiteljima, teškoćama, poslovima.

ZAMAPTI I ZNAJ:

- *abortus je ubojstvo nerođene ljudske osobe*
- *kontracepcija također uništava život i bračni suživot*
- *Gospodin je milosrdan i pun ljubavi prema svima*
- *Bog može oprostiti svaki grijeh*
- *On može i želi otkloniti svako zlo*
- *molitvom i žrtvom zazivamo Njegovu pomoć*
- *molitva je znak moje ljubavi i brige za bližnje*

**«Ženo, ni ja te ne osuđujem...Idi, i ne griješi više!»
(Iv 8,10)**

OPRAVDANJE ZA POBAČAJ

Naš je Gospodin viseći i krvareći na križu zavapio: «*Oče, oprosti im, jer ne znaju što čine!*» (Lk 24,34) U zadnja dva poglavlja čitali smo dva različita svjedočanstva; djevojka Ana je pobacila svoje dijete, gospođa Martina ga je zadržala. U zadnjih nekoliko godina kao svećenik i dušobrižnik čuo sam mnoštvo takvih žena i djevojaka, vidio mnoge suze, tješio mnoge povrijeđene i slomljene duše. Tu i tamo dođe mi osoba koja svjesno ili ne, opravdava svoju odluku na abortus. Razlozi su raznovrsni, ali uglavnom su tjelesne prirode: obitelj, posao, financije, karijera. Kažem *tjelesne*, jer manje je onih koji su duhovne ili duševne naravi, u što ubrajam: strah od novog života, od budućnosti, mržnja prema plodu strasti s nevoljenim muškarcem, panika pred naglom odgovornošću, božan od nekog tko će «raditi iste pogreške u životu kao ja» ili prema kome ću biti odvratan kao što su moji bili «prema meni» itd.

Sama riječ fetus (foetus) na latinskom jeziku doslovno znači «mališan». Začecem nastaje jedan potpuno novi život, život nove osobe, po majci i ocu kojima je Stvoritelj po spolnom činu dao moć stvaranja, tj. Bog se sa stvorenjima dijeli tom moću koja pripada samo Njemu. Novi život u utrobi majke označava na neki način i novi život, novi početak za samu majku, kao i za oca djeteta. Bog u svojoj beskrajnoj dobroti želi svojim podariti s djetetom novu mogućnost boljeg, smislenijeg, radosnijeg života. Dijete dolazi uvijek – pa makar i bolesno – kao dar i blagoslov. Već od utrobe Gospodin djetetu daje dušu, a s njome i vječni plan sreće i život. «Tajnim uzdama providnosti», kako piše Jean Calvin, Bog stvara budućnost već u sadašnjosti. Pobačaj, kao ubojstvo djeteta, baš nikada nije opravdan, jer «*Bog nije stvorio smrt, niti se raduje propasti živih.*» (Mdr 1,13) Domena smrti, grijeha tame i besmisla pripada đavlu. Dijete u utrobi je dio majke, ali potpuno nova, jedinstvena osoba, koja od samoga začeca posjeduje potpuno autonomne karakteristika; svoju krvnu grupu, svoj otisak prsta, svoju fizionomiju, boju očiju i kose, svoj karakter koji može samo *sličiti* roditeljima. Za Sv. Pavlom svako djeteta bi moglo reći: «*On me odvoji već od utrobe majke i pozva milošću svojom...*» (Gal 1,15) Dakle, odvojene duše i različita tijela – i na jedno i na drugo baš nitko nema prava dignuti ruku.

U ožujku 2004. posjetila me djevojka kojoj ćemo dati ime Mirjana. Studentica, 18 godina, jedinica, doseljenica iz jedne susjedne države. U trećem mjesecu trudnoće, neželjene, dolazi na nagovor svoje prijateljice da porazgovara o mogućnosti abortusa. Zanimalo ju je što Bog kaže o tome. Dok sam joj pokazivao fotografije djeteta u utrobi, iste tromjesečne bebe kakvu je ona nosila pod srcem, objašnjavajući kako to djeteta već samostalno funkcionira imajući većinu organa izgrađenih, počela je plakati i tresti se od uzbuđenja. Međutim, bila je tvrdo pri svojem. Ovako je tekao naš razgovor:

Ja: Koji su tvoji razlozi za pobačaj, što ili tko te tjera da ubiješ svoje dijete, a time na neki način da počiniš i *samoubojstvo*?

Mirjana: Studiram. To je velika sramota. Dečko ga ne bi htio prihvatiti.

Ja: Nikad ne govori i ne tvrdi nešto unaprijed. On još niti ne zna za njega, kako možeš znati što će reći?

Mirjana: nemam novaca. Tko će to dijete othraniti?

Ja: Svečano to obećajem da ću ti cijelu trudnoću i još kasnije davati moju plaću od vjeronauka!

Mirjana: Ne, ne, što će reći ljudi? Kako ću živjeti s tom sramotom?!

Ja: Kako ćeš živjeti sa sviješću da si ubila čovjeka, svoje vlastito dijete? Evo, otići ćeš u

dom Sv. Ane (Rijeka) ili u Zagreb i tamo ćeš daleko od sviju roditi. Studiranje možeš poslije završiti. Bit ćeš veliko i pozitivno svjedočanstvo za one koji su u sličnim

situacijama.

Mirjana: Roditelji su mi jednom rekli da, ako mi se to dogodi prije braka, da će me sami odvesti u bolnicu...

Ja: Hrvati – katolici! Odmah ću ih nazvati i popričati s njima, odlučno i odrješito. Ta ti si punoljetna!

Proveo sam je kroz Bibliju i ukazao da je život svetinja i da s njime nema šale. Onaj koji je rekao «*Plodite se i množite i ispunite zemlju*» (Post 1,28), rekao je također i «*Budite milosrdni, da baštinite milosrđe*» (usp. Mt 5,7). Preklinjao sam ju da bude milosrdna svome djetetu. Jecajući je otišla. Za dva tjedna sam dobio poruku na mobitel: «Pater, ne brinite više. Sada je sve gotovo.» Odgovorih joj: «Mirjana, sada tek sve počinje.»

Uvijek, baš uvijek postoji izlaz i rješenje. Bogatstvo, uspjeh, ljudski obziri? Riječ je Gospodnja: «*Tvrdiš: Bogat sam, nagomilao sam blago, ništa mi ne treba, a ne znaš da si upravo ti nesretan, i bijedan, i siromašan, i slijep, i gol.*» (Otk 3,17)

ŽIVOT NIJE KAO U FILMU

Stanje u vezi s pobačajem u svijetu danas (približno 80 milijuna godišnje, samo kirurški namjerni prekid trudnoće, bez abortivne kontracepcije, umjetne oplodnje itd.) je strašno. Zemlja je natopljena nevinom krvlju. U starom katekizmu piše kako je to «griješ koji vapi u Nebo za osvetom.» ratovi, poplave i požari, potresi, katastrofe, epidemije, samoubojstva, terorizam, bolesti životinja...Možda je svemu tome temelj upravo abortus? Najgora posljedica današnjeg tzv. modernog života je nedostatak uopće temeljnog **oduševljenja** za život. Takva situacija, uvijek ponavljam, traži pravi kršćanski «juriš na Nebo». Stoga je cijelom našem pavlinskom pokretu u borbi za nerođene geslo upravo «molitvom i žrtvom spasi život nerođenome». Bog MOŽE srušiti taj zid u srcima ljudi, taj mentalitet svijeta, Bog MOŽE dati «svaki blagoslov duhovni u Kristu» (Ef 1,3) koji će pobijediti svako prokletstvo, Bog nam daje snage da «*mogu sve u Isusu, snazi mojoj*» (Fil 4,13), On MOŽE sve u trenutku preokrenuti na dobro «*onih koji Ga ljube*» (Jak 1,12). Naše je moliti, Njegovo je činiti. Sotona, kaže jedan svetac, ne drhti pred našim riječima i pobožnim željama, nego pred našom molitvom. Prava ljubav prema Bogu očituje se u pravoj molitvi, iskrenoj: ne ljubim Boga zato što me uslišava, nego zato što je moj Bog! Život nije uvijek jednostavan, lijep, bez problema, pun samih uspjeha i uzvišica, život nije kao oni hollywoodski filmovi ispunjeni lažnom srećom i zadovoljstvom. «Ljubiti znači trpjeti», rekla je Sv. Ivanka Beretta Molla, žena – liječnica koju je Ivan Pavao II 2004. proglasio svetom. Teško bolesna, morala je birati: ili njen život ili život bebe koju je nosila. Niti trenutak nije oklijevala, birala je život svoje mala Emmanuele. Ta ista, zajedno sa ocem i braćom, prisustvovala je proglašenju svoje majke svetom u Rimu. A mi u Istri u našoj kapeli očekujemo njene Relikvije! Sljedeći «razlog» pobačaja za neke je muka, trpljenje, koje bi zbog vanbračnog djeteta (ili neželjenog, u braku) mogli imati. Pogledajmo Pavla Apostola; *osuđivan, pretučen, u tamnici, u smrtnim pogiblima, udaran i šiban od sunarodnjaka, kamenovan, doživio brodolom i utapljanje, u neprestanom bijegu pred zlobnicima, u trudu i mucu, u čestom nespavanju, u gladi i žeđi, u zimi i golotinji* (usp. 2 Kor 11, 23-27). A ipak, toliko sretan, toliko istinski radostan, toliko pun Duha Svetoga! Samo zato što je usprkos svemu vršio volju Božju! To je zalag sreće svakoga djeteta Božjega. I takvu sreću Bog želi svakom još nerođenom biću. Shvatimo; nisu svi bogati i lijepi, slavni i zdravi. Nije to novac ono što nam daje život, niti tko drugi niti što drugo. Život i puninu života daje samo «*Ljubitelj života*» (Mdr 11,26), Bog. Teško Ti je u životu? Posoji božansko obećanje i zakletva samog jahve Sabaota: «*Dojenčad ću tvoju na rukama nositi i milovati na koljenima!*» (Iz 66,12) Američki pokret «Svećenici za život» koji mi često šalju razne materijale o *pro-life* tematici, jednom su mi poslali sljedeći dijalog između ljutog, frustriranog čovjeka i Gospodina, nacrtanog u stripu. Čovjek gleda u nebo i viče: «Bože, ako si gore, objasni mi nešto: Ti si navodno sama Ljubav i Dobro! Zar ne vidiš današnji svijet? Gdje su ljudi koji bi spriječili ratove, mirotvorci koji bi iskorijenili terorizam, liječnici koji bi pronašli lijekove za sidu, pošteni političari koji bi dali ljudima posla, svećenici koji bi propovijedali Tebe onakvog kakav uistinu jesi?

Bog odgovara: da! Ljubav sam, i sve sam ih već poslao k vama!

A čovjek odgovara: Ta gdje su onda – ja ih ne vidim!

Bog: VI STE IH POBACILI.»

IZ PRVE RUKE

Jednog dana dobio sam zanimljivo pismo. Tračak svjetla i nade koji dolazi od naših mladih. Svakodnevno zahvaljujemo Bogu da ih imamo takvih!

Braćo moja!

Hvaljen Isus i Marija, čitajući vaše letke spoznala sam istinu života, njegovu vrijednost i Božju Ljubav. Čitajući vaše letke, učvrstila sam svoje «NE» prema abortusu u bilo kojoj situaciji. Bogu hvala, polazim medicinsku školu u Rijeci i u zadnjoj godini slušamo ginekologiju. Učili smo puno toga a između ostalog i sve o abortusu, te njegove komplikacije. Moram priznati da sam se u početku zgražala više od svih tih silnih komplikacija koje nosi sam zahvat, nego nego samog zahvata abortusa. Iz sata u sat, mahom smo prolazili nastavne jedinice i tako smo došli do praktičnog dijela nastave. Prvo smo se u bolnici sreli s porodicama, gledajući oči tih milošću obasjanih majki pri porodu. Spoznala sam i na poseban način upoznala i osjetila koliko je velika i snažna LJUBAV BOŽJA!!!! Bog nam je, da Bog je nama, običnim smrtnicima podario tako veliki zadatak, dao nam je toliku sreću i radost, dao nam je milost da u svojim utrobama nosimo LJUBAV, da unosimo ŽIVOT, da iz našeg tijela nakon 9 mjeseci zajedničkog kucanja srca, nakon zajedničke ljubavi i topline na svijet dođe novo Božje dijete, mala ljudska osoba koju je sam Gospodin oblikovao svojim vlastitim rukama i udahnuo zrak pun života u nj. Tako je u nekoliko sljedećih dana na red došla i praksa na odjelu za planiranje obitelji. Već smo po pričama znali da se na tom odjelu rade abortusi artificialni. U odjelnoj čekaoni našla sam vaš letak u kojem je molitva za dijete koje će danas biti pobačeno, sabrala sam se i pomolila je. Kada smo baš ušli u prostoriju, gdje se zahvat provodi doslovno su nas «poslagali» jednog do drugog. Gledajući zahvat, srce mi se lomilo, pucalo i vrištalo. Duša plakala, a duh molio. Zamjetili su moje tužno lice, oči prepuno suza i zamolili me da izađem van jer ne smijem imati tako tužno i obješeno lice pred osobljem koje to izvodi. Nisam mogla vjerovati. Uvjerena sam da ću cijeli svoj zemaljski život imati noćne more i da će mi to zauvijek ostati u svijesti, znači cijeli moj život, sada imam 19 godina, i pitam se, koliko ću živjeti misleći na to čedomorstvo?! To je šok, koji neću mislim nikada moći zaboraviti, sjetit ću se toga kada čujem dječji smijeh, plač, vrisak, kada vidim dijete, kada ugledam svoju majku, svog oca, brata pa i kad ugledam samu sebe, itd. Pitam se, od kada postoji ta igra da su ljudi bogovi? Da se smiju igrati tuđim, nevinim životima? Ne znam od kuda hrabrost svim tim ženama? Od kuda hrabrost i snaga njihovim supružnicima, njihovim dečkima, prijateljima, a kamoli njihovim roditeljima, naročito majkama koje su obdarene milošću poroda malog anđela, od kuda snaga davati im tu potporu u tom?! Što su doista Gospodinove riječi toliko nepoznate, zar im one ništa ne znače. Šta nije bitna ni Gospodinova, odnosno Božja zapovijed «Ne ubij!» koju učimo prije osnovne škole. Imam toliko zbrkanih osjećaja, toliko pitanja, u meni je toliko toga što ne znam niti izreći. Sva slava i hvala Gospodinu na vašem pokretu, blagoslovljen i plodan neka bude, neka Gospodin usliši sve vaše molitve, neka prosvjetli srca naša, neka umnoži i ojača našu vjeru i ljubav...

Mogu vam posvjedočiti da bih i sada još plakala i bila utučena da nisam srela vaš letak s molitvom za dijete koje će biti pobačeno, jer ta mi je molitva maknula predrasudu prema tim ženama, ta molitva mi je otvorila srce, dala mi je snage da zahvalim Gospodinu što je poslo svoje anđele po malo nerođeno dijete. Podsjetila me da je Ljubav Boga Oca našega jača i veća od svega! Vaš letak mi je omogućio da ne sudim bližnje svoje i da Mu zahvalim na Njegovom milosrđu, Njegovom praštanju i na Njegovom daru utjehe!!!

Kroz nove i kroz naše živote proslavi se Gospodine!

Mir Božji sa svima vama,

Natalia!

POBAČAJ KAO UZROK DRUGIH ZALA

Gospodine, sada te molim da blagosloviš sve one koji čitaju ove retke. Daj im svoga Duha Svetoga, Duha Životvorca, otvori im oči srca da vide, shvate i prihvate poruku nade i milosrđa, poruku opomene i obraćenja. Isuse, raspeti jaganjče, udalji zloduha koji krade Tvoje Riječi, donosi nemir i strah, potiče na očaj. Usliši me, dijete svoje, brata svoga, službenika svoga. Hvala Ti, amen.

Molim ovu molitvu od srca, jer ne bih želio da me netko shvati krivo ili zlonamjerno. Nakon dosad napisanog, moramo već shvatiti kako je zlo abortusa zaista jedan osobit «savez sa smrću» (Iz 28,17). Oko 200,000 pobačaja dnevno u svijetu pobijaju riječi Svetoga Pisma, napisane u Knjizi Siraha (13, 15-16): «Svako živo biće ljubi svoju vrstu i svaki čovjek svoga blišnjega.» dalje piše isti Prorok: «Pred čovjekom je život i smrt, što više voli, to će mu se i dati» (15,17) nešto prije opet ustvrđuje: «Srce mijenja lik čovjeku...Vedro lice znak je vedrog srca» (13, 25-26). Upravo kao i kod dobro znanog Kaina, koji je ubio zbog ljubomore i oholosti svoga brata Abela. Čitajmo pažljivo: «Jahve reče Kainu:»zašto si ljut? Zašto ti je lice namrgođeno? Jer, ako ispravno radiš, vedrinom odsijevaš...krv brata tvoga iz zemlje viče k meni. Stoga budi proklet na zemlji koja je rastvorila usta da proguta s ruke tvoje krv brata tvoga...»(post 4,6-7. 10-11) Stoga su osobe koje su učinile pobačaj tužne, i ta tuga prelazi i na druge. Često u svom poslanju i zvanju susrećem žive primjere navedenih svetopisamskih riječi. Toliko sam se puta mogao uvjeriti o pravoj i očitoj povezanosti učinjenog nasilnog prekida trudnoće (bez obzira koja po redu bila) prije ili u braku, sa nesrećom djece koja su se kasnije rodila, pa i cijele obitelji. Bog u svome beskrajnom milosrđu uništava grijeh, koji je kao vatra, gasi ga u Krvi svoga Sina, ali dim te vatre ostaje. Nije li to slično nauku o čistilištu, nakon ovoga života, u kojem ćemo trpjeti posljedice onoga zla što smo ovdje učinili? Gospodin traži potpuno odreknuće od grijeha, a nakon abortusa i potpunu, stvarnu promjenu života, razmišljanja, postupanja. Ako toga nema, taj «dim» polako čovjeka guši.

Da to ilustriram, poslužit ću se stvarnim primjerom. Dolazi mi majka koja je pobacila svoje prvo dijete. Tri-četiri godine nakon toga rađa sina. Ispovijed i pokajanje-da, ali bez prave promjene srca. Sin se već u 5. razredu osnovne škole (živa istina!) počinje drogirati. Majka viče, otac prekorava, rodbina se sablažnjuje, učitelji vrte glavom i dijele ukore, ali nitko ne moli, ne hodočasti, ne posti, ne žrtvuje se. Slijede razbojništva, oružja, padanje razreda, nečistoća, sve jače droge, sve deblji dossier u policiji. Sada ima 20 godina, na ozbiljnim je tabletama, priča mi o želji za samoubojstvom i besmisлом života. A dečko pravi «maneken», bogat, inteligentan ali lijen. Njegov brat ili sestra, bio je ubijen u utrobi koja je njega rodila. Bol, nijemi krik, borba nevidljiva ljudskom oku tog stvorenja Božjeg kao da je OSTALA nakon njega u utrobi. Kao da je PREŠLA u svoga brata. Takvih i sličnih primjera znam barem desetak. Očito je bolestan (duh, duša, tijelo) i on i obitelj, pa i društvo. Što činiti? Umjesto mojeg mudrovanja, poslušajmo Riječ Boga živoga:

- Ja sam Jahve, koji dajem zdravlje (Izl 15, 26)
- Tvoje zdravlje će opet procvasti (Iz 58, 8)
- Izlazi sunce sa zdravljem u zrakama (Mal 3, 20), (kao Hostija, Sunce – Isus)
- Posla Riječ svoju da ih ozdravi (Ps 107, 20)

- Da, želim te ozdraviti! Ozdravi! (Isus u Mt 8, 2)
- Kćeri, tvoja te VJERA ozdravila! (Mk 5,34)
- Ozdravljao je (ISUS) SVAKU VRSTU BOLESTI! (Mt 4, 23)
- Molite jedni za druge, da ozdravite! (Jak 5,16)

Dakle, sve je jasno; postoji nada, postoji šansa, koju Gospodin želi da iskoristiš u svome životu i da kreneš naprijed! Nitko drugi, baš nitko drugi ne može zacijeliti te i takve rane, osim Isusa Krista. Jednom sam, blagoslivljajući stanove, naišao jednoj sobi na tri slike: Isus, Blažena Djevica Marija i – Sai Baba, poznati indijski vrač i tzv. iscjelitelj. Novi Zavjet govori da nema veze između svjetla i tame, između Krista i sotone. Nema «malo jesam Kristov, malo nisam, malo molim, malo ne, malo idem u crkvu, malo ne idem». Postoji samo ovo: «*Poznam tvoja djela; niti si studen, niti vruć...Mlak si, zato ću te povraćati iz svojih usta*» (usp. Otk 3, 16).

*Gospodine Isuse,
 Ti ljubiš sve koje je Tvoj otac stvorio,
 Ti blagoslivljaš One koji čeznu za Tvojim Duhom,
 Ti predaješ svoju Majku onima koji često padaju.
 Svi smo sagriješili,
 svi smo daleko od Tebe,
 svi trebamo Tebe više nego išta drugo!
 Pomozi nam, Isuse!
 Daj nam Duha poniznosti i svetosti,
 da Njegovo svjetlo prodre u naše tame,
 da Njegova ljubav zacijeli naše rane!
 Isuse, ljubavi moja, ljubim Te
 i želim Te, slavim Te i veličam Te
 jer si samo Milosrđe. Amen.*

DVIJE PORUKE PASTIRA CRKVE

Dobro je znati što naši pastiri u Crkvi govore o pobačaju. Izabrah dvojicu: Bl. Alojzija Stepinca (pismo od 10. siječnja 1940. liječnicima Banovine Hrvatske) i sadašnjeg kardinala Hrvata Josipa Bozanića.

«Vrlo poštovani gospodine!

Svijest odgovornosti pred Bogom kao duhovnog poglavara, ljubav prema narodu iz kojeg sam nikao pijetet prema domovini potiču me, da se na Vas, vrlo cijenjeni gospodine, kao i na Vaše ostale liječničke drugove obratim s nekoliko riječi u pitanju koje ne samo duboko zadire u ljudsku svijest nego je i od golemog značenja za čitav narodni život. To je pitanje abortusa koji je zauzeo toliki mah u našoj domovini da pomalo zadobiva karakter pravoga narodnog samoubojstava. To narodno zlo možete Vi po naravi svog zvanja najuspješnije da pobijete. I upravo u toj činjenici nalazi opravdanje i ovaj moj apel na Vas. Pobačaj je zlo u sebi. Nikakve socijalne indikacije, nikakvi znanstveni razlozi ne mogu opravdati direktnog pobačaja, niti učiniti da on bude nešto drugo nego što uistinu jest i što pred Bogom ostaje, naime ubojstvo nevinog čovjeka. A hotimično ubojstvo nevinog čovjeka vapije u nebo za osvetom. Ono je odurno i grješno uvijek, a osobiti onda ako mu je izvor osobni interes i pohlepna težnja za stjecanjem. Pobačaj je i golemo socijalno zlo koje je donijelo toliko nevolja, ne samo pojedincima nego čitavim familijama i teško ranilo stablo narodnog života u naše doba. No dok pred one koji treba da budu prvaci u borbi protiv pobačaja iznosim njegovu unutarnju socijalnu zloću, predviđam da će se neki možda sažalno nasmijati nad mojim apelom. Ali nikakav prezirni smiješak ne može ukloniti nepromjenjive stvarnosti koja izvire iz naravnog zakona i pozitivne objave, a ta jest da je direktni abortus u sebi teško etičko zlo. Isto tako ne može izbrisati žalosnih činjenica i krvavih rana što ih je po priznanju istinskih promatrača narodnog života i našem hrvatskom narodnom životu nanio porok pobačaja. S tog bi i prezirni smiješak nad mojih apelom bio samo odraz dubokog pomanjkanja one životne ozbiljnosti kojom svi uistinu misaoni i etički pojedinci moraju prosuđivati najdublja i najzamašnija pitanja duše i vječnosti, obitelji i naroda. Upravo stoga s druge strane ni časom ne sumnjam da će mnoga gospoda kojima je upravljeno ovo pismo, prožeta visokom vjerskom i etičkom svijesti, u plemenitosti svoje duše osjetiti kako su moje riječi istinite i opravdane. U svijesti dakle velike odgovornosti pred Bogom, u ljubavi prema narodu mome i domovini, koja je u meni jača od svakog ljudskog obzira i u dubokoj nadi da će moje riječi biti primljene onom ljubavlju kojom sam ih i napisao, obraćam se evo na Vas, vrlo poštovani gospodine, kao liječnika, te Vas molim da u okviru svoga zvanja, gdje je (uz religioznu pouku) dana najveća mogućnost borbe protiv pobačaja, poradite što intenzivnije oko toga da ove naše narodne sramote i rane što prije nestane. Neka Vas u tome plemenitom nastojanju vode visoki motivi istinske i prave ljubavi prema narodu i visoka etička svijest koja izvire iz duboko ukorijenjene religiozne spoznaje vječnog zakonodavca i neuklonjive sankcije njegova zakona, koja nikad neće izostati, pa ni onda kad su pobačaj možda odobrili ili prelaze šutke preko njega ljudski zakoni.»

«Prošlih se tjedana u nas digla velika prašina oko jednog filma koji prikazuje pobačaj. Čovjek bi mogao pomisliti: Dobro je što su se savjesti pokrenule. Ako je užasno, potresno i zastrašujuće predstavljanje pobačaja u jednom dokumentarnom filmu, koliko lije stravičniji sam čin pobačaja? Stoga pitamo se koliko li se moraju svi ti koji se zgražaju nad filmom i mnogi ljudi dobre volje pokrenuti protiv vršenja, propagiranja, ozakonjenja pobačaja ili pomaganja u izvršavanju tog zla protiv ljudskoga života. Je li ovo trenutak kad se jače treba čuti krik kršćanskih savjesti, ili je to bio pokušaj još jednog lažnog obmanjivanja naše javnosti, tobože, u ime mladih naraštaja? Smrt je uvijek smrt i ubojstvo je uvijek ubojstvo i ne može nikada biti «malo» i beznačajno (kako se mnogi nastoje uvjeriti) jer je usmjereno protiv malenog ljudskog bića. Uništavanje ljudskog života uvijek je nešto strašno i prijeteće, uvijek odražava vrhunac moralnog pada, povredu Boga živoga, branitelja svih njegovih Stvorenja, a osobito slabih i nemoćnih. Psalam kaže: «Tvoja riječ nozi je mojoj svjetiljka i svjetlo mojoj stazi» (Ps 119, 105), a Riječ Božja neprekidno upozorava u dubini svakog srca: «Ne ubij» (Izl 20, 13). Onaj tko se udaljava od ovih riječi, osuđen je gotovo nesvjesno razmišljati i djelovati u laži. **Laž je** da biće u majčinu krilu nije ljudsko stvorenje. Svako znanstveno istraživanje potvrđuje da je ono što se danas tako često ubija već pravo ljudsko biće, jedinstveno i nezamjenjivo. **Laž je** da ozakonjenje pobačaja smanjuje ilegalnu praksu. Naprotiv, njegovo ozakonjenje, oslabivši i otupivši moralnu osjetljivost ljudi, dovelo je do neslućenog proširenja toga strašnog neljudskog čina. **Laž je** da se tim zakonima i takvim metodama može zaštititi zdravlje i blagostanje žena. Naprotiv, tim činom upadaju u neprirodno i traumatično iskustvo te prečesto, nakon toga, u dubini duše nose duboku neizlječivu ranu koja uzrokuje mnoge psihosomatske neuravnoteženosti.»

(6K, 12/2004., str. 14)

MALO RETROSPEKCIJE...

Sjećam se vrlo dobro mojih prvih pastoralnih pokušaja, dok sam bio đakon i bogoslov, u Krakovu u poljskoj. Htio sam maksimalno iskoristiti mogućnosti rada sa raznim grupama ljudi, a nudile su se zaista dobre i razne. Tako sam prvo radio u staračkom domu. Sjećam se nemoćnih, nepokretnih staraca koje sam kupao, brijač, hranio, držao za ruku, slušao njihove priče i tješio. Nekoliko puta čuo sam riječ «abortus» od starijih žena i medicinskog osoblja, u razgovorima, u jadanju. Sjećam se pokoje suze i teška uzdaha. Međutim, tada još ništa nisam znao o tome, niti sam baš žudio znati. Niti se na mojem fakultetu pričalo o tome, osim par puta na moralnoj teologiji.

Zatim sam radio s alkoholičarima po ulicama Krakova, u vrijeme kada smo pokrenuli tzv. «uličnu evangelizaciju». Sjećam se izborane, mrtvo-hladne žene sa votkom u ruci koja mi je rekla: «moje dijete sad bi bilo tvojih godina...»

Nadalje, radio sam dvije godine u ogromnom krakovskom zatvoru, gdje je kaznu služilo preko 1000 zatvorenika. Slavili smo sv. Mise, propovijedali i održavali satove vjeronauka. Jednom sam posjetio i odjel sa bolesnicima od side. Isprva, zatvorenici su bili suzdržani u priči, pa se dosjetih metode, da im se približim, ponudio sam im cigarete. Za pet minuta bili smo «braća». U jednom takvom razgovoru, neki čovjek srednjih godina povjerio mi je svoju strašnu tajnu. Naime, nagovarao je suprugu višeputa da pobaci, pa svoju kaznu (mislim da je tu suprugu kasnije i ubio u naletu bijesa) vidi kao «kaznu Božju». Poslušao sam i to, te se mirno vratio u samostan na topli, fini ručak, u svoju sobicu, u svakodnevicu.

Predzadnje godine radio sam među još dvije zanimljive skupine ljudi. Prvi su bili djeca sa autizmom, koja su me neobično obogatila i uveseljavala. Majka jednog jako simpatičnog malog rekla je nekome koji je rekao ostalima koji su rekli meni (doslovno tako!) da je mali zapravo «oštećen» u pobačju, koji nije uspio, iako su liječnici milili da jest. A propós – poznata je u *pro-life* krugovima djevojka Michelle iz Amerike, koja se rodila također «nakon abortusa», samo sa jednom rukom. Kad joj je mama primjetila da pobačaj ipak nije izvršen, bilo je već kasno za legalno ponavljanje postupka. To samsve čuo i znao, ali do srca mi nije dolazilo. Naposljetku, odvažio sam se uz još jednog subrata, otići na «najgore» mjesto, dva puta: svjedočiti Krista Uskrsloga u javnoj kući. To smo učinili za Duhove, ne sjećam se točno koje godine. Nije trebalo dugo tražiti – dvije takve «ustanove» bile su parsto metara od naše bogoslovije. Kad sam lukavo ponudio cigaretu, te čuvši zapanjeno iz više grla «O, pa ti si normalan svećenik!?» i slične izjave, zaredale su se priče i pričice, opravdanja i natezanja o moralu i nemoralu, naša teološka uvjerenja o *kenozi i metanoji* itd. Dobro se sjećam crne mlade Ukrajinke koja mi je bez neke velike napetosti sasula čitav niz pitanja i odgovora: «Ništa ne radite, zašto se vucarate po gradu u tim haljinama, daj meni novce iz crkve pa se neću prodavati, znam ja dobro vas, šteta, baš ste mladi, zašto nam dosađujete, o.k., dođite opet, u redu ste, ne mogu na misu – radim i nedjeljom, siromašna sam, pijem, pušim travu, pokušavam zaboraviti svoju bijedu, mušterije, abortuse i dočekati sutrašnjicu...»

I danas, kad već prepoznajem svoju misiju u zvanju koje mi je darovano promislom Božjim, sve više i više otkrivam kako «bijela kuga» - kako često nazivaju pobačaj, ima svoje žrtve u svim, baš svim slojevima društva. Ubojstvo djeteta neminovno otvara bolnu ranu na duši i tijelu majke i oca, šire obitelji i društva, pa tako i Crkve.

ČITAJ I VJERUJ!!

BOG IMA POZITIVAN ODGOVOR NA SVE!

Ti kažeš: «*Nije moguće.*»
Bog kaže: «*Sve je moguće!*» (Lk 18, 27)
Ti kažeš: «*Previše sam umoran.*»
Bog kaže: «*Ja ću te odmoriti!*» (Mt 11, 28)
Ti kažeš: «*Nitko me stvarno ne voli.*»
Bog kaže: «*JA TE VOLIM!*» (Iv 3, 16; Iv 13, 34)
Ti kažeš: «*Ne mogu više.*»
Bog kaže: «*Moja milost ti je dovoljna!*» (2Kor 12, 9; Ps 91, 15)
Ti kažeš: «*Ne mogu riješiti probleme.*»
Bog kaže: «*Ja ću voditi tvoje korake!*» (Izr 3, 5-6)
Ti kažeš: «*Ne mogu to uraditi.*»
Bog kaže: «*Možeš sve uraditi!*» (Fil 4, 13)
Ti kažeš: «*Ja nisam u stanju to uraditi.*»
Bog kaže: «*Ja sam u stanju.*» (2 Kor 9, 8)
Ti kažeš: «*Ne mogu sam sebi oprostiti.*»
Bog kaže: «*JA TI OPRAŠTAM!*» (1 Iv 1, 9; Rim 8,1)
Ti kažeš: «*Nemam ono što je potrebno.*»
Bog kaže: «*Ja ću te opskrbiti!*» (Fil 4, 19)
Ti kažeš: «*Strah me je.*»
Bog kaže: «*Nisam ti dao Duha bojažljivosti nego snage!*» (2 Tim 1,7)
Ti kažeš: «*Uvijek sam zabrinut i frustriran.*»
Bog kaže: «*Sve svoje brige meni prepusti!*» (1 Pt 5, 7)
Ti kažeš: «*Nemam dovoljno vjere.*»
Bog kaže: «*Ja svakome dajem vjere koliko u treba!*» (Rim 12,3)
Ti kažeš: «*Nisam dovoljno pametan.*»
Bog kaže: «*Ja ti dajem mudrost!*» (1 Kor 1, 30)
Ti kažeš: «*Osjećam se usamljenim.*»
Bog kaže: «*Nikada te neću napustiti niti zaboraviti.*» (Heb 13, 5)
Ti kažeš: «*Zaista?*»
Bog kaže: «*DA! Vjeruj mojoj Riječi.*»

BEZ IKAKVIH DVOJBI

U svome radu često mogu čuti različita pitanja i nedoumice. Jedni se čudom čude zašto je apostolat kakvog smo mi, pavlini u Krvatskoj pokrenuli, uopće potreban. Kao, zar se Crkva ne bi trebala baviti temama kao što u siromaštvo i siromasi, kultura i umjetnost, promicanje humanizma i opće uljudbe, školstvo pa i znanost...Abortusi? Da, postoje, ali to je «nevidljivi» grijeh, više pripada medicinskoj struci izjašnjavanje o tome, ne doliči da svećenstvo ide tako daleko u ljudsku intimu. Ponekad su braća i sestre u Kristu iskreno šokirani kada uopće spomenem abortus u propovijedi. Ne govoreći o kontracepciji i bračnoj apstinenciji, o kontroli rađanja i slično. Imao sam, moram priznati, već više puta i neugodnih iskustava. Isprva mi to nije bio baš jasno, ne polemiziram i ne činim apologiju našeg apostolata. Život je, jednostavno, život. Pobačaj i kontracepcija su uopće strani i nezamislivi kršćanstvu. Da, druga su dans vremena, mladi su još buntovniji nego prije, «slobode» su nevjerojatno «slobodne»...Ali, to ništa ne utječe na VJEČNE ISTINE, zapisane u Riječi, objašnjenje po Magisteriju Crkve. *«Bog nas nije odredio za svoju srdžbu, nego za postignuće spasenja po našem Gospodinu Isusu Kristu, koji za nas umrije da mi, živi ili mrtvi, sjedinjeni s njim UDEMO U ŽIVOT»* (1 Sol 5, 9-10).

Uvijek su se redala i redat će se vjerojatno uvijek pitanja poput:

- Zašto se neka djeca rađaju mrtva, kad Bog želi život za sve?
- Toliko je spontanih pobačaja...zašto to On dopušta?
- Ako mi je brak nemoguć, zbog agresivnosti, ljubomore...Zašto da budem s njim i rađam mu djecu?
- Zar nisu stare civilizacije vršile pobačaj i nikome ništa? Zašto je kršćanstvo toliko zadrto?
- Nigdje u Bibliji izrijeком ne piše: «Ne čini pobačaj», a još manje o umjetnoj oplodnji i slično. To su sve izmislili popovi...

Mislimo li svima ugoditi, dati sve odgovore, ponuditi čisto i jasno obrazloženje, biti uvijek transparentni i potpuno točni u svemu... Nećemo nikada uspjeti. Savršeni odgovori dobivaju se samo u Nebu. Ovdje, na zemlji, imamo Krista, imamo Crkvu, imamo križ. *«Svjetlo istinsko...Dode na svijet, k svojim dode, ali ga njegovi ne primiše...»* (Iv 1, 9.11) To svjetlo nekad je *«ljudima bilo život»* (Iv 1, 4) Gdje nema svjetla, vlada mrak, gdje nema života, vlada smrt. Tamo gdje su ljudi *«otvrdnuli u grijehu»* (Heb 3, 10), teško da će prihvatiti bilo kakve razumne tvrdnje i odgovore. Bog je Gospodar povijesti, Njemu treba prepustiti situacije života, na Njega se osloniti i ne bježati od križa. Ni Isus nije pobjegao. Pročitajmo svjedočanstvo vedrane, koja također nije pobjegla od svoga križa, nije iznevjerila sebe i Boga, i sada je sretna. A to Gospodin želi za svakoga od nas. Samo, do sreće se dolazi po trnju!

Dostojanstvo ljubavi i života

Kako se izmjenjuju vlasti, tako se izmjenjuju obiteljski zakoni. Nekada je taj zakon privrženiji obitelji, nekada je malo manje privržen. Uglavnom, državne institucije ne čine sve što je u njihovoj moći za promicanje života ili pružanje pomoći mladim obiteljima. Zašto je to tako nije ni mjesto ni vrijeme za traženje odgovora, iako bi bilo dobro i taj odgovor tražiti. Znači li

to da su obitelji prepuštene same sebi? Kako se organizirati, kako isplanirati život, kada se temeljni zakoni mijenjaju? Kada žena ne zna hoće li biti nakon poroda na porođiljnom pola godine ili tri godine, kada ne zna hoće li dobiti otkaz jer je ponovno trudna...Osloniti se na ovu današnju vlast nije baš pametan izbor. Osloniti se na sebe, isto nije baš pametan izbor. Vlast se mijenja, a mi baš nismo vječni. Jedino što nam preostaje osloniti se na Boga, da vjerujemo u Njegovu providnost.

Zvuči malo ludo, zanemariti društvo i sebe i osloniti se na Boga. Nisam tako mislila. Tražiti i boriti se za odgovornije društvo, od sebe dati sve što je u vašoj mogućnosti, ali uz sve to ostaviti mjesta za Božji blagoslov i Božju Providnost. Zašto naglašavam Božju Providnost? Zato što sam duboko uvjeren da me Bog vodi kroz ovaj život i da mi sve lijepo, a tako i teške situacije stavlja po svom dobrom promislu.

U životu sam uvijek htjela imati više od jednog ili dvoje djece. Suprug, tadašnji zaručnik nije baš bio siguran da je to i njegov izbor, ali se nije previše bunio. Ja sam iz obitelji gdje je nas djece bilo četvero, i to mi je zaista bio prirodan izbor. Uz to sam imala odgojitelje, vjeroučitelje koji su me uvijek upućivali na prave vrijednosti. Nakon vjenčanja brzo je došao kristijan, a još brže Ivana. Tada sam razmišljala kako ću se vratiti na posao i kako će se i na tom polju ostvariti. Međutim tada ostajem trudna sa Slavicom, svi planovi mi padaju u vodu, u sedmom mjesecu trudnoće se i razbolim. Tada mi je bilo najteže u životu. Nisam znala hoću li moći fizički i psihički sve to izdržati, jer nije bilo po mom. Netko je pomrsio moje račune. Bilo je to vrijeme prolaska kroz tamu noći kako bi rekao sv. Ivan od Križa, ili kako se u žargonu kaže – bilo je to pravo «roštiljanje». Danas mogu reći da me je Bog stavio na veliku kušnju. Pripremao me je za još nešto! Uskoro sam bila trudna sa Zvonimirom, doktori su mi savjetovali, a neki nudili kao jedini izbor, pobačaj. Bila je to s medicinskog stajališta rizična trudnoća. Ipak, sve je bilo u redu. Danas, evo, imam četvero krasne dječice. Uz sve to gdje je tu Božja providnost? Moram priznati da je meni preočita. Dok sam bila trudna sa Slavicom, diplomirala sam teologiju. U međuvremenu je nastupio zakon kojim se može koristiti porođiljno od tri godine, tako da sam se mogla posvetiti djeci. A dok sam bila trudna sa Zvonimirom isposlovala sam stambeni kredit i tako smo u sljedeće tri godine riješili stambeno pitanje. Danas imam lijepu obitelj, zrelog supruga, jer smo u to vrijeme borbi i iskušenja morali sazrijevati, htjeli to mi ili ne. Neću biti lažno skromna i ja sam jako puno naučila o životu i svojoj vjeri, koja nije bila uvijek onakva kakvom sam mislila da je.

Što sam htjela reći ovom svojom životnom pričom?! Da sam sve planirala u tančine kakva sam inače po naravi, zasigurno ne bih uspjela toliko sve uklopiti. Nisam mogla znati u kojem će smjeru ići obiteljska politika, nisam mogla znati u kojem smjeru idu poticaji za mlade obitelji... Moj suprug i ja samo smo bili otvoreni životu i u našim izborima nije bilo mjesta za smrt, već samo za život i ljubav. Bog je to nagradio, dobrim nizom «spleta okolnosti». Svaki čovjek, a pogotovo nevjernik može ovu životnu priču zvati splet okolnosti ili slučajnost, za mene je moja priča samo Božja Dobrota, Providnost i Ljubav.

Vedrana B.

ŠTO UČINISTE NAJMANJEMU...

Djelo ide dalje, s Isusovim blagoslovom i zagovorom Majke nerođenih. Kako me raduju pozivi, kao jedan kojeg sam s užitkom primio u ljeto 2003. Zvala me Ana iz Janjeva, sedamdesetogodišnja prabaka. Objašnjavala mi je svoj životni put, rekla da moli molitvu *duhovnog posvojenja*, da je usprkos velikom siromaštvu rodila i odgojila devetero djece. Sada ima 33 unuka i 11 praunučadi! Blaženo siromaštvo i «*blagoslovljeni siromasi srcem, jer je njihovo kraljevstvo nebesko*» (Mt 5, 8). Pa i moja je baka, iz bosanske Posavine, u više nego skromnim uvjetima, u vrijeme teškog komunizma i progona svega što je bilo vjersko i hrvatsko, rodila njih osmero, iako nije znala ni pisati ni čitati. Čitam u raznim knjigama; abortirana dječica ponegdje i ponekad završavaju u farmaceutskim proizvodima, u asfaltu kao vezivo, preprodaju se zbog organa, u Kini su čak i *poslastica!!!* Nastavi li svijet tako – tko će zadržati ruku Božju da ne udari? Pobačaj-linč potpuno nevinih naših bližnjih. Kao da Zli iskušava onu staru «zavadi pa vladaj» pa zavađa majku sa djetetom da bi mogao zavladata i uništiti. Oni su najsličniji «*Zaklanom Janjetu*» (Otk 5, 6) i sigurno je da s Njime vladaju u Nebu. Bez obzira na srednjovjekovne prepirke oko toga, stajališta sv. Augustina ili sv. Tome Akvinskog, bez obzira na *limb* ili nasljedni Adamov grijeh, njihovo «krštenje u krvi» dovodi do zaključka da su po križu kristovom i oni dionici Kraljevstva.

A Marija i Njena uzvišena uloga u svemu tome? Zašto je sve posvećeno Mariji koju smo nazvali «Majkom života, Zaštitnicom nerođenih»? zato što je Ona Majka svih nas. Dok još nije bilo *rođeno* kršćanstvo kao takvo (prije pedesetnice), isus je na križu kao u oporuci prije smrti predao učenicima i svijetu svoje najveće zemaljsko blago – svoju Mamu: «*Ženo, evo ti sina, sine – evo ti majke!*» (Iv 19, 26). Ona je bila u «sramoti», trudna prije ostvarenja braka, kao i tolike trudnice koje su začele u grijehu, izvam bračne ustanove. Josip je mogao nju odbaciti, ali zbog svoje pravednosti nije (usp. Lk 1, 19). Marija se poistovjetila sa svim onim majkama prije i nakon Nje, koje su bile i bit će u stvarno «bezizlaznim» situacijama. Ona je rodila djetesce u siromaštvu i odbačenosti, u samoći, poistovjećujući se sa svim majkama koje su u materijalnim ili emotivnim problemima. Morala je bježati u Egipat, u progonstvo jer je Herod poslao svoju vojsku da pogubi Kralja nad kraljevima, poistovjećujući se sa sim onim majkama koje moraju bježati od svoje obitelji i okoline, koje se ljute na njih jer nose dječicu koju ne žele pogubiti. Blažena Djevica je bila u situaciji da joj «*Zmaj otme i proždre dijete čim rodi*» (Otk 12, 10) kao i tolike majke. Ona je još kao trudnica zaboravila na sebe i pohitila u pomoć rodici Elizabeti, da podijeli s njom radost ali i brigu majčinstva (usp. Lk 1, 39). Ona je majk Crkve, Isusove obitelji, a jadni su oni kršćani koji je tako ne doživljavaju – ta, kakva je to obitelj bez majke, bez nježnosti i majčinskog toplog zagrljaja? Marija je nova Judita koja odsijeca glavu sotonu – Holofernu (usp. Jud 13, 8), nova Estera koja posreduje za svoj narod (usp. Est 8), nova Eva koja nije otkinula plod sa drveta (usp. Post 3, 6) nego Ga je donijela do drva križa. Marija je novozavjetni Kovčeg Saveza koja je u sebi devet mjeseci nosila «manu s neba», Isusa Krista (usp. Heb 9,4). U Isusovoj presvetoj Krvi teklo je i Marijino mlijeko, kojim Ga je hranila. Ona je Žena i Majka, ujedno i Majka Riječi Božje, Sina Oca vječnoga ali i njegova prečista Žena, zaručnica Duha Svetoga, kao što piše Jeremija: «*Žena će okružiti muža*» - devet mjeseci Isus je bio *okružen* njenom čistom utrobom. Mirjam iz nazareta je živi sveti dokaz da se s Bogom od križa i Golgote dolazi do uznesenja i slave. Zato je Ona Majka svih nas i Majka svih nerođenih. Zato ju ljubimo i štujemo.

«TREĆE SRCE»

Uvidjevši želju mnogih za molitvom i pokorom za spas nerođenih, u vrijeme Božića 2003. osnovali smo na više mjesta molitvene zajednice nazvane «Treće srce». Zapravo, to nisu zajednice klasičnog tipa. «Treće srce» može biti baš svatko, bilo gdje, bilo koje dobi i zanimanja, stanja i zvanja, ako moli za spas nerođenih bližnjih. Evo što piše u letku kojega smo na tisuće komada podijelili po Lijepoj našoj i šire.

Dragi prijatelju, čitaj i znaj:

- * čovjek je osoba, stvorena na sliku Božju, od **ZAČEĆA** do **PRIRODNE SMRTI**, sa svim svojim dostojanstvom i manama
- * pobačaj (abortus) je okrutno **ubojstvo nerođenog ljudskog bića** u utrobi majke, bez obzira koliko bilo staro
- * abortus boli dijete, donosi velike psiho-fizičke i duhovne boli i bolesti i majci, razara živote, osjećaje, međuljudske odnose...
- * pobačena djeca završavaju u kanalizaciji, u pećima, u otpadu, upotrebljavaju se čak u kozmetičkoj industriji, ili i u prehrani (!!)
- * na toj dječici vrše se pseudo-znanstveni pokusi, često neljudsko okrutni
- * organi nerođenih se preprodavaju; mnogi dobro zarađuju na abortusima
- * mnoga kontracepcijska sredstva su abortivna – ubijaju već začeto dijete (spirala, pilule, RU-486 itd)
- * već kod začeca djetetu su određeni: stas, fizionomija, boja kose i očiju, otisci prstiju...
- * već pri začecu dijete ima **BESMRTNU DUŠU** koju izravno udahnuje Bog Stvoritelj
- * u našoj domovini godišnje se pobačajem ubijaju deseci tisuća dječice, koja nemaju prava na obranu
- * umjetna oplodnja, vazektomija, sterilizacija... teško se protive Božjem planu za čovjeka

**TEMELJ SVIH OSTALIH NESREĆA ČOVJEKA,
NARODA I ČOVJEČANSTVA JE POBAČAJ**

«Kršćanin je pozvan da štiti, ljubi, poštuje i stvara život – ili nije kršćanin.» (Bl. Majka Terezija)

«Svako ljudsko biće ima pravo na život (?!), u Republici Hrvatskoj nema smrtne kazne (?!) (Ustav RH, čl.21)

Devet mjeseci mali Isus rastao je pod srcem svoje majke Marije. Bog je došao na svijet u ljudskom obličju, najprije kao **nerođeno dijete**. Nevin i bespomoćan u utrobi Djevice; takav je i razapet na križu. Bol Njegovog nerođenog brata i sestre u abortusu i Njegova je bol. Ubojstvo nerođenog djeteta je i *ubojstvo* ljubavi, radosti, mira, dobrote...Boga. Nismo Kristovi ako ne branimo i ne poštujemo ŽIVOT.

«Na Svoju sliku stvori Bog čovjeka.» (Post 1,27)

«Ja (Isus Krist) sam...ŽIVOT.» (Iv 14,6)

«Đavao je ubojica od početka...lažljivac i otac laži.» (Iv 8,44)

«TREĆE SRCE» nije savez, pokret ili udruga. Biti «treće srce» znači biti jedna molitvena ali i svaka druga pomoć trudnicama koje razmišljaju o abortusu i njihovoj dječici u opasnosti od takvog pogubljenja.

Sada kad znaš kakvo je zlo namjerni prekid trudnoće, **PODUZMI NEŠTO** kao dijete Božje. Svjedoči, piši peticije, protestiraj, zalaži se za život, ali **PRIJE SVEGA: MOLI!**

Iskrena molitva i žrtva pozadina su svake obrane nerođenog života.

Postani «TREĆE SRCE» koje će uz **SRCE ISUSOVO** i **SRCE MARIJINO** moliti nebeskog Oca da putovima svoje Providnosti obrati srca i mentalitet čovječanstva, a osobito hrvatskog naroda.

Pošalji nam svoje ime, ime «trećeg srca» koje moli i žrtvuje, radi da se spase nerođeni!

Tvoje ime stavit ćemo u kapelicu Marije, Majke nerođenih i molit ćemo za Božji blagoslov nad Tvojim životom.

U našoj kapeli svakog **PRVOG PETKA** u mjesecu imamo noćno bdijenje za nerođene, često molimo križni put za nerođene, imamo «živu kronicu za spas nerođenih» i druge inicijative.

TRI SRCA – Isus, Marija i ja – spašavaju ČETVRTO, moga nerođenog bližnjega!

TRI SRCA svojom molitvom dotiču SRCE OČEVO!

TRI SRCA izmolit će -sigurno!- obraćenje srca

majki i očeva koji namjeravaju ubiti svojeg potomka!

SVAKODNEVNA MOLITVA

«TREĆEG «SRCA»

Oče nebeski, Bože milosrdni, zajedno sa Srcem Tvoga Sina Isusa Krista i sa Srcem Marije, Majke nerođenih, moje srce vapi: spasi nerođene od ubojstva pobačajem!

Pogledaj na naša tri srca povezana vezom ljubavi prema najmanjima i nevinima, koji se sami ne mogu braniti. Usliši našu molbu, Ti, kojemu je sve moguće. Odričem se svakoga zla i dajem svoje srce u službu života; žrtvovati želim svoje vrijeme i sposobnosti – sve, samo da se spase nevina dječica u utrobama majki! Dva sveta Srca, primite moje srce i učinite ga svojim pomoćnikom, da u svemu bude proslavljen Bog, koji je Ljubav i Život. Amen.

TKO RAZARA HRAM
BOŽJI –KOJIM STE VI– TOGA ĆE RAZORITI BOG»
(1 Korinćanima 3,17)

Stotine milijuna ubijene nevine dječice u utrobama majki! Zaziva li itko tu vojsku svetih zagovornika u Nebu? Kakva je silna moć njihove zastupničke molitve kod Gospodina! Počnimo ih moliti za zagovor:

NEVINA DJEČICE – MUČENICI, po svojoj patnji tako slični Svetom Jaganjcu, Kristu! Zagovarajte nas kod Njega, izmolite nam oprostjenje i pomirenje. Bogu je sve moguće: neka vaša smrt bude zalog novog života! Vama nije dozvoljeno da se rodite, sada svojom molitvom izmolite rođenje i spas bebama u sličnim trpljenjima, a nama novorođenje i obraćenje. Oprostite i blagoslovite! Neka ISUS – ŽIVOT živi u nama, kao što i vi živite u Njemu! Nevina dječice, isprosrite nam MILOSRĐE, isprosrite nam mir i ljubav. Amen.

MAJKO – TRUDNICO! ISUS TE VOLI!

NIPOŠTO ne uđi u napast ubojstva vlastitog djeteta! Za svaki problem Bog ima rješenje – Tvoje dijete koje nosiš je blagoslov i dar, niti ne pomišljaj da ga ukloniš, jer posljedice mogu biti strašne po tebe, oca djeteta i cijelu obitelj. Ne slušaj Zloga, okreni pogled i misli prema ISUSU KRISTU koji je ŽIVOT i LJUBAV.

Slušaj svoju bebicu: **«Mama, ja sam živ i želim i dalje živjeti! Mama, želim te voliti i ljubiti, primiti za ruku, s tobom pričati, odrastati, radovati se! Mama, bit ću tvoja utjeha i ponos...NE UBIJ ME, SMILUJ MI SE!»**

POBAČAJ odnosno ABORTUS je:

- * namjerni prekid postojeće trudnoće; operacijom, kontracepcijom...
- * neopisiva bol nanijeta majci i djetetu, koje umire bez mogućnosti obrane
- * grijeh koji uništava ljude, njihove živote, osjećaje, posao, obitelj, odnose, budućnost
- * masakr u utrobi majke – doslovno pokolj, kidanje i mrskanje tjelešca
- * čin nevjere u Providnost Božju i odlazak od Boga
- * smrtna rana nanjena duši, duhu i tijelu žene (djevojke)
- * nepoštivanje života i Životvorca
- * okrutno ubojstvo živog ljudskog bića, nevinog i slabašnog
- * zlo sa strašnim posljedicama, s mogućim teškim oboljenjima

- * neprihvatanje djeteta kao dara i blagoslova – odabir smrti i prokletstva
- * neprijateljstvo prema Bogu i čovjeku, Njegovom stvorenju
- * čedomorstvo najmanjeg brata (sestre) u Kristu Isusu – «uda Njegovog Tijela» (1Kor 12,27)
- * zabrana rođenja djetetu koje od začeca ima besmrtnu dušu
- * ničim opravdani napad i uništenje dostojanstva čovjeka kao osobe
- * otvaranje vrata života sotonu, *ocu laži, ubojici od početka, vuku koji je došao da uništi i zakolje* (Isus u Evandjelju)
- * početak strašne unutarnje borbe i grižnje savjesti

KAKO POBAČAJ DJELUJE NA ONE KOJI GA ČINE?

Odgovornost snose i zakonodavci, majka i otac djeteta, bolničko osoblje koje vrši ili sudjeluje u pobačaju, roditelji i rodbina ili «prijatelji» koji nagovaraju na pobačaj, liječnici koji pripisuju abortivnu kontracepciju, svi oni koji riječju, djelom ili pismeno promiču tj. odobravaju smaknuće nerođenog djeteta.

- * abortus može teško ili čak kobno oštetiti tijelo majke
- * post-abortivni sindrom uključuje; depresiju, očaj, halucinacije, samožaljenje, teškoće u spolnom odnosu, psiho-fizičke poremećaje, osjećaje udaljenosti od Boga i ljudi...
- * majka NIKADA ne može zaboraviti što je učinila
- * mnoge si NIKADA ne oprostite
- * razara brak, ostavlja posljedice u svim područjima života
- * otvara mogućnost drugim nedjelima (agresivnost, svađe, bludnost, ovisnost o drogama i alkoholu, samoubojstvo...)
- * duh ljudi i dušu ispunja stalnim nemirom i beznadom
- * uništava ženstvenost, opterećuje buduće majčinstvo
- * moguća teška oštećenja i infekcije maternice
- * žrtva pobačaja je i dijete i majka
- * sudionike pobačaja prate grižnja savjesti, krivica, strahovi...
- * rana na ranu: odlasci raznim bioenergičarima, gatarama, lažnim izmamljivačima novca
- * česta neplodnost, spontani pobačaji, osjećaj «rastrganosti» duše, nemoći življenja, besmislenosti, panika i bojazan od «vječnog prokletstva» itd.
- * razdražljivost, otuđenost, osamljenost, nesretnost

ŠTO MISLI BOG – STVORITELJ? ŠTO KAŽE CRKVA BOŽJA?

Isus kaže: «Ja sam ŽIVOT» (Iv 14,16) kao i: «Došao sam da ŽIVOT imaju» (Iv 10,10). Gospodin jasno daje do znanja: «Što učinite jednom od ovih najmanjih – meni učinite!» (Mt 25,40), te: «Tko primi dijete, prima mene i onoga koji me posla.» (Mk 9,37) Bog od začeca dijete ljubi, poštuje i za svakoga ima u planu mjesto na ovome svijetu i u vječnosti. Bog je došao na svijet kao Dijete u Betlehemu!

Bog je Stvoritelj života, a po zajedništvu muža i žene dozvoljava ljudima da sudjeluju u stvaranju. Stvara svakoga «na svoju sliku» (Post 1,26) i za svako dijete želi rođenje, život, spasenje.

Katekizam Katoličke Crkve donosi:

- * pobačaj je «užasan zločin»
- * Crkva taj «težak grijeh» i «prijestup» kažnjava kaznom izopćenja iz Crkve
- * «teško se protivi moralnom zakonu»
- * pobačaj «nikad nije opravdan»
- * nauk o moralnoj zloći svakog izazvanog pobačaja je «nepromjenjiv» (br. 2270 – 2275)

NE SUMNJAJ: Bog Te uvijek voli; ali istom ljubavlju voli i Tvoje dijete! Ako dozvoliš njegovo pogubljenje... TI postaješ neprijatelj LJUBAVI!
NE ČINI TO, NITI NE POMIŠLJAJ!

I TI I JA JEDNOM SMOBILI FETUSI. TEBI I MENIJE DOZVOLJENO ŽIVJETI...

ŠTO ČINITI?

Ako namjeravaš pobaciti dijete:

- * sjeti se, da si sama bila nerođena beba!
- * ne slušaj savjete lažnih «prijatelja», pa niti roditelja – kakvi su to ljudi koji smiju odlučivati o životu drugoga, nevinoga? Kakvi su to roditelji koji bi mirno ubili svojeg unuka tj. unuku?
- * moli, moli i vapi Gospodinu ozbiljno, ustrajno, iskreno!
- * odupri se Zlomu pa će pobjeći od Tebe! Sveto Pismo ne laže!
- * pođi na razgovor svećeniku ili nekom kršćanskom savjetovalištu
- * ponavljaj neprestano sa sigurnošću: *Bog će mi pomoći, u svemu! On je svemoguć!*
- * zanemari lažne razloge i šapat zloduha: DJETEŠĆE je neusporedivo važnije od novca, karijere, izgleda!

- * zamoli druge ljude (osobite časne sestre, redovnike, molitvene zajednice) da Ti pomognu molitvom, savjetom ili smještajem i financijski!

Ako si pobacila...

- * obrati se skrušeno Bogu i pomiri se s Njim, vrati se u Crkvu
- * ispovijedi grijehe i promijeni način života, vrši pokoru
- * budi spremna na težak boj sa Zlim, jer onaj koji Te dosad nagovarao – od sada će Te optuživati i mučiti
- * shvati najozbiljnije što si učinila: ubivši svoje dijete smrtno si i sebe ranila: vrati se Životu!

Postaneš li «Treće srce» upamti sljedeće:

- ulaziš uvrlo ozbiljan duhovni boj
- zaštititi se snagom svetih sakramenata, molitvom klanjanja, svete krunice i sl.
- zli duh bježi pred silom posta, umjerenosti, moralnog života i pokore
- moleći za druge (nepoznate!) ispunjavaš prvu i glavnu zapovijed – zapovijed LJUBAVI

Usprkos svemu, Tvoja molitva i ljubav je JAČA i Gospodin uvijek pobjeđuje. Neka Te ne sablažnjava i ne plaši smrt: neka Te vodi, preobražava, nadahnjuje i zadivljuje ŽIVOT! Isus Krist je Put, Istina i Život – On je žrtvovao svoj život na križu i za one koji ovo čine. Njegova krv može oprati i te duše. Njegova ljubav nije ograničena. Njegov Duh Sveti stvara nova srca. On je svemoguć!
SLAVA ISUSU - ŽIVOTU!

LJUBAV JE UVIJEK JAČA

Naš «Centar za nerođeni život» i izdavačke aktivnosti ne bi bilo uopće moguće održati bez pomoći dobrih ljudi. Trajalo bi satima opisivanje na koje sve načine Božja dobrota spaja i prijateljuje razne ljude i organizacije s našim Centrom. Koliko smo nezaboravnog dobra i iskrene kršćanske ljubavi dobili od s. Lucije Jović iz Hercegovine i njezine molitvene zajednice Sv. Josipa! Kolika nesebična, požrtvovna pomoć u izdavanju molitvenika i brošura, u opremanju naše divne kapele, u hodočasničkom žaru s kojim članovi te zajednice dolaze pred Majku nerođenih! Kako im se ikada dostojno zahvaliti, osim molitvom i prijateljstvom! Poznavajući s. Luciju i mnoge slične, razumijem onu Pavlovu, koju često citiram majkama pred mogućim pobačajem: «*Ne rađamo se ni ne umiremo sami sebi...*» (usp. Rim 14, 8) Stanoviti gospodin Željko nesebično i neumorno «krstari» cijelom Hrvatskom i od župe do župe dijeli naše letke! Samo u jednom putovanju u 9 dana podijelio je preko 12 000 brošura! Koliko dobra doživljavamo od Zdravka i Marije, koji su sami financirali desetke tisuća naših letaka i s oduševljenjem djece Božje svako toliko svrate u Istru da se predaju Srcu Majčice! Kako zaobići Zlatka koji je sam došao na ideju da u svojoj radionici u Zagrebu radi medalje Majke nerođenih! Koliko je onih koji su svim srcem i dušom predani ovom apostolatu, te mogu uskliknuti za Apostolom: «*Radi KRISTA, sve sam žrtvovao i sve smatram blatom!*» (Fil 3,8) naša noćna bdijenja i klanjanja za nerođene, koja često posjećuju razne zajednice i grupe, uvijek su ispunjena blagošću i mirom, svjedočanstvima onih koji žive po Duhu (usp. Gal 5) i obilno od Njega primaju. Neki smatraju da je pomalo neobično i «sebično» moliti cijelu noć za nerođene i njihove obitelji, pogotovo onima koji s abortusima baš ništa nemaju. Međutim, blagoslovi takve molitve izljevaju se na sve sudionike, i na njihove obitelji. Svi smo «stvoreni na sliku Božju» (Post 1, 27) te dijelimo Njegovu ljubav, vatru i vječnost. Molitva za nerođene pred pobačajem je uvijek ozbiljna i radosna. Ozbiljnost traži sam Gospodin, kada opominje: «*Zar da kradete, ubijate, činite preljub, krivo se zaklinjete, palite tamjan Baalu i trčite za tuđim bogovima koje ne poznajete, a onda da dolazite i stojite preda mnom u ovome Domu koji nosi moje Ime i govorite: «Spašeni smo», i da nakon toga opet činite nedjela i opačine?...Ali, ja dobro vidim!*» (Jer 7, 9-11) Stoga uvijek svima preporučam iskrenu svetu ispovijed na početku puta obraćenja i hoda sa Gospodinom. Ali, ta molitva je i radosna, ta kako ne bi bila, kad plodove možemo već sada čuti i vidjeti:

Ivana je ipak rodila Marka, Sanja Valentina a Marija Helenu! Manda i Josip, Krešo i Slavka, Blaženka i Miro su konačno postali roditelji, nakon mnogo godina neplodnosti! Tanja i Matej se ipak nisu rastavili, Nada se ispovijedala nakon 25 godina... A što će tek biti u Nebu, koja radost, koje oduševljenje kad sretnemo tisuće spašenih i proslavljenih pred prijestoljem Jaganjca! Aleluja! Kako se ne radovati kao malo dijete zbog mnogih onih koji su se pomirili sa Gospodinom i počeli život živjeti dostojno djece Božje! On, Isus Razapeti, oprostio je i N. Koja je učinila čak 11 pobačaja, i S. Koja je učinila 4, i M. i D. Koji su svoje djevojke na taj grijeh nagovorili! On, Raspeta Ljubav oprostio je SVIMA koji su k Njemu došli, raširenih, probodenih ruku i ranjena tijela i duha, baš kao onaj desni razbojnik na križu na Kalvariji, koji je s ljubavlju pogledao na Isusa i predao Mu – sebe! Aleluja, aleluja!

POKAJANJE I POKORA

Kao svećenik i kao čovjek, od srca to kažem, nisam nikada osjetio takvu silnu radost i oduševljenje, takvu «eksploziju» razdraganosti duše, kao kad sam mogao držati u rukama djetesce, koje smo molitvom i žrtvom spasili od pobačaja. Ništa, baš ništa na ovome svijetu ne može se usporediti s tim iskustvom. Gledajući majku nakon duge i teške borbe sa zlom inteligencijom, sa demonom – razarateljem života, koja drži svoju sićušnu bebu i nježno je miluje, čovjek mora pokleknuti u divljenju i ushićenju. Svaka majka sa djetetom u rukama je kao je kao kraljica – rekao je netko. Kao Gospa, koja je bila uz Elizabetu kad je rodila, koja je držala maloga Ivana u naručju. Kao Marija sa malim Isusom. Tuga koju osjećam vidjevši ženu nakon abortusa, također je nevjerojatna. Izgledaju točno onako kako kaže Pismo: «*Živ si, a zapravo si mrtav...*» (Otk 3, 1) Kao kad Gospodin plače nad Jeruzalemom (nad Anom, Katom, Marijanom...): «*Jeruzaleme, Jeruzaleme, nisi spoznao trenutak moga pohoda!*» (Lk 19, 44) Ponekad nose masku zadovoljstva i smirenosti, ali srce im i tijelo gori u nemiru i očaju. Ponekad dođu i u crkvu, «*tvrdeći da poznaju Boga, ali niječući Ga djelima*» (Tit 1, 16) Nakon abortusa nema drugog puta i za ženu i za muškarca, osim iskrenog obraćenja i novog života u Kristu. Sve ostalo je zabluda i samozavaravanje. Kako razmišljaju oni koji Ga ne znaju? Albert Camus je napisao: «temeljno je pitanje čovjeka: učiniti ili ne učiniti samoubojstvo.» Netko drugi: «Čovjek, to je skup funkcija.» Židovski obraćenik iz SAD-a Karl Stern, ipak dodaje: «Ili bježim od Boga ili Ga tražim. Uvijek je On u pitanju svega.» Ne možemo se sakriti pred Njime, kao niti pred vlastitim srcem. Svakoj ženi koja je pobacila, svakome muškarcu koji je na to nagovarao, svakome na vlasti koji je na to pristao u zakonima, svakome liječniku aborteru Bog govori: VRATI SE MENI! U suzama i kajanju izmoli oprostjenje i braćenje. Gospodin jamči: «*Vidjeh tvoje suze i zato te ozdravljam!*» (Iz 38, 4) Onaj koji je stvorio i Joba i slugu njegova «*u utrobi i jednako sazdao u krilu majčinu*» (Job 31, 15), zgraža se nad svakim zlodjelom te vrste, jer i sam ustvrđuje: «*Čak i šakali pružaju dojke i doje mladunčad, a kćeri naroda moga postaše okrutne*» (Tuž 4, 3); zgraža se, ali i oprašta, ali i zove. U knjizi «Triumf srca» a. Emanuelle, opisuje se poruka Gospe vidjelici Mirjani, kojoj je Marija jednom prilikom rekla: «Pobačena dječica su sa mnom.» Jesu, ali ona «žive» i u savjestima onih koji su ih pobacili, a nosit će ih kao neizdrživ teret sve dok ne dođe do pomirenja s Bogom, sa njima i sa samim sobom. Milosrdni Isus u objavama sv. Faustini Kowalskoj 1937. u Poljskoj, tri puta govori o strašnoj kazni za pobačaje. Nitko ne voli slušati o kaznama, pa niti govoriti, međutim to ne znači da kazna ne postoji. «*Nema više vjernosti, nema ljubavi, nema znanja Božjega na zemlji, već proklinjanje i laž, ubijanje i krađa, preljub i nasilje, jedna krv sustiže drugu.*» (Hoš 4, 2) U većini slučajeva, prvi neposredan povod pobačaju je preljub ili blud, spolna nečistoća prije ili u braku. Knjiga mudrosti je konkretna: «*Ne čuvaju više čistoće tijela ni žrnidbe...jedan drugoga ubijaju...preljubom jade zadaju. Svuda zbrka; krv, ubojstvo, krađa, prijevara, pokvarenost, nevjera, buna... oskrvnjenje duša, zločini protiv naravi, nered u braku, preljub, nečudorednost...*» (14, 24-27) Još do prije desetak godina u nas je bilo nemoguće zamisliti nekakvu «slobodu ljubavi», između naprimjer dvije osobe istog spola. Danas homoseksualci imaju svoje parade, klubove, medija, političare, sva prava na izopačenost, reklamu. Danas je još uvijek zločin pedofilija, ali sutr, tko zna... Ako je u starom Rimu to bilo normalno, možda će i u novoj Europi i svijetu jednom to isto biti. Tema predbračnih intimnih odnosa je duga i ozbiljna, te ćemo samo natuknuti zašto je to, po shvaćanju kršćanstva, zlo i naopako.

- takvi odnosi ostavljaju čovjeka samo na tjelesnoj razini, što dovodi često do sloma kasnijih brakova
- predbračni seks stvara ovisnost, a prava ljubav čeka i ne zarobljava
- zbog ovisnosti o seksu, onesposobljava mlade za istinsku ljubav i vjernost
- predbračni odnosi stvaraju negativne duševne veze; ne vole se više, ali ne mogu se rastati, bez ljubavi ulaze u brak koji kasnije puca
- predbračni seks razara nježnost, tretira tijelo kao igračku, povrijeđuje i opterećuje prijateljstvo
- obično se događa brzo, u skrovitosti i u strahu; ne ostavlja mjesta slobodi i plodu ljubavi – novome životu (zbog kontracepcije)
- kontracepcija u takvome seksu je uvijek treća stvar, nešto UMJETNO i STRANO postavljeno između dvije osobe
- ne usrećuje i ne postiže ostvarenje osobe (prostitutke bi u suprotnome bile najsretnije osobe na svijetu, a nema jadnijih i tužnijih ljudi od njih)
- Biblija kaže; dvoje ljudi u intimnom odnosu postaju JEDNO TIJELO, i duhovno i psihički i tjelesno
- Biblija uči; svaki savez pečati se krvlju: djevičnjak (himen) pri prvom odnosu u djevojke puca i razlije se krv. Sklopljen je SAVEZ!
- seks prije braka dovodi do «brakova na probu»
- uživanje prije braka dovodi u pitanje uživanje u braku
- takav seks zasljepljuje, dovodi često do pretjerane ljubomore i posesivnosti, bijesa i ljutnje, napada strahova svih vrsta (npr. «Nismo u braku. Što ću ako me ostavi? Moram je imati, moram je zadržati...!»)
- spolne bolesti su često posljedica grešne ljubavi – ne «kazna Božja» nego i «kazna prirode»
- abortus nakon neželjenog začeća
- rođenje vanbračnog, neželjenog sjeteta, kojemu se spoznaja o tome duhovno ocrtava u nutрини i jednom u budućnosti nastaju problemi
- rađa osjećaj krivnje i grižnje savjesti; opterećenje mlade preuranjenom ozbiljnošću čina, itd.

Da, duh bludnosti je neobično snažan i nadilazi čovjeka. Toliko je u stanju zaslijepiti ljude, da izgube sve osjećaje za moralne norme, prožme intelekt i na temelju tog prožimanja gradi se život potpuno oprečan Božjem planu za čovjeka. Ali: «*Bog je zaštita moja, milosrđe moje!*» (Ps 59, 18)

ŠTO SE DOGAĐA U UTROBI

U ruke mi je došla zanimljiva brošura «Zavoli ih i daj im da žive», izdanja iz 1992., autorstva mog dragog znanca i uglednog liječnika koji daje sve od sebe za život nerođenih, dr. Antuna Lisca. Pa pročitajmo to zajedno.

Djeca su naša budućnost i nada, na njima svijet ostaje, za njih mi živimo, ona čine ovaj svijet, obitelj a i naš vlastiti život, ljepšim, bogatijim, radosnijim. Ova malena nježna nesamostalna dječica traže našu ljubav i našu zaštitu. Pomažu nam da kroz svoje ponašanje prema njima izgrađujemo i svoju vlastitu nježnost, plemenitost, ljudskost i poštenje. Djeca doprinose izgradnji mira u našim srcima, obitelji i svijetu.

Ljudski život počinje u trenutku začeća, spajanjem žive muške i ženske spolne stanice – spermija i jajašca. Ljudsko porijeklo ovih spolnih stanica, te genetska struktura već su dovoljan razlog da znamo da se tu zaista radi o pravom čovjeku, sve od začeća. A, da je to dijete već od začeća živo, vidi se po rastu, razvoju, metabolizmu, umnažanju stanica itd.

Već u prvoj stanici (zigoti) koja čini tijelo djeteta određeno da li se radi o djevojčici ili dječaku, kakove će boje biti oči ili kosa, određene su mnoge crte temperamenta, funkcioniranje organa itd. To je najvrijednije stvorenje svemira u najmanjoj količini materije. Nitko od nas nije bio niti spermij niti jajašce, ali je svatko bio zigota, morula, blastula...itd. do začeća djeteta dolazi oko dva tjedna prije izostanka majčine menstruacije, i to najčešće u jajovodu. Odatle dijete doputuje u maternicu, i u nju se ugnijezdi do sedmog ili desetog dana ako je sve u redu. U rjeđim slučajevima, dijete se ugnijezdi izvan maternice. Između 18-21 dana nakon začeća dakle tek manje nego tjedan dana nakon izostanka majčine menstruacije, srce djeteta je već tako razvijeno da kuca i tjera vlastitu krv kroz žile. Sa tri tjedna mozak djeteta je već tako velik da se u njemu uočava pojava moždane kore. Prvi pokreti djeteta prisutni su naravno već i u prvoj stanici, jer se u njoj uočava gibanje, ali sa pet i pol tjedana miče glavicom, a sa šest tjedana i čitavim tijelom poput već rođene bebe. Žena će međutim, ove pokrete osjetiti tek kasnije, sa 16-21 tjedan starosti. Ako se dijete od šest tjedana dodirne po nosiću ili ustima, ono izmiče glavu. Refleksi djeteta uočeni su u 6. tjednu, a u isto vrijeme su već snimali i električnu aktivnost mozga (EEG – elektroncefalogram). EKG dječjeg srca snimalo se u 45. danu, iako srce, kao što smo čuli kuca još i mnogo ranije. Sa osam tjedana dijete stiće šaku, štuca, budi se i spava. Ako se dijete od devet tjedana dodirne po dlanu, prsti mu se skupljaju u šaku. U desetom tjednu dijete ima takve otiske prstiju kakvi će se zadržati i nakon rođenja, i po kojima bi ga se moglo identificirati i u njegovoj 20. godini života. U jedanaestom tjednu dijete već siše i palac, reagira na zvukove, dakle čuje. Vanjska buka ga može probuditi iz sna. Dr. Liley je pokazao TV kamerom da se beba od 11 tjedana trgne od bola ako ju se ubode iglom. Ako joj se prije uboda iglom puštaju zvučni signali, i to ponovi nekoliko puta, ta malena beba nauči da nakon zvuka dolazi bol i počme se trzati već i na sam zvučni signal. Tijelo žene više ne skriva od pogleda nerođeno dijete kao prije, jer danas imamo ultrazvuk, fetoskopiju, fotografije, filmove, embriologiju itd. I danas se sve zna i sve se vidi što je potrebno.

Fizičke posljedice nasilnog prekida života djeteta na majci:

- a) u toku zahvata: ozljede grlića maternice, probijanje (perforacija) maternice, krvarenje, ostaci posteljice, ozljede crijeva i drugih trbušnih organa majke itd.
- b) neposredno nakon abortusa: upale u maternici, jajovodima, maloj zdjelici i trbušnoj šupljini (endomentritis, salpingitis, pelveoperitonitis, difuzni peritonitis, parametritis), sepsa («trovanje krvi»), tromboembolije (krvni ugrušci koji zapnu u žilama – npr. U plućima). Spomenute posljedice mogu uzrokovati i smrt majke.
- c) Kasne posljedice: neplodnost, adneksalni procesi, parametritis, neuredna krvarenja iz maternice (menoragije, metroragije...) endometrioza...
- d) U slijedećoj trudnoći: izvanmaterniče trudnoće javljaju se češće, ožiljci i stenozе grlića maternice, spontani pobačaji, raniji porod, produljen porođaj, placenta previa, smetnje trećeg porođajnog doba, atonija maternice, izoimunizacija (fetomaternalna transfuzija), insuficijencija posteljice, povišen perinatalni mortalitet (smrtnost djece po porodu) itd.

Psihičke posljedice

Depresija, osjećaj krivnje, žaljenje, poremećaji spavanja (nesanice i teški snovi), napadaji uzbuđenja, frustracije, gubitak samopoštovanja, iskustva psihičkog samorazaranja, pojava emotivnih hladnoća i životnog pesimizma, pad motivacije, poremećaji u komuniciranju s ljudima, uključujući i odnose s već rođenom djecom i s mužem, pojava frigidnosti i ostali seksualni poremećaji, akutne psihotične reakcije, shizofrene reakcije, afektivna psihoza (depresija), gubitak pamćenja, teškoće u koncentraciji, gubitak interesa za ranije aktivnosti, i općenito za ljude, sklonost stalnom plakanju, dramatične promjene osobe, sklonost bolestima, ovisnost, itd. (Rue).

Psihičke posljedice na ocu djeteta

Slične su nabrojanim posljedicama kod majke, čak nekada budu kod oca djeteta još izraženije.

Posljedice abortusa na obitelj

Zbog nabrojanih ranih i kasnih fizičkih i psihičkih posljedica kod majke i oca, očito je da dolazi i do poremećaja u odnosu između članova obitelji. Pad motivacije roditelja, emotivne hladnoće, frustracije, i ostale neurotske ili psihotična stanja, očito je da će se odraziti na djecu.

Posljedice u radnoj sredini

Nabrojane fizičke i psihičke posljedice roditelja odražavaju se i u radnoj sredini, i to ne samo u bolovanjima, nego i u padu motivacije za rad, u neadekvatnom ispunjavanju radnih zadataka, u poremećajima u međuljudskim odnosima itd.

Posljedice na društvo

Društvo je zajednica osoba, odnosno skup obitelji. Očito je da bi društvo bilo mnogo sretnije da njegovi članovi nisu ranjeni traumama pobačaja. Svaka psihička ili fizička bolest pojedinaca odražava se i na stanje cijele zajednice. Osim toga, nasilno prekidanje života nerođene djece, dovelo je i do izvanredno malenog prirodnog priraštaja. Zatvaraju se brojne škole, na ulicama sela i gradova sve se manje vidi djece, nacija stari. A, narod bez djece, narod je bez budućnosti.

Posljedice nasilnog prekida života nerođenog djeteta na sudionike u izvođenju toga akta

Ljudi koji sudjeluju u ovim radnjama (doktori, sestre i ostali) svjesni su tragičnosti koju čine i zbog toga proživljavaju psihičke posljedice slične nabrojanim psihičkim posljedicama kod majke. Ovo se pak odražava i na njihovo fizičko zdravlje, a kako spominju i na njihovu obitelj.

Nasilno prekidanje života nerođenog djeteta dolazi u sukob s etičkim normama

u savjesti svakoga čovjeka je zacrtano da se ne smije ubijati. Također u Ženevskoj formulaciji hipokratove zakletve, koju daje svaki liječnik prije nego dobije diplomu, govori se: «...apsolutno ćupoštovati ljudski život od samog začeća...ovo izjavljujem slobodno i svjesno, pozivajući se na svoju čast...»

kodeks etike zdravstvenih radnika naše države također zahtjeva apsolutno poštivanje ljudskog života od samog začeća. Hrvatska je i potpisnik Deklaracije o pravima djeteta koju je dala Generalna Skupština Ujedinjenih naroda 20. 11. 1959., a u kojoj se zahtjeva zakonska zaštita djece prije i poslije rođenja.

**ODLUČIMO SE PRIHVATITI ŽIVOT!
ZBOG OVE ODLUKE NIKADA NEĆEMO POŽALITI!**

Humanost čovjeka ili zajednice se očituje upravo po tome kako se odnosi prema onima najmanjima, najslabijima, najnemoćnijima. I, zato, bez obzira na način kako je došlo do začeća, bez obzira na uvjete u okolini, bez obzira da li dijete želiš ili ne želiš, bez obzira da li je ono zdravo ili bolesno, ZAVOLI GA I DAJ MU DA ŽIVI!

NEBO MOLI ZA ZEMLJU

U brošuri «Molitveno posvojenje majke koja namjerava učiniti pobačaj», koja je izašla dobrotom stanovitog Zdravka J., zazivamo dvije svete majke i žene Novoga zavjeta, Bl. Djevicu Mariju i Sv. Elizabetu, da svojim zagovorom spase nerođeni život. Njih dvije najočitiiji su primjer vršenja spasonosne volje Očeve i posvećenja vlastitog života Onome od koga život sav i dolazi. «Ubijaju nas dan za danom...» (Ps 44, 23), piše Psalmist, ali ove dvije svete trudnice rodile su usprkos svim protivštinama i neshvaćanju onoga što se događa. Ta to i jest vjera – ne «gledanje, nego nadanje» (usp. Rim 8, 25), ne hod u apsolutnoj sigurnosti, nego tapkanje u nesigurnosti. Stoga su one divna pomoć svim majkama i suprugama koje kroz stoljeća i danas prolaze kroz različite poteškoće u braku i obitelji. «*Ne predaj jastrebu život grlice svoje!*» (Ps 74, 19) slikoviti je vapaj Gospodinu ovih dviju majki Gospodinu, koje ga mole za pomoć djevojkama i ženama na koje davao poteže svoje kanđe. U borbi za život pomoć nebeske Crkve je nezaobilazna i bez nje je nemoguće pobijediti. Mi smo kao jedno sa spašenom braćom, koja danonoćno vape za nas. Pa da bi se i ušlo u kraljevstvo nebesko, treba se biti «kao dijete», kako sam Isus govori u Evandjelju, u Mt 18, 4-5. Ta, malenima je Gospodar neba i zemlje objavio otajstvo ljubavi, (usp. Mt 11, 25) a dječja usta objavljuju hvalu Njegovu (Ps 8, 3), a sam Bog je postao dijete, u «*punini vremena, rođen od žene*» ( ). Sljedeće istinito svjedočanstvo objavljeno je u knjizi E. Mittelstädt i M. Koprivnjak («Božićne priče koje pokreću srca», Logos – Daruvar, 2003.), a umećem ga u ovu knjigu dozvolom autorice, jer je nešto predivno i tako poticajno...

Tko je ta stara gospođa?

Mila Dević

Kraj jeseni vrlo se brzo primicao: bio je mračan dan. S drveća su padali preostali listovi. Stabla su ponovno, kao i svake godine, umirala, ali samo zato da bi na proljeće opet oživjela. Sjedila sam uz prozor promatrajući lelujavu padanje lišća. Ono me podsjećalo kako ću ljuljati svoje prvo dijete. Imala sam 24 godine kada sam ušla u brak. Jednoga dana, radeći u tvornici, odjednom sam osjetila jaku bol u leđima. Otišla sam k liječniku. «Morat ćete ići na snimanje kako bi se otkrio uzrok», rekao mi je on. Nekoliko tjedana kasnije bila sam sretna kad sam ustanovila da sam trudna. Zahvatili su me vrlo uzbudljivi osjećaji. Malo je dijete raslo u meni. Nisam mogla dočekati trenutak da to i liječnik potvrdi. Međutim, njegova me izjava zgromila: «Vi ste trudni, ali je rendgensko snimanje oštetilo dijete. Ono će biti bolesno, nenormalno i bez ikakvih izgleda da normalno živi. Hitno morate pobaciti.» U prvi mah nisam mogla sve to prihvatiti, jer su me preplavili valovi duboke boli. Počela sam plakati. Kako mogu samo tako ubiti svoje prvo dijete, kako to mogu učiniti i onda se suočiti s Bogom? Sve me je to nadilazilo. Nekoliko me liječnika okružilo vršeći velik pritisak da pobacim. Stavili su ispred mene sve potrebne papire gurajući me u čekaonicu za pobačaje. Bila sam sva u šoku, posve smetena. Sa mnom su čekale i druge žene, no ni jedna od njih nije bila ni najmanje uznemirena. Nitko tu nije plakao. Osjećala sam se strašno osamljenom, a u mojoj je duši spomenuta jesen iznenada postala poput najmračnije zime. Odjednom više nisam bila sama. Neka stara gospođa sjela je kraj mene i nježno me upitala zašto plačem. Nikada je prije nisam vidjela, no osjećala sam da joj se mogu povjeriti. Ispričala sam joj o svom djetetu za koje su mi liječnici rekli da ga moram ubiti. «Ne mogu se s tim pomiriti», rekla sam ridajući. Stara me gospođa pogledala i rekla: «Pokupi svoje stvari i idi kući! Kad rodiš oštećeno dijete, donesi ga k meni: ja ću se pobrinuti za njega.» Njezine su me riječi utješile, smirile i

ohrabrile. Radosno sam napustila bolnicu, noseći u srcu svjetlo nade. «Tko je ta stara gospođa?» pitala sam se. Stare žene ne dolaze na ginekologiju, a osobito ne na mjesto za pobačaje. Nisam se sjetila ni pitati je za adresu, ime i prezime. Najvjerojatnije mi je Bog poslao svog anđela da mi pomogne u mojim najtežim trenucima.

Sedam mjeseci kasnije rodila sam prekrasnu djevojčicu. Uzela sam je u naručje i dala joj ime Marija. Dok sam se odmarala, posjetio nas je moj muž da nas vidi. Medicinska sestra donijela je dijete, ali s krvlju na ustima. Sestra je odmah pozvala liječnika. Međutim, nije mu se moglo pomoći. Samo za nekoliko minuta bilo je mrtvo. Zračenje je oštetilo djetetovo srce i pluća. Bili smo jako žalosni što smo ga izgubili. S druge strane, bila sam Bogu jako zahvalna što ga je uzeo k sebi i što nisam bila odgovorna za njegovu smrt. Kao što svake godine lišće na drvetu umire prirodnom smrću, tako se i Marijin život ugasio u svoje vrijeme. Da sam joj pobačajem zadala smrt, ona bi nasilno i okrutno završila svoj život.

Bog me u životu blagoslovio sa četvero djece. Slava mu za to! Potom nas je snašao okrutan rat i naša je kuća, kao i cijelo selo, bila uništena. Sve smo morali ostaviti i kao obitelj provoditi prognanički život u tuđini. U deset godina živjeli smo u četiri grada, boreći se da kako-tako preživimo. Premda smo ostali bez ičega, s vremenom smo dosta toga priskrbili. Tako smo shvatili da nas Bog ljubi, brine se za nas i da nam je po Isusu Kristu pokazao put kojim trebamo ići. Shvatili smo da ćemo biti spašeni samo ako prihvatimo Isusa za svoga osobnog Spasitelja i Gospodina. Predali smo mu svoje živote i tako postali nanovo rođeni kršćani. Gospodin je unio u naša srca sigurnost, oprostjenje grijeha, ljubav, radost, mir i vjeru da se brine za nas. U vremenu dok nismo imali ništa, rodila se u mojem srcu želja da jednog dana imamo veliku kuću s vrtom punim cvijeća gdje bi zajedno svi živjeli i bili sretni. Jedne noći usnula sam san: u njemu sam vidjela na jednom brežuljku veliku i predivnu kuću s velikim vrtom, bogato natapanim vodom iz fontane. Odjednom se iz kuće pojavila naša Marija, ali ne kao malo dijete, već kao prekrasna djevojka. Pozdravila nas je pružajući ruke prema nama. Svaki član naše obitelji, i to po starosti, pristupio joj je i pozdravio. Ona nas je upitala: «A gdje ste tako dugo bili? Morala sam vas jako dugo čekati.» Najednom sam shvatila da je ovaj san od Boga dan. On mi je objavio de se osobno pobrinuo za moju Mariju. To mi je, uostalom, obećao po svom anđelu u obličju one stare gospođe. U najmračnijim danima moga života moja me kći u snu posjetila donoseći mi nadu baš kao i anđeo Gabrijel djevici Mariji.

Sada, kao kršćanka, bacam pogled natrag na prvi Božić (Isusovo rođenje). Postoji sličnost između njega i moje životne priče. U onom liječniku koji je htio ubiti moje dijete prepoznajem Heroda koji je pokušao ubiti dijete Isusa. Kao što je Bog po anđelu upozorio Mariju i Josipa da pobjegnu u Egipat, tako sam i ja bila od njegova poslanika potaknuta da pobjegnem iz «gubilišta» nerođene djece. Isti Bog koji se pobrinuo za dijete Isusa pobrinuo se i za moju malu Mariju. To je taj Bog kojega sada ljubim i kojemu služim: moj Gospodin Isus Krist!

MILOSRĐE, MILOSRĐE!

Dosada smo već vjerojatno shvatili što je, zapravo, abortus i tko stoji iza njega. Najvažnije je, ipak, da znamo kao kršćani Tko može jedini rane ovoga zla zacijeliti. Jer, ako prorok Jeremija viče: «*Ako me ubijete, nevinu krv svraćete na svoju glavu...*» (Jer 26, 15), što onda mogu očekivati oni koji su ubili onoga koji se uopće nije mogao braniti? Upravo kao najneviniji – Isus. Dok Ga Pilot ispituje, masa podivljalih ljudi viče i traži: «*Krv njegova na glave naše i djecu našu!*» (Mt 27, 25) Naivno i neozbiljno je misliti da će život ići dalje normalno, nakon abortusa. Osnivanje obitelji na takvom temelju, a ne vratiti se Milosrdnom Bogu, je osuđeno na propast. Ta, zar sam a Riječ ne govori jasno: «*Ako Gospodin kuće ne gradi, uzalud se muče graditelji*», kako je zapisano na početku Psalm 127. Majka Terezija je govorila kako je podijeliti život s nekim jedino što nas može usrećiti ovdje na zemlji. Naravno, da se grijeh pobačaja razlikuje od slučaja do slučaja. Postoje ljudi koji su apsolutno nesvjesni da čine grijeh, oni koji su bili perfidno primorani na to, oni koji su možda morali stvoriti tešku odluku: ili ja ili beba, ne opravdavajući bilo što. Međutim, takva je istina: i ovaj grijeh nema kod svakog potpuno istu težinu. Svima, ipak, koji griješe, Gospodin poručuje po Izaiji proroku: «*VRATITE SE ONOMU OD KOGA TAKO DUBOKO OTPADOSTE!*» (31, 6)

Jedan svećenik, moj dobar prijatelj, ispričao mi je sljedeće: «Moja je majka prije mojega rođenja pobacila dijete, moga brata ili sestru. Dok sam bio malo dijete, sa samo 2-3 godine, neprestano sam sanjao čudan san: moj brat (za kojega nisam znao i kojega nisam imao, ali sam nekako «znao» da je to baš moj brat) me pohađao svake noći u obliku nekakvog «crva» i plakao je. Svakoga sam jutro o tome govorio majci, a ona je samo teško šutjela i spuštala pogled. Dvadesetak godina kasnije rekla mi je za pobačaj. Još i danas trpi duhovne i duševne boli. Onaj «crvić» zaista je bio fetus, što ja sam od sebe u to doba nikako nisam mogao znati.» Što reći njegovoj majci, kao i svima koji su digli ruku na nerođene, koji su baš poput Isusa, o kojemu pjeva Izaija i za kojega tvrdi da je «*od utrobe Sluga Gospodnji*» (Iz 49, 4). Evo što im reći; riječima Ljubavi, jer ljudske su riječi nemoćne i slabe:

*«Blagoslivljaj Gospodina, dušo moja,
i ne zaboravi dobročinstava njegovih!
On ti otpušta sve grijehе tvoje,
On iscjeljuje sve slabosti tvoje,
On ti od propusti čuva život,
kruni te dobrotom i ljubavlju;
život ti ispunja dobrima,
ko' orlu ti se mladost obnavlja...
Milosrdan i milostiv je Jahve Gospodin,
spor na srdžbu i vrlo dobrostiv...
Ne postupa s nama po grijesima našim
niti nam plaća po našim krivnjama...
kako je istok daleko od zapada,
tako udaljuje od nas bezakonja naša.»
(Ps 103, 2-5. 8. 10. 12)*

Poruka milosrđa vrlo je snažna, temeljna poruka objavljene Riječi Božje, Biblije. Gospodin zna da smo pala Adamova djeca, da smo slabi i siromašni ne samo dobrim djelima već i dobrim nakanama. On po Isusu i poručuje kako je *«duh spreman, ali tijelo je slabo»* (Mt 26, 41), kako naš *«tjelesni čovjek vodi borbu sa duhovnim, nutarnjim, stari sa novim»* (usp. 1kor 15). To vrijedi i za one što su popustili napasti Zloga i dali da on *«zakolje, ukrade, uništi»* (Iv 10, 10) najmanju ovčicu Kristova stada. I na njih se mogu odnositi riječi koje gromoglasno izvikuje Petar Apostol, želeći da konačno dođe k svijesti naroda strašna činjenica: *«Vi ste ubili ZAČETNIKA ŽIVOTA!»* (Dj 3, 15) A s druge strane znamo da Gospodin *«život svojih siromaha nikada ne zaboravlja»* (usp. Ps 74, 18 b); ta nerođeni su pravi siromasi, koji ništa nemaju osim zaštite svojih roditelja i majčine utrobe. Radosna Vijest kršćanstva je upravo u tome, da svaki grijeh, baš SVAKI, u što ulazi i abortus, može biti oprošten, okajan, izbrisan iz Srca Božjega. Milosrdni Isus sv. Faustini Kowalskoj izjavljuje da On u ispovijedi i oprašta i zaboravlja. Zato često savjetujem ženama da ne govore svai puta iznova o tom grijehu u sakramentu pomirenja. Bog ga je jednom zauvijek oprostio, u valjanoj svetoj ispovijedi. Stavio je melem svoga milosrđa na tu ranu, bez obzira što ožiljak još može potrajati i biti vidljiv. Ta rana u sakramentu pomirenja više ne može rasti i širiti se, jer je na njoj počinio Božji sveti poljubac. Uostalom svi sakramenti Crkve tako djeluju; milosno, ozdravljujuće, pomirujuće. O tome grijehu, govorim često nadalje, treba i šutjeti u razgovorima i povjerenjima se drugim osobama. Razgovarati i razglabati o tako teškoj stvari, jednostavno znači kopati po rani, otvarati je. Znam da djeluje nevjerojatno, ali više puta sam čuo i ostao zapanjen zbog ljudske malovjernosti; koliki su mi izjavili da grijeh pobačaja nisu nikada mogli ispovijedati, ali su dalje živjeli sakramentalno, tj. pričešćujući se, kao da se ništa dogodilo nije. *«Tijelo Kristovo na sud sebi blagujete!»* Bog govori da su mnogi slabi, bolesni i mrtvi (usp. 1 Kor 11, 30) upravo zbog toga što ne *«razabiru Tijela Kristova»*. Da, zato su sveci, između ostalog i Sv. Otac Pio tvrdili da ništa tako ne boli Gospodina, kao nepovjerenje u njegovo milosrđe. Vjerujmo, zaista vjerujmo: Isus nam sve oprašta, Bog u Isusu sve zaboravlja! Želio bih viknuti svim majkama koje su učinile pobačaj (*«Time što je to učinjeno, majka ne prestaje biti majkom; samo je sada majka mrtvog djeteta.»*) -O. Frank Pavone, osnivač *«Svećenika za život»*) da je Božje milosrđe beskrajno i neiscrpno! Postoji nada, postoji oprostjenje i milost povratka, vjerujte! Međutim, mnogi kao da ne mogu nikako, ni na razini uma ni na razini srca, to prihvatiti. *«Kao dijete je duša moja u meni...»* (Ps 131, 14) Čini se, da rana duše nakon pobačaja ima neku otajstvenu, mračnu snagu koja se zatvara na blagoslov i često bježi od milosti. Majko; *«Dostojan je zaklani jaganjac primiti moć i bogatstvo, mudrost i snagu, i čast i slavu i blagoslov...»* (Otk 5, 12), a tako i tvoje dijete koje trpi istu sudbinu, a s njima i Ti, koja možda trpiš užasno zbog toga svega. Hrabro, Bogu je sve moguće, On Te ljubi, On Ti nudi oprostjenje i Kraljevstvo, nemoj ga odbiti!

Bože, Oče svega stvorenja, potakni srca onih koji žive u tami grijeha i zablude, da pogledaju u Tvoje Srce i zavape za Milosrđem! Ti nikoga ne odbijaš, Ti svima udijeljuješ mir i sigurnost: zacijeli duše ranjene pobačajem i osvjedoči ih o svojoj dobroti. Beskrajna Ljubavi, smiluj se svoj svojoj dječici, nama, koje si stvorio i po Sinu isusu Kristu otkupio! Amen.

MUŠKARCI I POBAČAJ

«Gospodin liječi ona srca skršena i povija rane njihove...» (Ps 147, 3) zašto se to ne bi moglo odnositi i na one koji su sudjelovali u čedomorstvu? Zašto bi Srce Boga koji je Ljubav (1 Iv 4, 16) bilo zatvoreno za one koji su «*potajno ubili nevinog*» (Ps 10, 8), skriveni iza tzv. Dobrih namjera, a zapravo čineći to u svojoj sebičnosti i oholosti? Dok se raspravlja o abortusu, obično se uvijek i samo govori o ženama i djevojkama, tako da se – svjesno ili nesvjesno – krivica prebacuje beskompromisno samo na taj dio populacije. Koliko je kriva žena, koliko muškarac?

Rješenje ovog teškog pitanja zadire u svaku ljudsku savjest. No, važno je naglasiti da prvo na odluku o pobačaju ostaje ne samo ženi, nego jednako i muškarcu, bilo zakonitom, bilo nezakonitom ocu, jer tek njihovo zajedničko sudjelovanje u bračnom činu, omogućuje začće djeteta, te je moralno ispravno oboje postaviti pred problem odgovornosti za život jeteta. Čemu samo ženi na savjest ostaviti taj čin, kad su po Božjem i prirodnom zakonu oboje jednako odgovorni za nj? Nehumano je i nemoralno ženu ostaviti samu u mucu odluke, kao da se taj čin muškaraca uopće ne tiče. Žena je svakako suočena s izuzetnim pritiskom koji izaziva novonastalo stanje u njoj samoj i u njezinoj najbližoj okolini. Najčešće se zbiva da sve odsudne i relevantne informacije, koje bi žena trebala znati o pobačaju, dolaze u zadnji čas, a taj čas nije pogodan za mirno i razložno odlučivanje. Sve što je potrebno znati o pobačaju, mlade bi osobe morale saznati još u svom odgojnom i obrazovnom procesu. Napose bi se državne i crkvene strukture trebale zauzeti da se u predbračnoj pouci i u pripravi mladih za brak, dakle toliko koliko na vrijeme, rasvijetli sva zbilja pobačaja i sva ozbiljnost njegovih posljedica. O psihičkim, fiziološkim, sociološkim i svekolikim drugim posljedicama i traumama koje izaziva pobačaj trebaju biti upoznati i zakonodavci uoči izglasavanja ove tako teške i sudbonosne odluke za njihovu savjest i za budućnost naroda.

A u političkim foteljama i parlamentima uglavnom sjede muškarci. Ne mogu ništa izmišljati, samo znam što čujem u ispovjedaonici, što čitam u pismima i čujem u razgovorima. Evo nekih primjera:

- Dečko mi je *napravio* dijete i pobjegao
- Bili smo pijani, nije koristio zaštitu, složio se da ga uklonim (dijete)
- Muž niti da čuje za treće dijete...Bolje da se ni ne rodi nego da živi ovako (radi se o siromaštvu)
- Htjela sam tu bebu, ali on mi je zaprijetio odlaskom
- Tata me je odveo u bolnicu, platilo i čekao da pobacim...
- Rekao mi je (momak) da lažem, da dijete nije njegovo, da ne želi ni čuti da bi on mogao biti otac itd.

Ne samo dečki i muževi, očevi, nego i liječnici, političari i svi oni «sa strane» koji nagovaraju, podupiru, ismijavaju ili bagateliziraju pobačaj, tiho ili glasno odobravaju su jednako krivi ovoga zla i imaju krv nevinih na rukama i duši. Tu nema kompromisa i filozofiranja. Najveća zapovijed vjere je: «*Ljubi Boga...i bližnjega svoga kao sebe samoga*». (Mt 22, 38-39) Nerođeni je moj bližnji – tko zna, neće li oni koji uporno nagovaraju i sile ženu (djevojku) da pobaci odgovarati pred licem Božjim još više nego same žene? Pismo nas također nagovara i sili: «*IZBAVLJAJ ONE KOJE VODE U SMRT!*» (Izr 24, 11)

Imao sam slučaj kada je dečko htio dijete, ali nije i njegova djevojka. Toliko ju je molio, toliko nagovarao da rodi, usprkos nezaposlenosti i nerješnog pitanja stanovanja, pa ni braka, ali ona ga je odbila. Poslije pobačaja, on je bio toliko shrvan, da je to teško i za opisati. I muškarci pate zbog toga. Njihova je uloga ogromna u tom problemu, jer *«muškarac je slava ženi»* (1 Kor 11, 3) i određen je da bude oslonac i podrška ljubavi svog života. Ta zar nije Eva sazdana od rebra Adamova, kako piše knjiga Postanka? Prema Sv. Pismu, u intimnom aktu ljubavi supružnici (i oni koji to nisu) postaju JEDNO TIJELO, postaju zauvijek spojeni jednim divnim savezom, zapečaćenim spolnim činom. Ako taj muškarac zakaže u odgovornosti, teško da žena sama emotivno i psihički može sve izdržati, te se često slama i pobaci zajedničko dijete. To je u pravom smislu riječi, zaista ZAJEDNIČKO DIJETE. Bog, dobri Gospodin, u svojoj ljubavi poziva da živimo *«kao djeca svjetla, iako nekoć bijaste tama»* (usp. Ef 5, 8). Muškarcima, tko god oni bili, koji ozbiljno ne shvate krivnju i poziv na obraćenje, Bog progovara: *«Grade što u sebi toliku krv proljevaš...kucnu čas tvoj; krvlju što je proli ti sagriješi...skrativši sebi dane!»* (Ez 22, 3-4)

PISMO JEDNE ŽENE, MAJKE SEDMERO DJECE

Pišem Ti, jer se nadam da ti ovo pismo može pomoći! Majka sam sedmero djece. Tri sam rodila, a za ostale sam postala mjesto njihove smrti. Unatoč tome što sam to napravila prije puno vremena, više od trideset godina spremajući se za prvu svetu Pričest najstarijeg sina ispovjedila sam se i dobila sam odrješene, rane su ipak ostale. Ovaj problem duboko sam sakrila u sebi uz nadu da ga zaboravim Taj moj zaborav bio je da o pobačaju nikada i s nikim nisam razgovarala. Koliko god sam puta čula razgovor o tome, osjećala sam veliko uzbuđenje, bila sam veoma tužna i puna duševne boli. Vrijeme je teklo, došli su novi problemi: npr. pala sam u duboku depresiju. Skoro deset godina liječila sam se psihosomatski, tri puta bila sam u toplicama. No, liječnici nisu mogli naći uzrok moje bolesti. Ja sam vidjela samo moje osobne probleme. Osjećala sam se potpuno izgubljena i osjećala sam da moram stalno bježati, samo nisam znala kamo da bježim. Bio je to zatvoren krug, besmisao. Kroz te godine išla sam u crkvu. To je bilo stvarno samo hodanje, ništa drugo. Imala sam strah Boga. Stalno sam se mučila misleći da nisam dostojna dolaziti u crkvu. Jedino sam imala hrabrosti obraćati se samo Mariji sa svojim problemima. No ipak nisam ništa poduzimala da se nešto promjeni u mojem životu. Za vrijeme posjeta mojoj domovini, 1997. godine, u knjižari sam našla knjigu «Dnevnik sestre Faustine Kowalske» koju sam odmah kupila. Božje milosrđe me je jako iznenadilo! Bila sam uzbuđena i željna da doživim susret sa Božjim milosrđem. No moja je duša bila gluha. Počela sam ustrajno moliti Krunicu Božjeg Milosrđa. Zapisivala sam sve riječi Gospodina Isusa, koje je rekao sestri Faustini. Posebno su me dodirnule riječi Gospodina Isusa, koje je u Petoj Bilježnici pod brojem 1541: *«Moja kćeri, potiči duše moliti krunicu milosrđa koju sam ti dao. Meni se sviđa po ovoj krunici sve vam darovati za to što Me molite...Piši za ožalošćene duše: Kad duša vidi i spozna težinu svojih grijeha, kad se pred njezinim očima odvije sav bezdan njezine bijede u koji se oborila, neka ne očajava, nego se s povjerenjem baci u ruke Mojeg milosrđa, kao dijete u ruke svoje drage majke. Te duše (125) imaju prednost na moje Sućutno Srce, imaju prednost na Moje milosrđe.* « Čitala sam i plakala ne znajući što da napravim. Baš tada kad je vapaj «Isuse uzdam se u Te» bio moj «SOS», u rujnu 1998. godine sudjelovala sam na duhovnoj obnovi pokreta Karizmatске obnove u Duhu Svetom u Lodzu (u Poljskoj) koju je vodio Josip Kozłowiecki, Isusovac sa evangelizacijskim timom «Jaki u Duhu». Tada sam spoznala da me samo Duh Sveti može prosvijetliti. I baš se to dogodilo! Sa željom ponovnog očitovanja svojih grijeha pobačaja otišla sam u ispovjedaonu – Bog mi je dao dar – molitvu za oslobođenje od posljedica pobačaja. Konačno su pale lisice, shvatila sam odakle moja depresija. Bila sam oduševljena bezgraničnim Božjim milosrđem kojega kroz toliko godina nisam mogla nikako shvatiti. Konačno sam je shvatila i mogla sam oprostiti sama sebi. Sudjelovala sam također u Seminaru Života u Duhu Svetom. Redovito, svaki tjedan susret u molitvenoj zajednici sa ljudima koji su otvarali svoja srca Isusu da se može u njima nastaniti i mijenjati ih bila su moja snaga. Više nisam doživljavala nutarnje praznine, vratila se radost života. Bila sam ozdravljena od depresije. Ponovno iznenađenje – otkrila sam da je i mene Gospodin ozdravio! Ipak sam na poseban način čeznula za svojom djecom kojoj nisam dopustila da žive, da gledaju svijet koji je izašao iz Božjih ruku. Zahvaljujući velikom daru duhovnog vodstva krenula sam na put pokore. Moje duhovno posvojenje – koje sam nazvala «začeće ljubavi» - trajalo je devet mjeseci. U to vrijeme prihvatila sam u srcu i zavoljela svoju abortiranu djecu. Svakidašnja molitva – jedno otajstvo Krunice bio je moj put po Mariji Majci ka svojoj djeci. Uz to, došla mi je želja da ovih devet mjeseci budu velika devetnica slavljenja Boga, Darivatelja Života, preko svagdašnjeg razmišljanja i promatranja razvitka djeteta u krilu

majke. Dakle, slavila sam Boga u genima, kromosomima, u svakoj stanici... Oduševilo me je kako se lijepo i na poseban izvanredan način razvija ljudski život. No, ipak sam patila zbog boli koju sam nazvala «bol istine o sebi». Jako sam trebala ovu bol jer ona me je učila kako da ljubim. S Marijom sam razgovarala o mojoj djeci i molila sam Je da prenosi njima moju ljubav. Moje duševne rane bile su toliko duboke da se svojoj pobačenoj djeci nisam mogla neposredno obratiti. Trebala sam posrednika. Bila je to Marija, najljepša Majka. Konačno mi je došla želja da imenujem svoju djecu. Tu želju povjerila sam Mariji riječima: «Vidiš Majko, s kojom sam željom došla k Tebi. Ne znam koja imena trebam njima dati jer ne znam kojeg su spola. Molim, pomoz mi.» Bio je to kraj sedmog mjeseca moje «molitve ljubavi», dan prije blagdana Majke Božje Čenstohovske (25. 08.). Sutradan sam žurila na posao i pomislila da ću pročitati samo dvije rečenice iz Svetog Pisma. Otvorila sam i pročitala: «Među njima bijahu Judejci: Daniel, Hananija, Mišael i Azarija. Dvoranički starješina nadjene im imena...» (Dn 1, 6-7). Dakle mogu nadjenuti imena četvorici mojih sinova! Cijela u zahvaljivanju pobjegla sam na posao. Moji su sinovi bili Matej, Marko, Luka i Ivan. Prvi put neposredno obratila sam se svojoj djeci po imenu moleći ih da mi oprostite što im nisam dala živjeti.

Draga sestro! Nakon moje pokore, koja je ljubav, ljubav prema Bogu, darivatelju života i duhovnom vezom ljubavi sa svojom djecom krenula sam na put služenja životu. Dobila sam vezu sa Wieslawom Kowalskom koja radi u Centru Propagiranja Duhovnog Posvojenja na Jasnoj Gori u Poljskoj. Želim širiti molitvu duhovne adopcije (duhovnog posvojenja) koju se moli za djecu ugroženu pobačajem.

Hvala Ti, Bože, za Tvoju ljubav i milosrđe.

Hvala Ti, za sva čudesa koje vrši u mom srcu tvoja milost.

Hvala Ti, Isuse, što si nam dao Majku, koja nas uvijek vodi k Tebi.

Hvala Ti, Marijo za Tvoju pomoć i zaštitu.

Hvala Ti, Bože, za sve ljude, koje sam susrela na putu mog života.

Posebno Ti hvala za one, koji ne misle samo na sebe.

Hvala Ti, za o. Josipa Kozłowskoga i njegov evangelizacijski ti «Jaki u Duhu», za svećenike, za poseban dar duhovnog vodstva u osobi vlč. Slavomira Plusa, poljsku župu u Ludvigsburgu, za zajednicu, za zajednicu Obnove u Duhu Svetom «Milosrđe» u spomenutoj župi, za zemlju u kojoj živim i za gospodina Fritz Hilligardt, koji je Mariji Fatimskoj Gospi napravio (1954-1992.) u Ramseck-Hochberg (Baden-Württ) Marijin vrt, sagradio kapelicu Gospi, posebno meni dragu. Baš tamo sam se molila vršeci pokoru kad sam dobila dar spoznanja spola moje djece. Na ovom mjestu ojačana molitvama vlč. Slawomira, moje žive djece: Helene, Pavla, Kristofora i molitvene zajednice nadjenula sam imena mojim sinovima. Baš ovdje molim za nerođenu djecu i žene, koje pate zbog grijeha pobačaja. Još jednom želim zahvaliti spomenutim osobama.

Sa molitvom uz srdačan pozdrav

Wiesława Kocambasi

BOŽJA DOBROTA

Milosrđe Božje, glas milosrđa u Presvetom Sakramentu skrivenog Gospodina, koji s prijestolja svog milosrđa nama govori «dodite svi k meni...»

Razgovor Milosrdnog Boga s grešnom dušom

Isus: «Grešna dušo, ne boj se svojeg Otkupitelja. Dolazim k tebi prvi, jer znam da po sebi nisi sposobna uzdići se meni. Dijete, ne bježi od svojeg Oca. Započni razgovor posve sama sa svojim Bogom milosrđa, koji te želi samo obasuti Svojim riječima praštanja i Svojim milostima. O kako mi je dragocjena tvoja duša. Upisao sam te u Svoje ruke i ti si se urezala jednom dubokom ranom u Moje Srce.»

Duša: «Gospodine, čujem Tvoj glas koji me poziva s krivog puta na obraćenje, ali niti imam hrabrosti niti snage.»

Isus: «Ja sam tvoja snaga. Ja ću ti dati hrabrosti za borbu.»

Duša: «Gospodine, ja spoznajem Tvoju svetost i bojim se Tebe.»

Isus: «Zašto se bojiš, Moje dijete, Boga milosrđa? Moja svetost (80) ne sprečava Me biti milosrdnim prema tebi. Vidi, dušo, za tebe sam osnovao prijestolje milosrđa na zemlji. To prijestolje je Svetohranište – i iz njega želim sići u tvoje srce. Gledaj, nisam se okružio pratnjom niti stražarima. Ti imaš pristupa Meni u svako vrijeme. S tobom želim razgovarati u svako doba dana i darivati ti milosti.»

Duša: «Gospodine, bojim se da mi nećeš oprostiti veliki broj grijeha. Moja bijeda ispunja me tjeskobom.»

Isus: «Moje milosrđe je veće nego tvoja bijeda i bijeda cijelog svijeta. Tko može izmjeriti Moju dobrotu? Radi tebe sam sišao s neba na zemlju: poradi tebe sam se dao prikovati na križ; za tebe sam dopustio da mi kopljem otvore Moje Presveto Srce i time sam za tebe otvorio izvor milosrđa. Dođi i crpi posudom povjerenja milosti iz ovog vrela. Ponizno srce nikad ne odbijam. Tvoja bijeda utonula je u bezdan Mojeg milosrđa. Zašto bi se svojom bijedom sukobljavala sa Mnom? Dođi Mi u susret i predaj Mi sve tvoje potrebe i svoju bijedu i Ja ću te ispuniti Svojim blagom.»

Duša: «Gospodine, Ti si Svojom dobrotom pobijedio moje okamenjeno srce. Puna povjerenja i poniznosti dolazim sudištu Tvojeg milosrđa. Podari mi rukom Svog zastupnika oproštenje grijeha. O Gospodine, osjećam kako se milost i mir spuštaju na moju jadnu dušu. Osjećam, Gospodine, kako me okružuje i prožima Tvoje milosrđe. Ti si mi više oprostio nego što sam se usudila očekivati i mogla misliti. Tvoja dobrota nadišla je sve moje želje. Ali sada Te, ispunjena zahvalnošću za mnoge milosti, pozivam u svoje srce. Lutala sam naokolo kao izgubljeno dijete koje dospije ne stranputice, ali Ti si mi ostao Ocem. Umnoži u meni Svoje milosrđe, jer vidiš kako sam slaba.»

Isus: «Dijete, ne govori više o svojoj bijedi, jer Ja sam je već zaboravio. Čuj, Moje dijete, što ti želim kazati: Nasloni se na Moje rane i crpi sve što tvoje srce želi iz izvora Života. Preobilno pij iz izvora Života i nećeš zastati na putu. Promatraj sjaj mojega Milosrđa i ne boj se neprijatelja svojeg otkupljenja. Slavi moje milosrđe.»

ZASLJEPLJENOST OBZIRIMA

Osobama dotaknutim pobačajem od srca savjetujem molitvu duhovnog posvojenja i druge molitve koje smo izdali u sklopu našeg pavlinskog apostolata. Osobito su moćne molitve devetnica, povezane sa postom i žrtvom. Bog nam u tim molitvenim vapajima neće uskratiti svoga Duha «*iako smo zli*» (usp. Lk 11, 13), jer je On sama Dobrota. Plač i slamanje srca, pokora koju Nebo traži i po objavama Majke Božje u fatimi i drugdje, krunice i devetnice ozbiljno i ustrajno moljenje u skrovitosti, uvijek su blagoslovljene i obasipavane milostima, jer «*Otac vidi u skrovitosti*» (Mt 6, 6). Bračni par koji je trpio zbog pobačaja i nije mogao imati djece, po devetnici Majci nerođenih konačno su zanjeli i rodili Maria! Obitelj iz Rijeke, odgovorena po devetnici Sv. Josipu, dobiva predivnu Antoniju, koja je anđelić kojega svi paze i maze. Dodajem, da su abortus planirali zbog teške materijalne situacije. Zajedno sa Antonijom, i otac i braća dobivaju posao i sele u veliku lijepu kuću...Bog naš je svemoguć! Jakov Apostol objašnjava «*rađanje zla*» u srcima ljudi: «*Gdje je ZAVIST i SEBIČNOST, ondje je javni nered i svaka vrsta zla djela...Želite, i nemate? Tada UBIJATE.*» (Jak 3, 16-14, 2) Nikakvi obziri ljudski nisu vrijedni nevinog života. To nam potvrđuje i jedna svetica našeg vremena, Majka Terezija, osobito zauzeta u promicanju poštivanja nerođenog života. Konferenciji o populaciji i razvoju u Kairo šalje Majka Tereza pismo, koje završava ovim riječima: «*Mi se borimo protiv pobačaja posvajanjem djece...Dijete je najljepši Božji dar obitelji. Nemojmo nikada odbiti ovaj dar Božji. Moja je molitva za svakoga od vas, da uvijek imate vjere prepoznati i ljubiti Boga u svakoj osobi, uključujući i nerođenu djecu.*»

Zašto uopće tako oštro i tako ozbiljno katolici tretiraju pobačaj?

Stav je Katoličke Crkve da je pobačaj pridržani, smrtni grijeh koji podliježe crkvenoj ekskomunikaciji (izopćenju). Zato odriješene od ovoga grijeha može u ispovijedi podijeliti samo biskup, a svećenik je dužan od njega molbom zatražiti dozvolu za to odrješene. Peta zapovijed dekaloga, naime, glasi: «*Ne ubij!*» To vrijedi za svakog živog čovjeka, ali i za još nerođeno dijete. Taj Božji zakon, ni Ujedinjeni Narodi, pa ni sve vlade svijeta kad bi se nekim čudom ujedinile u jedinstvenoj namjeri, ne bi mogle promijeniti ili učiniti nevažnim. Ta Sveto Pismo kaže: «*Više se valja pokoravati Bogu, nego ljudima!*» Ovaj Božji zakon štiti ljudski život od začeca do smrti i ni jednom čovjeku ne daje pravo odluke o životu i smrti drugoga, nego to pravo pripada samo Bogu. Na Bogu je da odredi početak i kraj ljudskog egzistenciji. Doista, ne ovisi o ljudskoj volji da li će se dijete začeti ili ne i da li će živjeti kratko ili dugo. Bog jedini stvara život i zato ga ima pravo i uzeti.

«Bog ustaje u skupštini «*bogova*» (*ovoga svijeta*),
usred njih sud održava. (*tko je više dobio, od njega će se više tražiti*).

«Dokle ćete suditi krivo, ići na ruku bezbožnima?»

Štitite slaba i sirotu, vratite parnicu jadniku i siromahu! (*siromasi su povlašteni u očima Božjim! Zar da se pobaci dijete zbog siromaštva?! Čije je sve stvoreno? Ta tko je Gospodar bogatstva, ako ne Bog jedini!*)

Izbavite potlačenog i ubogog:

istrgnite ga iz ruku bezbožnih!» (Ps 82, 1-4)

Blažena Djevica Marija je ta, koja ima uvijek pristup Sinu i nikoga nikada ne odbija.
Zajedno sa Papom Ivanom Pavlom II, molimo:

POSVETNA MOLITVA MARIJI – MAJCI ŽIVOTA

*O Marijo, zvijezdo novog svijeta,
Majko živih, povjeravamo ti pitanje života:
pogledaj, o Majko, beskrajn broj djece
kojima je zabranjeno roditi se,
siromaha kojima je onemogućeno živjeti,
ljudi i žena žrtava nečovječnog nasilja,
starih i bolesnih ubijenih
ravnodušnošću ili lažnim sažaljenjem.
Učini da oni koji vjeruju u Tvoga
Sina znaju smjelo i s ljubavlju navijestiti
ljudima našeg vremena Evanđelje života.
Isprosi im milost da ga prime kao uvijek
novi dar, radost da ga sa zahvalnošću
slave kroz čitav svoj život
i hrabrost da za nj svjedoče djelotvornom
upornošću, da bi izgradili
zajedno sa svim ljudima dobre volje
civilizaciju istine i ljubavi,
na hvalu i slavu Boga stvoritelja i ljubitelja života.
Amen.*

(iz enciklike «Evanđelje života»)

NEPLODAN BRAK – PLODNA VJERA

Zadnje dvije godine moga svećeničkog života više desetaka puta sam se susreo sa problemom neplodnih brakova. Isprva sam smatrao da Gospodin želi isključivo da «*otvaram svoja usta za nijemoga i za pravo sviju nesretnika što propadaju*» (Izr 31, 8), što sam odnosio na problem pobačaja. Međutim, sve više uviđam kako je pobačaj povezan sa mnogo širim aspektima društva i života uopće. Smatram subjektivno, da je abortus temelj i početak svih ostalih zala u svijetu. Kažem SVIH, jer mislim SVIH. Čudim se tolikim razvratnostima i nastranostima, alkoholizmu i divljaštvu, drogama i rastavama brakova...Smatram, ponovno kažem, da je zatvorenost na život i priječenjem životu druge osobe da zaživi, kroz abortus i kontracepciju, zaista tajanstveni ali vjerojatan uzrok tome svemu. Jednom davno noćno bdijanje za nerođene osobito me dirnulo. Tijekom molitve, vapio sam Gospodinu:

Bože, Sveti, Jedini, Besmrtni Bože, Ti si Stvoritelj i Otac, Ti si Životvorac i davatelj života, Ti si sve u svemu i svima, Ti si Ljubav! Molim Te, vapijem sa svima okupljenima na klanjanju Tvome Sinu Isusu, da milostivo odgovoriš na pružene molbe onih koji žele imati djecu, a ne mogu, zbog bolesti, nemoći, neplodnosti. Tebi je sve moguće, usliši nas! Ti si Onaj koji ljubi i daje sreću u životu, stvori život onima koji ga žele! Smiluj se, usliši nas, Bože, koji si samo dobro i milosrđe!

Na bdijanju je bila mlada supruga M. Iz Pule. Dugo vremena ona i njezin suprug, simpatični A. Nisu mogli začeti dijete. Za neko vrijeme zove me i sva ushićena i prepuna veselja javlja: «*Trudna sam! Trudna sam! Bože, hvala Ti! Aleluja!*» To isto je svjedočila na klanjanju. Dakle, molitva može sve. Dok onima koji na savjesti nose abortus Bog progovara: «*Operite se, očistite, uklonite mi s očiju djela opaka, prestanite zlo činiti!*» (Iz 1, 16), neplodnim bračnim parovima savjetuje molitvu i žrtvu, smireno sagledavanje stanja, traženje volje Božje, a ako treba, i prihvaćanje tjelesne neplodnosti na uštab duhovne plodnosti, tako piše Katekizam Katoličke Crkve, čvrsto grleći križ spasenja. Bog i neplodne supružnike poziva da žive dostojno krista, da se međusobno ljube, da ne nasjedaju svijetu i da «*se odreknu bezbožnosti i svjetskih požuda, te žive umjereno, pravedno i pobožno u ovome svijetu, kao ljudi koji očekuju blaženo ispunjenje nade, naime pojavu sjaja velikoga Boga, našega Spasitelja Isusa krista.*» (Tit 2, 11-13) Znam da zvuči čudno, ali i takvim parovima treba oraćenja, jer je najgora mogućnost uporno i tvrdoglavo slijediti svoju volju i ne pitati Gospodina što ON želi. «*Dakle, obratite se i vratite se, da vam se izbrišu grijesi, tako da od Gospodnje prisutnosti (molitva, sakramenti, Riječ, zajedništvo kršćana) mognu doći vremena utjehe...*» (Dj 3, 19) Bog uvijek zna više i bolje za nas. Eksplicitno o tome piše po nadahnuću Duha Svetoga Sirah: «*UMRIJETI BEZ DJECE JE BOLJE NEGO IMATI POTOMKE BEZBOŽNIKE!*» (16, 3) ili doživjeti njihovu rastavu, pad u poroke, otuđenje i agresiju, preranu smrt itd.

Primjer bračnog para kojemu je vlastiti grijeh bio prepreka u začecu dolazi iz susjedne Bosne. Preko 14 godina nisu mogli začeti dijete, usprkos svim mogućim pokušajima i znanosti i «vjere» i bioenergije...Da, «išli su» u crkvu, ali nisu «sudjelovali» u toj crkvi iskrenim kršćanskim životom i vjerovanjem. Čudom se čudili što im Bog ne daje tako željno dijete, jer što će im sve kuće, posao, novci ako nemaju kome to ostaviti? Malo je grubo, međutim reći ću to, da mi je tijekom razgovora Gospodin stalno povraćao u misli onu evanđeosku: «*Ne bacaju se biseri svinjama.*» Stoga doznajem: katolici su samo za Božić i Uskrs, s Bogom samo trguju (Ti meni – ja Tebi) a sa jednim članom uže obitelji, zbog svađe ne razgovaraju već dugo, dugo vremena...čak 14 (!!!) godina. Eto, zašto ovaj par, kako mislim, nije u očima

Gospodnjim mogao odgovornoprimiti potomka. Međutim, nije sve tako crno-bijelo i ne može se svima takvim lako odgovoriti. Evo nekih razloga bračne neplodnosti:

*dijelim ih na božanske, demonske i ljske (naravne)

- prokletstvo naraštaja, obiteljski grijesi predaka
- kontracepcija prije braka
- predbračni odnosi, promiskuitet, nastranosti
- nezdrav život u porocima
- bogohuljenje, bogopsovka
- raniji abortusi
- kazna Božja (i to postoji!)
- samo seks, bez ljubavi
- Bog želi da se djeca i posvajaju...
- Prokletstvo Božje (isus proklinje smokvu u Mt 21, 19, ona ostaje neplodna)
- Bioenergija, okultizam itd.

To je samo dio moje dosadašnje spoznaje u radu tj. molitvi za takve parove. Potrebno mi je još ovu materiju jako proučiti i premoliti. Ali, evo što o umjetnoj oplodnji kaže Ivan Pavao II:

«Osim toga što su tehnike umjetne oplodnje moralno neprihvatljive, od trenutka kad rađanje odvajaju od konteksta potpuno ljudskog bračnog čina, te tehnike bilježe visok postotak neuspjeha: on se odnosi ne toliko na oplodnju, koliko na susljedni razvoj zametka izloženog riziku smrti unutar općenito vrlo kratkog vremena. Povrh toga, ponekad biva proizveden veći broj zametka od potrebnog za unošenje u krilo žene i ti tzv. «prekobrojni zameci» bivaju ugušeni za istraživanja koja, pod izgovorom znanstvenog ili liječničkog napretka, u stvari svode život čovjeka na jednostavan «biološki materijal» s kojim se može slobodno raspolagati.»

Evandjelje Života, br. 14

SPIRALA ZLA

Na kraju ovog dijela knjige, osvrćem se na problem pobačaja učinjenih kontracepcijskim sredstvima, osobito spiralom. Spirala je unutar maternični umetak, koji «štiti» ženu od začeca te daje lažni osjećaj sigurnosti pri intimnom odnosu. Misleći da je došlo vrijeme da se prestane rađati, žene odlaze ginekologu koji im umeće spiralnu, te tako upadaju u zamku lukavog neprijatelja ljudske duše. Spirala je, zapravo, abortivno sredstvo, jer često dolazi do začeca, ali djeteta u obliku embrija ne dobiva hranu i kisik, i umire u majčinoj utrobi. Žena niti ne zna da je bila trudna, ali čovjek koji je od trenutka začeca osoba sa vječnom dušom, ipak umire na ovaj «humaniji» način pobačaja. Stoga Crkva u sakramentu pomirenja ne može udijeliti razrješenje grijeha takvoj osobi, a ona se ne može niti pričestiti. Abortus ostaje uvijek samo abortus: ubojstvo nevine ljudske osobe, koju je želio Bog a ubio čovjek. Kao svećenik, kolikogod to bilo intimno, po Božanskoj uredbi i zapovijedi ne mogu i ne smijem o tome šutjeti. «Tebe sam, sine čovječji, postavio za stražara domu Izraelovu: kad čuješ moju riječ, opomeni ih u moje ime. Rekne li bezbožniku: «Bezbožniče, umrijet ćeš» - a ti ne progovoriš i ne opomeneš bezbožnika da se vrati od svojega zlog puta, On će umrijeti zbog svojega grijeha, ali krv će njegovu tražiti iz tvoje ruke.» (Ez 33, 7) dakle, sasvim jasno. I dalje: «Ako i upadne tko u kakav prekršaj, takvoga vi duhovni ispravljajte u duhu blagosti!» (Gal 6, 1) Kako sam sâm grešnik i podložan tjelesnome, Pavao odmah nadodaje: «I pazi na samoga sebe, da i ti ne budeš iskušani!» (6, 1b) Već više puta zatajeno mi je u sv. Ispovijedi nošenje spirale. Još više kršćana opravdava se savjetima i dozvolama raznoraznih «stručnjaka», a ponekad čak i svećenika koji dozvoljava nošenje tog abortivnog sredstva. Sudit će mu Bog, jer takav ne sluša ni Njega ni svoje Crkve, a dobro zna što Pismo naučava i Učiteljstvo govori. Apsolutno nitko to nema prava nijekati ili mijenjati na svoju ruku. Štoviše, takvog svećenika treba prijaviti ordinariju njegove biskupije. Mnogi katolici mirno odlaze na umjetnu oplodnju, jer mi premalo propovijedamo o životu koji se pri tome uništava, i to u velikom broju, da bi se dobilo dijete. Da bi jedan embrij preživio, drugi moraju umrijeti. Dijete dobiveno umjetnom oplodnjom, bez bračnog čina ljubavi, sjemena dobivena masturbacijom, zaista je duboko nemoralan čin koji nosi brojne negativne psiho-fizičke i duhovne posljedice. Gledajući tako dobiveno dijete, majka i otac moraju pomisliti na one koje su morali biti uništeni, da bi ovo živjelo, u procesu umjetne oplodnje. Poznate su mi obitelji gdje žena nosi spiralnu, kao i oni koji su djecu dobili umjetnom oplodnjom. «Ne varajte se: Bog se ne da ismijehivati! Što tko sije, to će i žeti: tko sije u svoje tijelo, iz tijela će žeti propast, a tko sije u duh, iz duha će žeti život vječni!» (Gal 6, 7-8) I jedni i drugi su deklarirani katolici, ali ne trebaju zapravo Gospodina. Supružnici koji opće uz spiralnu, gube u svakom smislu. Spirala je ovdje nešto treće, nešto strano i umjetno, koje stoji između muža i žene, ne dozvoljavajući da njihova ljubav da plod. A bez ploda, ta ljubav nestaje. U njezinoj obitelji – majke – suprug počinje biti čudno nezadovoljan, bježi od kuće, opija se i traži spolnu utjehu kod drugih žena. To radi spirala – zmija. Kao i u Edenu, između Adama i Eve; čim je zmija došla i ubacila svoje otrovne laži u njihova srca, oni su se rastali i posvađali. Dječica ove obitelji također su nesretna i nemirna. U školi propadaju razred, često su neobjašnjivo zločesti i sebični. Odlaze na sv. Misu, ali dijete uvijek upija ono što vidi, čuje, osjeća od roditelja. A roditelji su odlučili; «Mi znamo što je najbolje za nas, mi ćemo rađati kad mi to želimo, mi imamo planove, mi određujemo budućnost, mi smo odgovorni roditelji a ne luđaci koji samo rađaju a djeca im nemaju što za jesti.» Da, to je kao da kažu: «Bože, dobrodošao si ako nam daš mir, bogatstvo, ljubav i zdravlje. Samo u spavaću nam sobu ne ulazi.» Ili sve – ili ništa. Bogu se život ili predaje ili ne predaje. Spirala na otajstveni način donosi nemir, svađe, ljubomoru, poroke, tamu u obitelji. Bog je rekao da se plodimo i množimo (usp. Post 1, 26) a «zradio Mu

se Onanov grijeh» (Post 38, 9) tj. prekinuti snošaj, kada muškarac prije istjecanja sjemena prekida perforaciju. On doživi vrhunac, ona ne. Stoga je toliko nezadovoljnih i isfrustriranih supruža, a sve od straha novoga života. Takve i slične situacije bolesti, bojazni i nemira primijetih i kod djece začete umjetnom oplodnjom. Smrt i život...U vječitij borbi među ljudima i našim djelima.

Spomenuta sv. Ivanka Beretta Molla, kao i neki drugi sveci, pokazuju da je i u braku i u spolnosti moguća svetost. To nije samo poziv za redovnike i svećenike. Kroz povijest Crkve bilo je podosta svetih supružnika, roditelja, udovaca i udovica. Nabrojimo neke: Bl. Kastora, Sv. Ivana F. De Chantal, Sv. Ljudevit IX, Sv. Bianka Kastiljska, Sv. Stjepan Ugarski, Sv. Toma Mor, Sv. Monika, Sv. Paulin Nolanski, Bl. Anna-Maria Taigi, Sv. Bartol Longo, Sv. Conchita Cabrera, Sv. Supruzi Martin, Sv. Antonio F. Ozanam...Mnogi od njih su bili osnivači Redova i Družbi, sve uzorni očevi i majke, supruzi puni bračne ljubavi koji su crpili sa križa i od Božanskog Učitelja, koji ih je u sakramentu ženidbe spojio zauvijek sa sobom i međusobno. Samo je npr. Bl. Anna-Maria Taigi rodila sedmero djece, u velikom siromaštvu i odricanju, a Bog joj je iskazao posebne milosti u viđenjima i molitvi. Uvijek ponavljam: NIJE VAŽNO KOLIKO IMATE DJECE; VAŽNO JE DA IMATE ONOLIKO KOLIKO HOĆE BOG. A On zna zašto hoće baš toliko, kod svakoga para. U objavama José-Luisu Matheusu u Venezueli, Gospa poručuje: «Trbuh nekih žena postao je modernim konclorom. Molite, molite djeco moja, za ta mala bića koja toliko trpe i kojima je prije rođenja oduzet život!» Dijete osjeća strašnu bol; ta pobačaj to je rezanje i izvlačenje malenog tijela, to je uvlačenje i usisavanje bebice iz maternice, to je trovanje solnom otopinom i uštrcavanje otrova u potiljak...To je i spirala i pilule i umjetna oplodnja. To je kultura smrti, civilizacija koja ostavlja Boga i misli tako biti sretna. Molimo, molimo i žrtvujmo se da se nerođeni spase! Molimo, molimo i žrtvujmo se da Bog učini da sve više bude *«radosnih majki djece mnogobrojne»* (Ps 113, 9). Prirodne metode regulacije začeca jedine su dane od Boga, dozvoljene od Crkve, blagoslovljene u bračnom životu.

BOG JE LJUBAV

Zakletva koju polažu liječnici na početku svoga djelovanja poznata je po imenu «Hipokratova zakletva». Obvezuje se u njoj izrekom štititi život od samog početka do prirodne smrti.. Mnogi je nazivaju «hipokritska» t, dvolična, jer jedan liječnik istovremeno porađa dijete i ubija ga činom abortusa. Poznat mi je slučaj kad je čak visoko rangirana osoba u Katoličkom Društvu liječnika u nas provodila i nagovarala na pobačaj, u čemu su naši patri obavijestili biskupa. Ne tako davno javila se žena koju je na pobačaj nagovarala predstavnica «Caritasa» jedne naše biskupije. Šokantno? «*Lažna braća*» (Gal 2, 4) postoje i rade svoje. Međutim, «*osveta je moja i ja ću je vratiti*» (Rim 12, 19) Pobačaj, zapravo, nije medicinski, zdravstveni zahvat, jer se u toj operaciji ne odstranjuje bolesno tkivo, kao npr. tumor, nego živo, maleno ljudsko biće. Silovanje, bolest ploda, karijera majke, ne prihvaćanje oca i obitelji, financijska kriza...baš ništa nije opravdanjem ubojstva nerođenog. Papa Pio XII. Kaže: «NEMA NIJEDNOG ČOVJEKA, NIKAKVOG LJUDSKOG AUTORITETA, NIKAKVE ZNANOSTI, NIKAKVE MEDICINSKE INDIKACIJE; EUGENIČKE, SOCIJALNE, EKONOMSKE, MORALNE KOJOM BI SE IŠLO ZA RAZORENJE (NEDUŽNOG LJUDSKOG ŽIVOTA), BILO KAO CILJ BILO KAO SREDSTVO...»

Što se tiče patnje (duševne, duhovne, tjelesne, radne, obiteljske, spolne...) žene nakon pobačaja, mnoge se pozivaju na «kaznu Božju». Je li uistinu ta patnja «kazna Božja» ili «kazna đavla»? Tko se dobrovoljno prepusti Zlomu, od njega će i dobiti ono što on posjeduje; strah, nemir, depresiju, mržnju, bolest, grijeh, smrt. Pogledajmo na prisposobu Isusa u Evandjelju, o desnoj i lijevo strani, o nagrađenima i kažnjenima, o onima koji su Krista u braći prepoznali i Njemu služili i o onima koji to nisu učinili (usp. Mt. 25, 31-46) zanimljivo je da nagrađenima, dobrima kaže: «*Dodite – BLAGOSLOVLJENI OCA MOJEGA...*» (redak 34), a onima koji ne ulaze u Kraljevstvo, govori: «*Idite od mene, prokleti...*»(redak 41). Razlika je trenutačno uočljiva – ovi «prokleti» nisu prokleti «od Oca». Znamo definiciju Sv. Pavla, da je tijelo naše «*hram Duha Svetoga*» (1 Kor 6, 19) i znamo da ćemo pred Bogom odgovarati za ono što smo «*kroz tijelo zaradili*» (2 Kor 5, 10) na ovom zemaljskom hodočašću. U molitvi «*Zdravo Kraljice*» (Salve Regina) molimo: «*K Tebi vapimo, prognani sinovi Evini, k Tebi uzdišemo, tugujući i plačući u ovoj suznoj dolini...*» Dakle, prihvatimo da je ovaj svijet zaista mjesto gdje baš nikome ne «cvatu (samo) ruže», nego smo svi pozvani da zagrlimo križ i «*slijedimo Učitelja*» (usp. Mt 16, 24) i to svakodnevno. Što može reći Gospodin, brojeći desetke milijuna ubijenih godišnje, u utrobama majki?

Na mjestu svakoga koga dotiče problem pobačaja neposredno i posredno, ne bih dugo, ne bih uopće čekao s obraćenjem. Nakon, milosrđa, dolazi Božja pravda. Svakome je dano određeno vrijeme i mogućnosti obraćenja i pokajanja unutar tog vremena. Gospodin kaže da je SADA «*vrijeme milosno, vrijeme spasa*» (2 Kor 6, 2). «Sada» - to je čitanje ove knjige, to je možda Tvoj prolazak pokraj crkve, to je možda gledanje programa o pobačaju na TV ili čitanje članka o tome u «*Večernjem Listu*». Kroz sve to, a i mnogo, mnogo više, progovara Bog! Kada se radi o spasu duše, nema odugovlačenja. Sjediti i jadikovati, ulaziti sve dublje u ponore grijeha i samožaljevanja, beskonačno slušati «*dobronamjerne*» savjete «*prijateljskog*» svijeta, idi k psihijatrima i bioenergičarima po kratkotrajnu okrjepu, odgađajući pravo, skrušeno kajanje, ustrajnu molitvu, sakramente...»*Mudrost ovog svijeta ludost je pred Bogom*» (1 Kor 3, 19), mudrovanja samo stavljaju sol na ranu. Evandelist Matej donosi zanimljivu Isusovu pripovijest (Mt 22, 1-14) o kraljevskoj svatovskoj gozbi. Pa pročitajmo je i prokomentirajmo u sklopu razmatranja o obraćenju:

Kraljevska svadbena gozba

«Isus im ponovno poče govoriti u usporedbama i reče: «Kraljevstvo je nebesko slično kralju koji priredi svadbu svome sinu te posla svoje sluge da pozovu uzvanike na svadbu. Ali ovi ne htjedoše doći. Tada ponovo posla druge sluge veleći im: «Kažite uzvanicima: Pripravio sam gozbu, junci su moji i utovljenici poklani, i sve je gotovo. Dođite na svadbu!» Oni nisu marili za to, već odoše: tko na svoje imanje, tko u svoju trgovinu. Preostali uhvatiše njegove sluge, izgrdiše ih i ubiše. Na to se kralj razgnjevi te posla vojsku i pogubi one ubojice a grad im zapali. Poslije toga reče slugama: «Gozba je, istina, gotova, ali uzvanici nisu bili dostojni. Zato iziđite na raskršća putova te pozovite na svadbu koga god nađete.» Sluge iziđoše na putove te dovedoše sve koje nađoše: zle i dobre. Tako se svadbena dvorana napuni gostima. Tada uđe kralj da pogleda goste. Nađe ondje jednog čovjeka koji ne bijaše obučen u svadbenu ruho te mu reče: «Prijatelju, kako si ušao ovamo bez svadbenog ruha?» On ostade nijem. Tada kralj zapovjedi poslužnicima: «Svežite mu noge i ruke te ga bacite van, u tamu gdje će biti plač i škrgut zuba!» Jer premda su mnogi zvani, ipak ih je malo izabranih!»

Sažmimo ono najvažnije:

- Kralj nebeski nas SVE zove na gozbu nebesku, na svadbu («Bog želi da se svi ljudi spase» (1 Tim 2, 4))
- «svadba» - Crkva se vjenčava sa Jaganjcem («Veselimo se...Dođe svadba Janjetova, otpremila se Zaručnica Njegova...» (Otk 19, 7))
- Kralj šalje neprestano kroz povijest čovječanstvu svoje sluge, svece, propovjednike, uzorne supružnike...Da objavi svoju ljubav prema nama
- «poslao je» - poslanik na grčkom znači «apostol»; sve potrebno za spasenje zapisano je u spisima apostola – u Novom Zavjetu
- mnogi «ne žele doći». Gospodin ih nije prokleo ni ubio, ostavio im je slobodnu volju
- «odoše na imanje, u trgovinu...» Sve je Važnije od Boga. Materijalno je postalo božanstvo. Djeca se ubijaju zbog novca, ljepote, posla, uspjeha. Da je stvar u bogatstvu, onda bi bogataši Zapada imali po desetero djece, a imaju «jedno ili nijedno».
- «preostali...ubiše njegove sluge». Abortus je samo UBOJSTVO. Ne zaštita, ne olakšanje, ne rješenje, ne pomoć, ne potreba, ne opravdanje, ne izlika, ne uzrok, ne posljedica...Samo UBOJSTVO.
- «ubojice pogubi, grad im zapali» Oko za oko, zub za zub. Ne mogu ubijati i ostati normala, niti mogu ubijati i biti nekažnjen. Moj grad (ono što GRADIM ili ŠTO SAGRADIH) bit će spaljen.
- Kralj izlazi «na raskršća putova»; raskršće je mjesto u obliku KRIŽA. Ne buni se na križ nakon pobačaja: to nije kazna, to je PRILIKA za Tebe, da dođeš Kralju!
- «zli i dobri». Zli su navedeni na prvome mjestu, kao da su privilegirani. Isus je došao «spasiti grešnike» (1 Tim 1, 15), «ozdraviti sve bolesne» (usp. Lk 9, 11). Lijevi razbojnik je na Golgoti također bio pozvan, ali nije odgovorio na dar Ljubavi.
- «uđe Kralj da pogleda goste». On sjeda u naša srca. I traži znak odrješenja u sakramentu ispovijedi, Tijelo svoga Sina, vodu krštenja, koljena oštećena od klečanja, prste otvrdnule od krunice...
- «bez svadbenog ruha»: Izaija Prorok kaže: «Svi smo postali prljavi, sva naša dobra djela kao prljava halja» (Iz 64, 5)
- «prijatelju...» kao i Judi – izdajici: «Prijatelju, zašto si došao?» (Mt 26, 50) Čak i kada Ga mrzim i izdajem, On me voli!!! Juda je bio s Isusom, ali Ga nije volio – bez ruha sam sličan Judi.
- «ostade nijem». Što uopće možemo izustiti, svjesni da je tijelom Tvoja čitanja ove knjige, pobačeno više stotina tisuća djece na svijetu...?!

- «*svežite mu ruke i noge...bacite u tamu, van*»: dok imaš vremena, stavi čisto ruho na sebe, jer će doći vrijeme kad se ni duhovno ni duševno, a možda ni tjelesno nećeš moći pokrenuti
- «*plač i škrgut zubi*»: pakao. Ne pristaj na to!

SVJEDOČANSTVO MAJKE
KOJA JE IZABRALA **ŽIVOT**

MAJKA SAM PETERO DJECE,

dvoje srednjoškolaca, dvoje osnovnoškolaca, te jedne bebe koja mi još uvijek „pleše” pod srcem, nestrpljivo čekajući da ugleda mamu, tatu i braću.

Međutim, upravo to malušno stvorenje moglo je završiti svoj još ne zaživljeni život u svijetu, na najgori mogući način. Mogla sam dati abortirati, odnosno ubiti svoju bebu. Evo kako je to bilo: prije osam mjeseci sam saznala da je došlo do začeća. 42 godine, majka četvero djece, u sredini i poslu koji ne trpi takve „staromodne ispade”. Bila sam duboko potresena, vijest o trudnoći primila sam uspaničareno, ali poslije je nastala neka grozna hladnoća, neosjećajnost. Mužu sam tajila trudnoću, iako je nešto sumnjao, jer me često znao pitati što mi je, da sam tako rastresena i bezvoljna. U mojoj glavi sto pitanja, sto problema. Što će reći djeca, kako će reagirati rodbina i prijatelji, kad sam već i sa četvero bila za mnoge „nakaza”, a pogotovo pitanje naših skromnih mogućnosti, što se tiče uzdržavanja... Moj ginekolog je jasno ponudio „najbolju i jedinu alternativu” tj. Pobačaj. Uvjeravao me da sam „prestara, a i dijete bi vjerojatno bilo boležljivo ili nenormalno” što je „potvrdio” nekim „medicinskim činjenicama iz njegove prakse”. Isprva me misao na abortus nekako zabolila, uplašila, osim toga znala sam što Bog i kršćanstvo misle o tome. I kad su mi predlagali da uklonim četvrto dijete, nisam se dala, ali ovo je već peto!! Povjerivši se bliskoj prijateljici, predložila mi je svoju psihijatricu, kojoj sam sva depresivna otišla s nekom tihom nadom. Postarija gospođa, s velikim simpatičnim osmijehom, nakon saslušanja mog problema, iskreno se zgrozila uopće nad razmatranjem mogućnosti da rodim! Kao, to bi bilo vrlo loše po ostalu djecu, jer bi trpjela zapostavljenost. Nadalje, to je danas „siduran, brz zahvat i tisuće žena godišnje bez poteškoća ulaze i izlaze iz bolnice, riješene problema”. Ta, zar sam ja dužna toliko radati, gdje to piše, i ja imam pravo na odmor i uživanje u životu... I tu sam se prelomila. Kako sam se stidjela uopće s time poći k svećeniku, u širokom sam luku obilazila našu crkvu. Ostala sam sama sa cijelim svijetom protiv moje začete bebe. Abortus sam zakazala ubrzo nakon mog drugog posjeta liječniku.

Bez imalo muke, čekanja, sve puno osmijeha i srdačnosti medicinskih sestara, među dvadesetak mahom mlađih cura, sjedila sam u čekaonici pred ordinacijom. Neka lica bezbrižna, neka tmurna, neka uplakana. Suprugu sam rekla da idem na godišnju kontrolu. Tada sam, petnaest minuta prije ulaska, primijetila jedan letak na stoliću nedaleko mene. Bilo je to „Duhovno posvojenje nerođenog” kojeg ste Vi izdali. Čitala sam, da malo smirim živce, a onda sam počela i „gutati” napisano! Ne znam kako, ali najedanput su mi se misli razbistrile, i kao da me netko ošamario, i to jako. Duboko sam udahнула, otriježnila se od svega dotadašnjeg, stavila ruku na svoj trbuh, gdje je mirno ležala dvoipolmjesечna beba, te poluglasno uzviknula: „Bože moj, što ja to želim učiniti?! Pa ja želim ubiti svoje dijete!!” Naglo sam se digla i potrčala van, ostavljajući šokirane djevojke u čekaonici. Čim sam ušla u stan, bacila sam se mužu oko vrata i dobro se isplakala, priznavajući mu gdje sam bila i što sam kanila napraviti. Samo me grlio i ljubio i hrabrio: „Ništa ti ne brini, sve će biti u redu, othranili smo četvero, uz Bižju ćemo pomoć i peto!” Bila sam sva izvan sebe od radosti i osjećala sam slobodu, jer je sve otišlo od mene, teški zadah smrti se povukao! Otišla sam k Vama na ispovijed i razgovor i sada ne mogu dočekati da rodim svoje djetešće! Ovaj jako skraćeni opis dajem kao svjedočanstvo da ništa na ovome svijetu nije važnije od vršenja volje Božje, jer tek tada čovjek se osjeća sretnim i ima mir u duši. Baš ništa ne može biti dovoljno dobar razlog da se ubije nerođeni život, kako god teška bila situacija; Božja ljubav sve pobjeđuje! Kako bih mogla dalje živjeti u spoznaji da sam ubila svoje dijete? Kako bih dalje mogla gledati svoje četvero djece i ostati normalna, voditi bračni život, raditi? Hvala Ti, Isuse, što si ušao u moju slabost i svojom snagom spasio moje dijete, mene i sav moj život! Znam da ćeš mi dati snage da idem dalje...

NADA JE U SIJEČNJU 2003. RODILA DIVNU KĆER, KOJA SE ZOVE MARIJA.

Sv. Ivanka Beretta Molla
(Italija, 1922. – 1962.)

16. svibnja 2004. Sv. Otac Ivan Pavao II., u Rimu proglašava svetom Crkve katoličke Ivanku Berettu Mollu, uz prisustvo njezina 92-godišnjeg muža i djece. Ova svetica našega doba herojski je dala život za svoje četvrto dijete, pri dugom porodu uz velike boli zbog tumora na maternici i ostalih komplikacija, tražeći da se spasi dijete umjesto nje. Rodila je kćerkicu i ubrzo nakon toga otišla u Vječnost. Zazivajmo svetu Ivanku kao zaštitnicu majki i trudnica, onih koji trpe zbog grijeha pobačaja te onih koji se bore za život i poštivanje života od začeca do prirodne smrti.

NE MOŽE SE LJUBITI BEZ TRPLJENJA, A NITI TRPJETI BEZ LJUBAVI!

(Sv. Ivanka)

Molitva Sv. Ivanki B. Molla

Sveta Ivanko, uzorna majko i ženo, koja si žrtvovala svoj život da bi Tvoje dijete živilo! Danas, kada toliki zaziru od života, kada nerođeni nemaju gotovo nikakvih prava, kada mnogi zagovaraju nasilnu smrt – pobačaj, te ostale oblike nasilja nad životom, čuj našu molitvu! Molimo za majke u poteškoćama, za trudnice koje malakšu pred snagom svijeta, tijela i đavla, molimo za nerođene u opasnosti pobačaja, za očuvanje obitelji i bračne ljubavi! Ti, koja si nam veliki primjer i ohrabrenje, pomoz da prihvatimo svoj križ i gledamo uvijek u Isusa, koji je Život i Ljubav. Neka nas nada vječne radosti održi u činjenju dobra i izbjegavanju zla. Amen.

Ovo poglavlje zapravo je prijevod dijela poljskog časopisa «Fronda», broj 31, 2003. Dozvolom toga katoličkog tromjesečnika, možemo i na našem jeziku pročitati mnoštvo zaista zanimljivih ali i vrlo šokantnih pojedinosti o pobačaju, sa mnogih strana svijeta. Prijevod zahvaljujemo članovima Poljskog kulturnog društva iz Rijeke.

**POBAČAJ tj. ABORTUS: KOLIKO ZNAMO O TOME?
ČESTA PITANJA KOJA POSTAVLJAJU SVI ZAINTERESIRANI**

Je li abortus legalan tijekom svih devet mjeseci trudnoće?

Da. Mnoge zemlje u svojem pravnom i liječničkom sustavu dozvoljavaju na abortus čak do devetog mjeseca trudnoće, kao neke države SAD-a, Kina, Rusija...

Je li sa medicinskog stajališta abortus ikada nužan?

Abortus nije nikada nužan kako bi se spasio život majke!

Bitno je razlikovati direktan abortus, koji znači namjerno i dobrovoljno uništenje nerođena djeteta, od legitimnog postupka koji trudna osoba odabire kako bi spasila vlastiti život. Takvi postupci kojima se spašava život majke- kao što su odstranjenje kancerogene maternice ili pak izvanmaterična trudnoća koja predstavlja opasnost skore smrti- smatraju se indirektnim abortusima.

Oni su opravdani po načelu "principa dvostruka učinka". Po tom principu smrt djeteta je nenamjerna posljedica operacijskog zahvata zasebno opravdana zbog potrebitosti spašavanja majčina života.

U suštini, oboje, i majka i dijete trebali bi biti tretirani kao pacijenti. Liječnici bi trebali zaštititi oboje. Ipak, pri postupku spašavanja majke, ukoliko njezino dijete umre to se ne smatra abortusom.

Danas je moguće da gotovo svi pacijenti prežive trudnoću, osim ako ne pate od smrtonosne bolesti kao što su karcinom ili leukemija, i ukoliko je to slučaj abortus će teško produljiti a još manje spasiti život majke.

Može li kontracepcija prouzročiti preuranjeni abortus?

Pilula, Norplant, Depo-Provera, tzv. «hitna kontracepcija», IUD, RU-684; svi ti kemijski kontraceptivi imaju tri osnovna djelovanja:

Mogu djelovati tako što će spriječiti ovulaciju (izbacivanje jajašca iz ovarija). Unatoč tome moguće je da jajašce ipak bude izbačeno te kao takvo spremno za oplodnju.

Prouzrokuju zguščivanje sluzi grlića maternice, i tako otežavaju spermiju put do jajašca. Ipak, postoji mogućnost da spermij uđe u grlić maternice i oplodi jajašce.

Mijenjaju membranu maternice otežavajući tj. onemogućujući plodu starosti 7-9 dana da se ukorijeni u membranu maternice gdje bi dobio hranu potrebnu za daljnji razvoj. Nakon toga plod će menstruacijskim krvarenjem biti izbačen iz tijela. Taj je postupak poznat pod imenom "kemijski abortus" te je to razlog zbog kojeg se pilula smatra abortivnim kontraceptivom, kao i spirala

Hoće li abortus povećati rizik od karcinoma dojke?

Da! *Svjetska Konferencija o Karcinomu Dojke* dokazuje povezanost abortusa i karcinoma dojke:

"Danas su žene tijekom života općenito izložene većoj količini estrogena nego što je to bio slučaj kod prethodnih generacija. Vjeruje se da su žene danas suočene sa povišenim količinama i prirodnog i sintetičkog estrogena, čime se povećava rizik od karcinoma dojke. Produljeno uzimanje pilula protiv začeća, kasna trudnoća ili izostanak trudnoće, dojenje,

NASILNI PREKID TRUDNOĆE ... sve su to čimbenici rizika za povišenje estrogena i karcinom dojke.... Jedanaest od dvanaest proučavanih slučajeva na američkim ženama-afričkog, azijskog ili europskog porijekla- pokazuju povećani rizik od karcinoma dojke kod onih žena koje su imale abortus. Dvadeset i pet od trideset i jednog (svuda u svijet proučavanog)slučaja te proučavanja po skupinama ukazuju na povećani rizik. Žene koje su imale abortus u prvom tromjesečju trudnoće, bilo da se radilo o spontanom pobačaju ili nasilnom prekidu trudnoće, sklonije su karcinomu dojke dva i pol puta više od ostalih koje nisu imale ta iskustva. Pri začeću mijenja se hormonalna struktura što utječe na dojke. Mliječne žlijezde brzo se šire u svrhu proizvodnje mlijeka. Za vrijeme tog perioda značajnog rasta i razvoja stanice dojke su izložene velikim promjenama te su nezrele ili "neujednačene"; stoga i osjetljivije na karcinome. No, kada je ostvarena prva cjelovita trudnoća hormonalne promjene smanjuju rizik od izvanjskih kancerogenih utjecaja. Kada je trudnoća prekinuta u prvom tromjesečju ne postoje nikakvi obrambeni mehanizmi i mnoge od brzo rastućih stanica dojke ostaju u prijelaznom stadiju. U tim prijelaznim stadijima visoke produkcije i neujednačenosti te stanice mogu se transformirati u kancerogene stanice."

Je li abortus svršetak ljudskoga života?

Prvo, kada ljudski život počinje? Liječnici, biolozi i znanstvenici smatraju da "oplodnja označava početak ljudskoga života... U mnoštvu medicinskih, biologijskih i znanstvenih istraživanja izražena je velika suglasnost po tom pitanju." Oplodnja je trenutak kada ljudska sperma prodire u ljudsko jajašce rezultat čega će biti ljudski život. Profesor M. Matthews-Roth sa Harvarda kaže:" Znanstveno je ispravno kazati da ljudski život počinje začećem." Profesor J. Lejeune, koji je otkrio strukturu kromosoma kod «Darwinova sindroma», smatra da "Svaka osoba ima svoj jasan početak postojanja, u začeću."

Svaki abortus obuhvaća, bilo kirurški bilo kemijski, uništenje ljudske zigote ili ljudskoga fetusa, i kasnije odstranjenje tog istog ljudskog bića iz majčine utrobe. Stoga je svaki abortus ujedno i svršetak ljudskoga života.

Podržavaju li utemeljitelji feminizma abortus?

Predvodnice feminizma bile su odlučno protiv abortusa. Dovoljno je samo osvrnuti se na *Revoluciju*, izdanje Susan B. Anthony i Elizabeth Cady Stanton, utemeljiteljica feminističkog pokreta, da bi se to utvrdilo. U izdanju iz 1869. Anthony naziva abortus "ubojicom djece", a Stanton svrstava abortus u "čedomorstvo". Kada se osvrće na odgovornost žene prilikom abortusa Anthony tvrdi, "Kriva? Da." Bez obzira o kojem se je motivu radilo: o ljubavi prema slobodi, o želji da se nerođeno dijete spasi od patnje, ona osoba koja počini to djelo za to snosi ogromnu krivicu. To će joj opterećivati savjest, u času smrti opterećivati će joj dušu; no, trostruko je više kriv onaj koji ju je doveo do stanja očajja koje ju je nagnalo na takav zločin!" Već 1772. Mary Wollstonecraft obeshrabrivala je one žene koje su željele "riješiti se prvobitne uloge majke; i ... uništiti embrij dok je još u utrobi ili ga se riješiti čim je rođen."

Je li abortus opravdan u slučaju silovanja?

Silovanje je strašan zločin koji na ženu ostavlja posljedice mentalnoga, fizičkoga i emocionalnoga kaosa. Kada žena nakon silovanja zatrudni (što se događa u manje od 1% slučajeva) abortus neće ukloniti traumu, noćne more, bol- već ih samo može povećati. Istraživanje koje je proveo Dr. David Reardon sa Elliot Instituta 1990. pokazalo je da pod psihološke komplikacije koje donosi abortus spadaju: osjećaj krivnje, živčane smetnje, noćne more te gubitak pamćenja (sveukupno više od 100 psihijatrijskih reakcija). Povrh toga, ukoliko je i prije postojalo stanje nestabilnosti (kao silovanje) abortus može prouzrokovati pogoršanje psihološkog djelovanja.

Zbog problema našeg zakonodavnog sustava, silovatelji često slobodno i nekažnjeno šecu ulicama, dok dijete začeto abortusom može biti često izloženo krajnjoj nepravdi- abortusu bez da se o tome sudi ili se od istoga štiti.

Nažalost, oni koji zagovaraju abortus zagovaraju abortus u slučaju silovanja nauštrb emocionalne, fizičke i mentalne stabilnosti tisuća žena, kao i života djece.

Ne, abortus nije opravdan u slučaju silovanja. On i dalje rezultira smrću djeteta i uništenjem fizičkoga, emocionalnoga i psihološkoga stanja žene.

Činjenica je: U svakoj od zemalja koje udovoljavaju zahtjevima za abortus početni korak poduzet od strane onih koji se bore za pravo na abortus je snažno zagovaranje za abortus kod "teških slučajeva"-deformacije fetusa, silovanja, incesta.

Što je to « post abortivni» sindrom?

Post abortivni sindrom označava široki spektar psiholoških i emocionalnih smetnji koje se javljaju u žena nakon izvršena abortusa.

Neki simptomi post abortivnog sindroma/traume su:

Izljevi plača, depresija, osjećaj krivnje, nemogućnost oprosta samome sebi, duboka tuga/žaljenje, bijes/ljutnja, emocionalna tupost, problemi seksualne prirode ili promiskuitet, poremećaji u prehrani, opadanje samopoštovanja, zlouporaba alkohola ili droge, noćne more te poremećaji u spavanju, porivi na samoubojstvo, problemi u odnosima s drugima, tjeskoba i izljevi panike, te javljanje slika iz prošlosti.

Istraživanje provedeno na ženama nakon što su obavile abortus pokazuje da je njih:

31 posto osjećalo poriv na samoubojstvom

28 posto pokušalo samoubojstvo

60 posto izjavilo da im je odluka o abortusu pogoršala život

94 posto požalilo što su počinile abortus

Mogu li uzimati anty-baby pilulu zbog medicinskih razloga?

Liječnici često prepisuju oralne kontraceptive (tj. pilule za sprečavanje začeća) kao lijekove za anomalije menstrualnog ciklusa: za regulaciju ciklusa, hypermenorrhoeu (obilno krvarenje), polymenorrhoeu (učestalo krvarenje), amenorrhoeu (izostanak menstruacije), menorrhagiju (izuzetno obilno krvarenje tijekom ciklusa), dysmenorrhoeu (menstrualne grčeve), te PMS (predmenstrualni sindrom).

Pilula za sprečavanje začeća nije stvorena za liječenje tih poremećaja- bila je stvorena kako bi kontrolirala prirodan rad hormona (tako što će onemogućiti djelovanje reproduktivnog sustava) te pripremila tijelo na neprihvatanje trudnoće. Stoga pilula djeluje samo na simptome a nedjelotvorna je kada su u pitanju otkrivanje problema te uzroka istih. Ne samo da pilula liječi simptome već i povećava rizik od bakterijskih infekcija, karcinoma grlića maternice, endometrioze, neplodnosti itd., što su samo neke od mogućih komplikacija i rizika.

Bitno je educirati se o svim mogućnostima. Pitajte svog liječnika sve što vas zanima. Kako bi se utvrdio uzrok simptoma potrebno je mišljenje liječnika koje će obuhvatiti, ali se neće samo na tome bazirati, pregled zdjelice. Uzimajući pilulu bez saznanja o tome što je uzrok vašim menstrualnim anomalijama može samo prikriti poremećaj i pogoršati stanje.

Jednostavno nema potrebe za uzimanjem takvih pilula- zbog menstrualnih anomalija ili bilo kojeg drugog razloga.

Osjeća li beba bol?

Jednostavan je odgovor: da! Potrebno je samo osnovno znanje o živčanom sustavu u razvoju da bi se to razumijelo.

Dr. Thomas Sullivan, pedijatrijski neurolog, kaže da instrumenti kojima se ljudi služe kako bi osjetili bol uključuju posebne receptore boli na vršcima živaca koji povezuju živčana vlakna kako bi prenijeli signale od receptora do leđne moždine; neurona unutar leđne moždine koji prenose signal do mozga; hipotalamusa, koji osjeća bol; i kortexa (kore mozga) koji dostavlja psihološke odgovore na bol te isto tako usmjerava odgovor. Sav taj kompleksan mehanizam postoji, tvrdi Dr. Sullivan, "možda već u dobi od 8 tjedana ali zasigurno do dobi od 13,5 tjedana". Dr. William Matviiuw, ginekolog opstetričar, tvrdi da živci koji osjećaju bol dosežu kožu fetusa u dobi od devetog razvojnog tjedna, te da se uočljiva aktivnost mozga kao odgovor na neugodne (štetne ili razarajuće) poticaje javlja u razdoblju između osmog i desetog tjedna.

Najranije se abortusi izvode pri dobi od osam tjedana, dok se većina provodi u razdoblju između osmog i dvanaestog tjedna. Polazeći od razvoja živčana sustava bebe u dobi od tek osam razvojnih tjedana osjećaju i psihološke i fizičke reakcije na neugodne poticaje, što se u ovom slučaju odnosi na abortus.

Koliko je abortus siguran?

Ukoliko vam je bilo rečeno da je abortus "siguran i legalan" postupak, molimo, nastavite čitati. Tijekom legalnog postupka i nakon njega može se pojaviti niz poteškoća! Puno je osoba nesvjesno mnoštva opasnosti koje abortus donosi.

Deset posto žena samovoljno podvrgnutih abortusu pretrpjeti će trenutne komplikacije, od kojih će jedna trećina biti opasna po život. Komplikacije koje su najučestalije tijekom postupka abortusa jesu: kidanje ili probijanje maternice, prekomjereni krvarenje, infekcija, embolija, grčenje, krvarenje, oštećenje grlića maternice, endotoksični šok, vrućica, opekotine drugog stupnja, povraćanje te kronična trbušna bol.

Komplikacije u narednim trudnoćama kao što su prekomjereni krvarenje, prijevremeni porod, oštećenja grlića maternice te sterilnost, rizici su abortusa. Rizik od «placenta previa» (nisko sijelo posteljice), što prouzrokuje osobito jako, po život opasno krvarenje tijekom idućih trudnoća, uvećan je za 600 posto nakon abortusa. Rizik od izvanmaterične trudnoće uvećan je za 30 posto nakon jednog abortusa a 12 posto svih smrti majki uzrokovano je izvanmateričnim trudnoćama.

Ovo nije sveobuhvatan popis mogućih komplikacija prilikom abortusa. Međutim, očito je da je nazivanje postupka abortusa "sigurnim" neispravno.

Što je Prikupljanje Fetalnog Tkiva (PFT)?

Prikupljanje fetalnog tkiva uključuje dobavljanje organa, tkiva ili vanjskih dijelova tijela abortiranih beba radi korištenja istih u istraživanjima, testiranjima i eksperimentima.

Postupak je sljedeći: Sveučilište A, klijent, provodi istraživanje o cjepivu. Ono kontaktira "veletrgovinu" dijelovima tijela, Tvrtku B te naručuje. Narudžba precizira koji dijelovi tijela su traženi- količinu, kvalitetu, adresu isporuke te uputstva o isporuci (tj. "meso" zamrznuto odmah nakon abortusa). Narudžba je dostavljena Tvrtki B čije se predstavništvo nalazi pri Abortivnoj Klinici C. Predstavništvo izvješćuje izvršitelja abortusa koji su dijelovi potrebni da bi se "ispunile" narudžbe. Nakon što je izvršitelj abortusa obavio abortus, on ili ona isporučuju mrtvo tijelo predstavništvu Tvrtke B. Predstavništvo secira bebu kako bi prikupilo tražene oči, uši, pluća, mozak, itd. te ih isporučuje klijentu (Sveučilište A).

Pošto prodavanje ljudskoga tkiva ili dijelova tijela nije zakonski dopušteno, tvrtke "veletrgovine" i klinike koje su u to uključene se koriste alternativnom terminologijom. Klijent (Sveučilište A) ne plaća dijelove tijela izravno već on plaća "troškove usluge" koji pokrivaju "povratak" i isporuku spomenutih dijelova. Klinike "doniraju" tkiva Tvrtki B te joj naplaćuju "iznajmljivanje prostora". To "iznajmljivanje prostora" omogućava veletrgovinama da imaju svoje predstavnike u klinici kako bi izravno nadgledavali «PTF» postupak.

Tiče li se abortus samo žena?

Kada se kaže da je abortus nešto što se odnosi samo na žene, a zaboravljamo da je dvoje ljudi uključeno u stvaranje djeteta. Očevi su cijelo vrijeme prevideni i zanemarivani u situacijama kada je u pitanju abortus. Mnogi će reći da očeve ne pogađa ženin izbor abortusa.

Zakonski, očevi su dužni pružiti podršku prije rođenja njihova djeteta, no nemaju nikakva zakonska prava ukoliko majka odluči skončati život toga nerođena djeteta. Mnogo je očeva bilo u sudnicama pokušavajući zaustaviti majke da sprovedu svoj naum o abortusu, no, pri sudovima, kada je u pitanju abortus, majčino pravo na abortus pobija očevu protivljenje.

Nakon abortusa otac se može osjećati mentalno i emocionalno pogođenim jednako kao i majka.

Mnogi se očevi doživljavaju upotpunosti odgovornima za smrt njihova djeteta često kriveći sami sebe što nisu bili u mogućnosti spasiti taj život. Mnogo očeva duboko žale za gubitkom osjećajuću se bezvrijednima nakon neuspjeha da zaustave abortus.

Reći kako je abortus samo žensko pitanje znači poricati prava očeva kao i njihov gubitak. U trudnoći sudjeluju tri strane i sve su pogođene donesenom odlukom.

Je li svijet prenapučen?

Ne!

Zapravo, pravo alarmantno stanje je ono da se populacija svijeta smanjuje!

Do početka 2000. godine više od sedamdeset zemalja koje predstavljaju više od polovice svjetskoga stanovništva imao je stopu rođenja nižu od normalne, koja je definirana kao 2.1 djeteta po ženskoj osobi.

Prema predviđanjima Ujedinjenih naroda, svjetsko će stanovništvo svoj vrhunac doseći oko 2040 kada će brojati više od 7 milijardi stanovnika, no onda će se ta brojka početi smanjivati.

Potišteni ste zbog počinjenog abortusa?

Trebate se nekome povjeriti?

Izvršili ste abortus zbog razloga koji su se činili vrlo valjanima:

- Bili ste vrlo mladi i još nesamostalni
- Mislili ste da će vam biti uništena karijera
- Vaš je partner inzistirao na abortusu, prijeteći da će vas ostaviti ukoliko ga ne obavite
- Vi i vaš partner niste si mogli priuštiti dijete
- Otac vašeg djeteta bio je u braku
- Beba nije bila dijete vašeg supruga
- Rekli su da je beba hendikepirana
- Već ste imali nekoliko djece
- Rekli su vam da se nećete moći nositi s time

Sada ste povrijeđeni i ne shvaćate zašto:

- Osjećate žalost i tugu
- Osjećate krivnju/sram
- Osjećate ljutnju prema - svome partneru
  - svojim roditeljima
  - svome liječniku
  - onima koji su savjetovali abortus
- Sažalijevate sami sebe
- Depresivni ste
- Često mijenjate raspoloženja/ imate osjećaj odbačenosti, poriv za stalnim oplakivanjem
- Počeli ste se drogirati sa drogama
- Prekomjerno jedete
- Ne osjećate potrebu za hranom
- Imate noćne more
- Ne možete spavati
- Niste zainteresirani za seks ili ga koristite kao sredstvo kojim ćete prevladati bol
- Osjećate se posramljeni

Ti su osjećaji simptomi onoga što zovemo «post abortivnom traumom». Mnogo žena boluje od nje.

Većina žena emocionalno pati nakon abortusa. Stoga niste jedini i to što se tako osjećate ne znači da gubite razum. Što je još važnije, uz podršku se možete izvući.

Zašto se tako osjećate?

Iako ste osjećali da morate obaviti abortus za dobrobit sviju, duboko u sebi niste bili toliko sigurni u tu odluku. Vaša je svijest govorila "da" no vaša je podsvijest govorila "ne".

Većina žena ima jak majčinski instinkt, te jednom pošto zatrudni, osjeća povezanost s bebom. To je odjednom na nasilan način abortusom razoreno.

Kasnije shvaćate da ste odluku donijeli prebrzo i kada ste se nalazili u takvom emocionalnom stanju bilo je nemoguće donijeti razboritu odluku. Počinjete se osjećati posramljeno; krivim za ono što ste učinili.

Počinjete gomilati takve osjećaje nadajući se da će oni isčeznuti - no oni ostaju. Što ih više potiskujete, stanje se pogoršava.

Stoga, kako ćete se početi osjećati bolje?

Kako je pobačaj uglavnom stvar intimne naravi, vjerojatno niste nikada o tome razgovarali s drugima, ili ukoliko jeste bilo vam je rečeno: "To je bila tvoja odluka: moraš naučiti živjeti s time".

To ne pomaže. Morate razgovarati o tome: morate se pomiriti s time da ste izgubili bebu. Morate oplakati, tugovati za tom bebu. Morate prihvatiti ono što se učinilo. Morate ponovno biti zadovoljni sami sa sobom.

Nakon toga, tuga će se smanjiti, iako neće nikada u potpunosti nestati. Na mnogo načina, tu žalost možete iskoristiti u vlastitu korist, za vlastiti razvitak.

Najteže je preboljeti osjećaj krivnje. Sami sebi govorite: "Možda nisam trebala izvršiti abortus, možda bi mi netko bio pomogao". Kažete: "Zašto se moram toliko puta prisjećati toga: na dan kada sam trebala roditi, prilikom rođendana, kada vidim druge žene sa bebama?" O ovom se osjećaju krivnje mora porazgovarati- SAMO će oprost zamijeniti osjećaj krivnje.

Za one koji su religiozni, oprost mogu pronaći u vjeri, te mnoge žene pronalaze izlaz iz osjećaje krivnje kroz sakrament pomirenja, u svetoj ispovijedi.

Za one koji nisu vjernici, put ka oporavku može biti teži. Usporediv je sa razdobljima oplakivanja nakon smrti drage osobe. No prvo morate prihvatiti činjenicu da je abortus prouzrokovao smrt vašeg nerođenog djeteta - morate to oplakati.

Ukoliko poričete smrt nerođena djeteta, ozdravljenje neće uslijediti.

Razgovor s bliskim prijateljem te osobno razmatranje tog događaja mogu biti dovoljni. No moguće je da vam je potrebna pomoć iskusna savjetnika. Prihvatite to!

Česti odgovori promicatelja pobačaja

"Abortus je pravo žene na izbor"

Svako civilizirano društvo ograničava slobodu pojedinca da odlučuje, kad god taj izbor ugrožava nevinu osobu. Ne možemo braniti određenu odluku samo na osnovu toga što se radi o izboru: većina nas je odlučno protiv mogućnosti izbora kada su u pitanju ubojstvo, silovanje, otmica, zlostavljanje djeteta. Takav se izbor svugdje smatra neispravnim: slično tome, pravo na život je općeprihvaćeno i nije pitanje izbora. Prikazivanje abortusa kao "izbor" ne mijenja njegovu bit- bez prava na život, sva su ostala prava besmislena.

"Fetus je samo hrpica stanica- to nije osoba."

U običnom biološkom smislu, svi smo mi "hrpica stanica". Zigota, embrij, fetus, beba, dijete koje puže, dijete, tinejdžer, odrasla osoba... Sve su to poprilično proizvoljni opisi različitih razdoblja u stalnom procesu koji jest ljudski razvoj, počevši od oplodnje. Ovo nije prvi put u povijesti da je osobnost osporavana osjetljivim društvenim grupacijama od strane moćnijih članova istoga društva. Trgovci robovima uvjerali su sami sebe i ostale da su njihovi robovi ljudske podvrste kako bi opravdali njihovo izrabljivanje. *Apartheid* se temeljio na uvjerenju da su crnci "manje razvijena vrsta" u odnosu na bijelce te su stoga inferiorniji potonjima. Sve dok društvo vjeruje da su neka ljudska bića "bolja od drugih", ne mogu se zaštititi ničija prava: riječima Martina Luthera Kinga: "Nepravda bilo gdje, ujedno je prijetnja pravdi svugdje".

"Tvrdnja da život započinje začecem religijsko je uvjerenje."

Netočno- gotovo svaki značajniji medicinski udžbenik neosporno definira oplodnju kao početak ljudskoga života. Nekoliko najbitnijih svjetskih religija isto tako zastupa to mišljenje, no to je jednako stajalište modernih znanstvenih istraživanja te medicine kao znanosti koliko i religijskog nauka. Optuživati one koji zagovaraju život da svoje ideje nameću drugima prelazi u dvoličnost: tko je taj koji "nameće svoje moralne vrijednosti" brojci od oko 50 000 hrvatskih beba ubijenih svake godine, samo kirurškim pobačajem?

"Prije nego je zakonom dopušten, tisuće je žene umrlo pri ilegalnom abortusu."

Uzmimo primjer Engleske i Amerike.

Iskrena patnja relativno neznatnog broja žena cinično je iskorištena u političke svrhe od strane zagovarača abortusa. Dr. Bernard Nathanson, uvaženi borac za abortus u SAD-u, javno obznanjuje 1960-tih godina da ilegalni abortusi usmrćuju više od 10,000 američkih žena godišnje. Međutim, dr. Nathanson kasnije mijenja svoj stav o abortusu te u svojoj autobiografiji priznaje da je ta statistika bila proizvod puka izmišljanja; prava je brojka bila otprilike 200 slučajeva. U Velikoj Britaniji prije donošenja Zakona o Abortusu 1967., godišnje od nelegalnog abortusa nije bilo više od 30 smrtnih slučajeva, te je taj broj naglo opadao davno prije donošenja spomenutog Zakona. Ova tvrdnja jednostavno je laž i obmana. Nešto što se dugo ponavlja kao laž, s vremenom postaje kao – istina!

"Što sa abortusom u slučaju silovanja?"

"Moj biološki otac je silovatelj. No ja sam svejedno ljudsko biće i imam svoju vrijednost. Moj život nije ništa manje vrijedan od vašeg zbog načina na koji sam začeta. I nisam zaslužila smrtnu kaznu poradi zločina moga oca. Nadam se da ću jednoga dana upoznati moju biološku majku. Voljela me je dovoljno da mi podari život, nadalje, voljela me je dovoljno da mi podari slijedeći osobiti dar a to je moja obitelj." Ovo svjedoči jedna američka uspješna žena i supruga. Silovanje je prisutno u manje od 1% svih obavljenih abortusa.

"Što sa abortusom zbog spašavanja života majke?"

"Abortus zbog spašavanja života majke" nije abortus u pravom smislu riječi, zbog toga što je medicinska definicija abortusa: namjerno ubijanje nerođena djeteta. Postoji nekolicina medicinskih zahvata, kao u slučaju izvanmaterične trudnoće, koji mogu rezultirati u tragičnoj, nenamjernoj i neizbježnoj smrti nerođena djeteta, no namjera je spašavanje majčina života a ne ubijanje njezina nerođena djeteta.

"Svako dijete treba biti željeno dijete."

Treba li stoga svako neželjeno dijete umrijeti? Nerođeno dijete ne prestaje biti osoba ukoliko je ono neželjeno od strane roditelja. Zagovornici legalizacije abortusa tvrde da će abortus smanjiti zlostavljanje djece, tako što će biti rođeno manje neželjene djece. No, učestalost zlostavljanja djece sve više raste, i dok je veća svijest sredinom osamdesetih godina nesumljivo pridonijela porastu prijavljivanja postojećeg zlostavljanja, ta činjenica sama po sebi ne može objasniti porast koji je prethodio tom razdoblju. Činjenica o većem broju zlostavljanja djece ne treba biti iznenađujuća: jednom kada smo prihvatili da osobnost ljudskog bića prije rođenja nije temeljna stvarnost - već ona ovisi o osjećajima roditelja toga bića, više ne možemo zadržati jednako bezuvjetno poštovanje za ljudsko biće nakon rođenja.

"Bez abortusa svijet bi bio prenapučen."

Ideja o "prenapučenosti" nije nikakva novina- Platon je bio zabrinut zbog toga već u 4. stoljeću prije Krista! Siromaštvo i napučenost uzrokovani su ratom, ekonomskim krizama, ili ugnjetavačkim režimima- a ne time što ima previše ljudi. Strelovit porast broja stanovništva u 20. stoljeću nije se dogodilo zbog činjenice da više ljudi ima veći broj djece, već zbog toga što se je smanjila stopa mortaliteta kod djece zaslugom moderne medicine. Globalne su stope rasta, naprotiv, u padu od 1964. – davno prije no što je abortus legaliziran u većini zemalja. Mit o prenapučenosti potječe od pokreta eugenika koji i danas djeluje u obliku UN-ove zaklade prisilnih abortusa i sterilizacije pri zloglasnoj kineskoj "Politici jednog djeteta" i ostalim ugnjetavanjima ljudskih prava kod zemalja u razvoju.

" Post abortivni sindrom je mit izmišljen od strane zastrašivača iz redova pristaša pokreta za život"

Tzv. *post-abortivni sindrom* (PAS), je prepoznatljiva bolest sa više od pola milijuna žena koliko se smatra da ih ima zahvaćenih tom bolešću samo u SAD-u. Zapravo, prema ozbiljnim istraživanjima smatra se da 91% svih žena pati od traume određena raspona nakon počinjenog abortusa.

"Pristaše Pokreta za život su nasilni ekstremisti koji uzaviru atmosferu u klinikama i uznemiravaju žene"

Svaki pokret za građanska prava ima svoju atipičnu ekstremnu frakciju. Tek je jedan vrlo mali dio tog pokreta takav, isto kao što su drugi aktivisti borbe za građanska prava u Južnoj Africi i Sjevernoj Americi pribjegli uporabi terorizma kako bi izborili rasnu jednakost. Kao i «Pokret za život» i ti su pokreti u svojoj suštini mirne naravi te su i njihovi ciljevi opravdani.

"Savjetovanje za život je ciljano i nastoji prisiliti žene da odustanu od pobačaja."

Većina tobožnjeg "neciljanog" savjetovanja je u rukama vođa industrije abortusa, koji svoje usluge pobačaja uglavnom naplaćuju. S druge strane, većina savjetnika "za život" su dragovoljci te u skladu s time nemaju nikakvu novčanu dobit koja bi proizlazila iz konačne majčine odluke. Ravnaju se isključivo ljubavlju prema životu i nerođenima. Niti više niti manje, samo ljubavlju.

Molitve za život

Molimo da naše društvo shvati da je svako ljudsko biće stvoreno na sliku i priliku Boga Stvoritelja, te da nauči cijeniti sav ljudski život od njegova začeća nadalje.

Milostivi Bože, čuj našu molitvu!

Molimo da svim ženama suočenim sa trudnoćom koja im je teška ili zbog koje su nesretne bude pružena podrška i utjeha kojih su potrebite, te tako mogu s radošću prigrliti novi ljudski život kojeg nose u utrobi.

Milostivi Bože, čuj našu molitvu!

Molimo za mnoštvo žena koje kao posljedica abortusa pate, bilo fizički bilo emocionalno, neka ih Bog izbavi patnji.

Milostivi Bože, čuj našu molitvu!

Molimo za sve očeve da zaštite živote svoje nerođene djece, te budu podrška majkama tijekom trudnoće i nakon rođenja.

Milostivi Bože, čuj našu molitvu!

Molimo za rad udruga "za život", da imaju snage i hrabrosti ustrajati u svom radu kako bi zagovarali dostojanstvo i prava majki i nerođene djece.

Milostivi Bože, čuj našu molitvu!

Molimo da svi liječnici i medicinske sestre upotrijebe svoje znanje kako bi sačuvali ljudski život od trenutka začeća te da nikada ne pribjegu namjernom uništenju nerođena djeteta.

Milostivi Bože, čuj našu molitvu!

Molimo da naša Vlada izrazi štovanje Bogom danog prava na život za sva ljudska bića te da izglasa potpunu zaštitu zakona o ljudskom životu od njegova začeća do prirodne smrti.

Milostivi Bože, čuj našu molitvu!

Molimo da kršćanski nauk o životu bude dobrodošao u svim školama i odgojnim ustanovama kao svjedočanstvo o ljepoti i čudu života prije rođenja, te kao pomoć u istraživanju životnih pitanja.

Milostivi Bože, čuj našu molitvu!

Molimo da bračni parovi koji imaju problema s plodnošću potraže kršćansku pomoć.

Milostivi Bože, čuj našu molitvu!

Pomolimo se!

Oče, molimo da se pomogne svim očevima i majkama shvatiti da je njihovo nerođeno dijete dragocjeno i jedinstveno.

Da svim majkama bude pružena ljubav i briga tijekom trudnoće i nakon poroda.

Da svi oni koji pate nakon pobačaja pronađu put k ozdravljenju.

Da liječnici i medicinske sestre imaju hrabrosti odbiti sudjelovati u abortusima.

Da pravo na život za sve prije i poslije poroda bude podržano u našim srcima i u našim zakonima.

Da bude blagoslovljen rad pokreta za život.

Za to molimo, po Kristu Gospodinu našem.

Amen.

POSLJEDNJA SEKUNDA

Razgovor s Wolfgangom Heringom

Wolfgang Hering – građevinski inženjer. Godine 1989. obratio se na katoličku vjeru, a nedugo je potom shvatio da je njegov poziv zaštita života nerođenih. Ljeti 1999. godine odbacio je dosadašnji način života, ostavio posao i stan. Bez ikakvih financijskih i drugih sredstava počeo je služiti na ulici ispred klinika u kojima su se radili pobačaji. S vremenom je došao na čelo organizacije «Centar za život» u Münchenu koja sada ima 16 podružnica u Njemačkoj.

Žena ide napraviti pobačaj. Stojiš na ulici ispred klinike. Prilaziš joj, i onda?

Moraš znati da je, prije nego što ga odstrane fizički, dijete već ranije odstranjeno u svijesti. Majka i otac donose odluku: «da» za pobačaj, «ne» za život. Onda se u početku molimo Bogu, jer samo On može promijeniti ljudska srca. Zatim pokušamo tim ljudima objasniti situaciju, s Božjom milošću, na takav način da ih nitko ne optužuje. Obraćamo im se «Mama, tata – to je vaš život. Ako ga ubijete, ubit ćete vlastito tijelo i krv. Ma kakve probleme imali, mi ćemo vam pomoći. Ubojstvo djeteta neće riješiti probleme.»

Prva je i najvažnija – molitva. Ona nam pomaže i kada radimo na ulici. Svakodnevno za vrijeme rada klinike ispred ulaza stoje dva naša djelatnika koji osiguravaju takozvanu «pomoć u posljednjoj sekundi». Jedan se od djelatnika samo moli. To je najvažniji zadatak, jer samo Bog može promijeniti nečije srce – mi ne posjedujemo takvu moć. On se također moli za drugoga djelatnika, da bi pod utjecajem Svetoga Duha rabio odgovarajuće riječi u razgovoru s majkom koja dolazi u kliniku. Nikad ne znamo zbog kojih razloga ona dolazi, zbog čega ne vidi drugi izlaz osim pobačaja. Ona može biti djevojka seksualno zlostavljana od svoga ujaka. Može biti da otac želi dijete a majka ne. Naš djelatnik sve to mora saznati i odgovarajuće reagirati, postaviti se prema ženi. Zbog toga je potrebna molitva.

Djeluje li to?

Dogodilo se više slučajeva tzv. spasa u posljednjoj sekundi kada se žena naglo digne s ginekološke fotelje vičući: «Ne, neću ubiti vlastito dijete!» Posebno su me dirnula dva slučaja. Prvi je priča o Luizi i malom Wolfgangu. Ona je bila iz Afrike. Živjela je u velikoj neimaštini i bila prepuštena samoj sebi. Nije znala kako dalje u toj teškoj situaciji i odlučila se za pobačaj. Susreo sam je ispred klinike i uspio stvoriti odnos kao između oca i kćeri. Bio je to Božji dar. Stvarno mogu čiste savjesti reći da je volim kao vlastitu kćerku. Posvojiti ću je ako mi to dopusti njemačka administracija. Prije samoga poroda mi je rekla da je u Keniji, odakle potječe, običaj da ako se rodi djevojčica ona dobiva ime po baki, a dečko po djedu. Ja sam «djed» maloga i on se zove Wolfgang. Ime je tipično njemačko i uvijek se nasmijem na pomisao da maleno crno afričko dijete ima upravo tako ime. Istodobno sam ponosan i crpim iz toga veliku radost.

Druga priča je o drugoj ženi. Došla je u kliniku s muškarcem koji joj je, kako se pokazalo, bio brat. Obratio sam joj se i pratio od auta do klinike. Rekla je: «To nije vaše dijete!» Odmah sam shvatio da nije još posve odlučna. U predvorju klinike okrenula se prema meni i naredila: «Molim da me ostavite na miru! Bila sam silovana.» Rekao sam joj da je rođakinja naše kolegice, isto mlada žena, rođena kao dijete začeto silovanjem. Njezina je majka danas vrlo sretna upravo zato što se odlučila roditi i da je dijete jako voljeno usprkos načinu kako je začeto. Ipak je žena ulazeći u kliniku rekla: «Ne.» Molili smo se za nju: «Isuse, učini da ona promjeni odluku. Ona nije tip žene koja može podnijeti teret pobačaja. Ona će samu sebe duboko povrijediti.» Žena se vratila nakon 20 minuta i upitala: «Kako mi možete pomoći?» Otac djeteta, kriminalac, prijetio joj je. Roditelji su joj rekli da će ju, ako rodi to dijete, izbaciti iz kuće pa će spavati na ulici. Ponudili smo joj mirno mjesto u obitelji koja ju je rado uzela. Tamo je mogla roditi dijete. Tako je i bilo. Nitko osim mene i još jedne osobe nije znao gdje se ta žena nalazi. Poslije nekoliko mjeseci je rodila. Njezini su roditelji uložili puno truda da ju nađu i dovedu doma. Pomirili su se s njom. Prije nekoliko mjeseci razgovarao sam telefonski s tom ženom i poslala mi je svoju sliku s kćerkicom. Sreća naprosto izbija iz slike. Odmah sam je nazvao i rekao da se, dok se gleda ta sliku, vidi pobjeda ljubavi. Odgovorila mi je: «Istina, ljubav je pobijedila.» Poruka te priče glasi: kad dijete dolazi na svijet zavrjeđuje ljubav. Ono je čovjek od samoga početka, zbog toga majka nema prava ubiti ga, čak i kad je bila silovana. Takva majka ipak treba pomoć, treba to da njezini najbliži skrbe o njoj i budu uz nju cijelo vrijeme. Bezuvjetno treba tu ljubavi. A kada ju netko šalje u kliniku na pobačaj, to svakako nije ljubav.

Što na sve to kaže dr. Stapf ?

Stalno smo u kontaktu s tim liječnikom. Često fizički, ni najmanje zbog toga što mi tako želimo. Ponekad nas zaštitari klinike hvataju za kragne i izbacuju. Dr. Stapf, koji radi u toj klinici, najpoznatiji je liječnik za pobačaje u Njemačkoj. Uvijek, kada se u medijima govori o pobačaju, on daje intervju tisku i televiziji. Vodi tu kliniku 25 godina i napravio je preko 60 tisuća pobačaja. Naša se posebna grupa moli i posti za njega. Nadamo se da će se taj čovjek promijeniti, ali za sada ništa na to ne pokazuje. Nekada se jako na nas ljuti. Dio žena, nakon razgovora s nama, počinju sumnjati u svoju odluku o pobačaju. Ulaze plačući u kliniku. Dr. Stapf je tada bijesan na nas, jer misli da mi radimo tim ženama zlo.

Otkuda je uopće potekla zamisao stajanja ispred klinike?

Iz iskustva našega osnivača, velečasnog Phillipea Reillya iz New Yorka. On je godine 1989. osnovao zakladu Helpers of God's Precious Infants (Pomoćnici predrage Božje dječice). Prije toga je bio 20 godina angažiran kao organizator velikih prosvjeda za zaštitu života, pisao je članke za tisak, davao intervju, organizirao akcije skupljanja potpisa i druge aktivnosti koje su neophodne kad nešto propagirate. Na kraju je došao do zaključka da to ništa ne vrijedi – broj pobačaja i dalje raste a zakoni su u SAD-u sve su lošiji po tom pitanju. Godine 1989. počeo je sumnjati, vikao je Bogu: «Što sada trebam raditi? Sve sam već probao!» Tada mu je sinulo: «Zašto se ne pokušaš moliti? Zašto tebi molitva nije najvažnije oružje?» Razmislio je o tome, te odlučio posve promijeniti svoje djelovanje: najprije molitva, post, zatim žrtva patnje. Kao u samostanima. Molitva za zaštitu života, molitva za to da možemo raditi, molitva za to da nam činovnici omoguće mjesto za rad. To je bit svega. U mirnoj molitvi ispred klinika za pobačaje, ispred Golgota našega vremena. Idemo tamo u duhu Majke Božje i svetoga Ivana. Što su radili na Golgoti sveti Ivan i Marija koji su bili, kao i mi danas, svjedoci ubijanja nevinoga života? Jesu li prosvjedovali, vješali transparente, vikali, diskutirali? Ne, molili su. Nikoga nisu napadali. Sam se Isus, dok je visio na križu, molio za one koji su ga razapeli: «Oče, oprostí im, jer ne znaju što čine.» To je bila poruka. To je svijetlo života kojim osvjetljujemo najtamnija mjesta grada gdje se ubija nevin život,

gdje se proljeva nevinna krv. Ta poruka je također i za liječnike koji rade pobačaje: imaš prekrasan poziv pomaganja ljudima, ne smiješ jednom pacijentu pomagati, a drugoga ubijati. Znamo da je to uvjerilo više liječnika.

Kako to izgleda kroz velike brojke?

*Kad smo se počeli moliti ispred klinike u Münchenu izvodilo se 4500-5000 pobačaja godišnje. Sada je ta brojka smanjena na 3000. Još uvijek raste broj pobačaja u zapadnoj Europi, ali u SAD-u se smanjuje sukcesivno od prije osam godina. Razgovarao sam s više kompetentnih ljudi i svi se slažu da je apostolat *Helpers of God's Precious Infants* velečasnog Reillya puno doprinio tome.*

Kakve treba imati kvalifikacije da se može pomagati u spašavanju života?

Pomagati može svatko. Prvo što se može uraditi jest moliti se za ženu koja je odlučila pobaciti. Moliti se treba i za sebe samoga da, kao prvo, nađemo ljubav za tu ženu, kao drugo nađemo zbog nje neko odricanje – post ili nešto drugo, što se može darovati Bogu. Na taj se način spašava dijete i majčina duša. Kao kršćani ne trebamo samo spašavati nevin život djeteta, možemo biti sigurni da će ono ići u nebo, nego i dušu njegove majke i oca. Svatko je od nas za to pozvan. Zato služi žrtva posta. Ne smije se to podcjenjivati i govoriti da i tako ništa ne možemo učiniti jer nismo kompetentni. Svatko se može moliti, postiti i naprosto nešto žrtvovati. Treba također moliti Boga za hrabrost da se može prići i reći ženi: «Zamisli, to će dijete imati tvoje oči, tvoj glas, kretati se kao i ti. To je tvoje dijete, nikad ti više neće vratiti, nitko ti ga neće zamijeniti. Imaš problema? Nemaš novaca? To se može riješiti. Kakvu pomoć trebaš? Želiš li da porazgovaramo s ocem? Prijetio ti je? Podimo kod njega.» Svi mogu pomoći, ne treba se od toga skrivati. Kad idemo na ulicu i ne znamo što ćemo reći određenoj ženi, molimo se Svetome Duhu i uvijek nešto dobijemo. Više puta nailazimo na šutnju ili odbijanje. Žena mora osjetiti da ju ne osuđujemo, da želimo pomoći, da nam je ona važna. Često nam žene govore da su u nama osjetile brigu za njih. Neki brinu samo za dijete, ali treba brinuti i za majku i za oca. Pa upravo majka ima problema ako razmišlja o pobačaju. Trebamo biti uz nju kao kršćani. Nekada se bojimo, sumnjamo kako se ponašati, što reći. U Bogu se nalazi rješenje – treba samo prići toj ženi. Možete zajedno 10 minuta šutjeti, ali pridite joj. U takvoj situaciji Bog nam šalje sve riječi koje su potrebne da se udijeli pomoć čovjeku. Kasnije će žena i tako sama odlučiti. Tada vi možete s čistom savješću reći da ste sve napravili i prihvatiti njezinu odluku, kao što je Isus prihvatio svoju smrt.

Djeluje li to? Malo popričati, malo šutjeti?

Suradujemo s grupom RAHEL u kojoj su same žene. One pomažu ženama koje pate od post-abortivnog sindroma. Tamo žene ispunjavaju upitnik od osam, devet pitanja o temi: «Što je moglo spriječiti pobačaj?» Žene mogu odabrati više odgovora, na primjer: «Kad bih znala da je on drugi čovjek» ili «Kad bih dobila financijsku pomoć». Ipak postoji jedan odgovor koji sve žene zaokružuju: «Kada bi me netko zagrlio i utješio, tada bi se moglo spriječiti pobačaj».

Mali dnevnik straha

Sjećaš li se, moj mali dnevniče, Herbertove pjesme «Gospodin Cogito o nužnosti precizije». Objavljena je u svesku «Izvjeste iz okupiranoga grada». Bilo je ratno stanje, zbog toga smo cjelokupna Herbertova djela shvaćali kao domoljubna. Kada se danas toga prisjećam, mislim da nitko nije tako konkretno prikazao problem abortusa. Dobro si čuo moj mali dnevniče, upravo abortusa.

*izmjerena djelić materije
izmjerena nebeska tijela
i samo po ljudskim pitanjima
hara nedopustiva nebriga
nema točnih podataka
(...)*

*a baš u tim stvarima
je neophodna točnost
ne smije se griješiti
niti za mrvicu*

*usprkos svemu mi smo
čuvari naše braće
neznanje o nestalima
obezvrjeđuje stvarnost svijeta*

Baš «nedopustivi nemar» o «ljudskim pitanjima» kako kaže Herbert, učinio je to da danas imamo posla s pravnim hibridima. U više zemalja začeto dijete – nerođeno – je već pravnim subjektom s jedne strane (npr. može dobiti imovinu, ima pravo nasljeđivati, može čak dobiti odštetu za oštećenja nastala za vrijeme trudnoće), s druge pak strane dopušteno je ubijati ga i ono tada ne podliježe pravnoj zaštiti.

Vrlo je zanimljivo to što zakonodavstvo u zapadnim zemljama dopušta mogućnost abortusa istodobno priznajući embrij u majčinoj utrobi kao živo dijete. Na primjer, članak prvi takozvanog zakona Veil-Pelletier o legalizaciji abortusa kaže: «Zakon jamči poštovanje svakoga ljudskoga bića od trenutka začeća. Odstupanje od toga, jedino se može opravdati nužnošću određenom ovim zakonom.» Isto govori zakon br. 194 koji dopušta abortus u Italiji. Slično je u Njemačkoj: zakon iz 1975. godine tvrdi da je čuvar nerođenih, ali i tu postoje neki izuzeci. Nitko od zakonodavaca na dovodi u sumnju ljudskost začetoga djeteta. Nije sporno je li to dijete čovjek, sporno je ima li ono pravo na život.

Sudac Vrhovnog suda u Sjedinjenim Državama, Harry Blackman, 1973. godine bio je najiskreniji govoreći o toj dilemi. Njegovom sudskom odlukom i odlukama drugih sudaca u sudskom sporu *Roe versus Wade* počela je u Americi legalizacija abortusa. Blackman je priznao da je za određivanje vremena kad se može pobaciti trebao pomoć arbitraže koja je morala prosuditi pravo žene na osobnu odluku i pravo djeteta na život. Imajući tako, s jedne strane, pravo na usmrćivanje, a s druge strane, pravo na život sudac je odredio razdoblje između 16 i 18 tjedna trudnoće kao pravo vrijeme u kojem se može usmrtniti dijete u majčinoj utrobi.

Ta je odluka bila donesena ne samo protiv znanosti (koja dokazuje da život čovjeka počinje začećem) i protiv zakona (koji nerođeno dijete tretira kao pravni subjekt imovinskog i nasljednog prava), nego također protiv opće civilizacijske tradicije zapadnoga svijeta (u

slučaju pitanja ljudskog života ne smije se primjenjivati argument konflikta vrijednosti, jer je pravo na život iznad svih zakona pa tako i prava majke na usmrćivanje vlastitog djeteta).

Glavni argument za to da se začeto dijete stavi izvan zakona bio je odgovor na pitanje je li ono željeno ili nije. Na taj je način pravo na daljnji život i oslovljavanje djeteta kao ljudskog bića ovisilo od arbitrarne odluke treće osobe koja odlučuje da je taj život bezvrijedan i da ga treba prekinuti.

Ne znam sjećaš li se, moj dragi mali dnevniče, da se odluka Vrhovnog suda SAD-a donesena u sudskom sporu *Roe versus Wade* odnosila na predmet zasnovan na laži. Jane Roe svjedočila je pod prisegom da je zatrudnjela tijekom silovanja. Tek je nakon 14 godina priznala da silovanje nije bilo. Danas zbog toga duboko žali i aktivno sudjeluje u pokretu *pro life*.

Moj dragi mali dnevniče, činjenica je da se pristaše abortusa u postizanju cilja služe svakojakim lažima. Pozadinu djelovanja pristaša abortusa objelodanio je doktor Bernard Nathanson, osnivač i bivši predsjednik (1968.g.) najveće američke organizacije za legalizaciju abortusa – NARAL.

«Znali smo da ćemo izgubiti koristeći se pravim rezultatima anketa, zato smo se počeli služiti fiktivnim», prisjeća se doktor Nathanson. Lažirali su podatke koji su se ticali nelegalnoga abortusa povećavajući ih sa 100 tisuća na milijun. Povećali su i broj žena koje su umrle zbog toga s 200 na 10 tisuća. Premda se većina Amerikanaca protivila legalizaciji prekida trudnoće, ta je organizacija izmislila ankete koje su pokazivale da čak 60 % građana SAD-a podržava tu legalizaciju.

Nitko ne voli biti u manjini. Iskorištavajući tu činjenicu možete uvjeriti čovjeka da je bijelo crno i obrnuto. Nije me ponijela u tom trenutku publicistička zanesenost, moj dragi mali dnevniče.

Četrdesetih godina prošloga stoljeća Salomon Asch izveo je eksperiment. Osam (upoznatih s eksperimentom) sudionika zamoljeno da uvjere devetoga (neupoznatoga) da je dugačak štap u stvarnosti zapravo kratak i obrnuto. Nakon toga ta bi osmorica otišla, a devetog bi pitali koji je štap kraći a koji duži. Čak je 35% ispitanika (isključivo studenata) odgovaralo da je duži štap kraći, a kraći duži - usprkos tome što su vidjeli suprotno. Zaključujući svoj eksperiment, Asch je napisao: «Društvo je iznudilo fiziološku promjenu percepcije ispitanika.» Jednostavnije rečeno, riječ je o snazi konformizma koju je izvanredno opisao Jan Christian Andersen u basni o novom carevom ruhu.

Sličnim krivotvorinama služili su se skoro u svim državama za vrijeme kampanji za legalizaciju abortusa. Tako su u Njemačkoj organizacije za legalizaciju abortusa predstavljale indeks smrtnosti žena zbog nelegalnog abortusa u toj visini da je on prekoračivao indeks smrtnosti svih žena u plodnom razdoblju. Slično je bilo i u Francuskoj gdje je većinu laži i manipulacija, posebno falsificiranje statistike, dokumentirao René Bela u svom opširnom znanstvenom radu.

Sljedeći korak, koji je Nathanson spominjao, bio je taj da se abortus prihvati ne kao filozofski, biološki, pravni i moralni, nego isključivo kao vjerski problem. Ljudi su uvjeravani da je isključivo nazadna crkvena hijerarhija protivna abortusu i da traži od vjernika reakcionarno stajalište i to u isto vrijeme kad su napredni ljevičari bili za nedvosmisleno civilizacijsko postignuće - pravo na abortus.

Međutim, to nije istina. Dovoljno je pogledati činjenice. Na primjer, u Belgiji je zakon o zabrani abortusa donijela liberalna vlada dok su konzervativci bili u opoziciji. Legalizaciju abortusa, pak, potvrdila je vlada u kojoj su većinom bili predstavnici kršćansko-demokratske stranke.

Ignorirani su, također, i glasovi većeg broja predstavnika ljevice koji su se protivili pobačaju a nisu imali ništa zajedničkoga s kršćanstvom. Na primjer, istaknuti talijanski pravnik i politolog, profesor Norberto Bobbio, javno se deklarirajući kao ateist bio je protiv

liberalizacije abortusa. Upitan zbog čega, odgovorio je: «Htio bih upitati kakvo se može kriti iznenađenje u činjenici da laički humanist tretira naredbu «ne ubijaj» kao opće obvezatnu u apsolutnom smislu, kao kategoričan imperativ. Začuduje me to da nevjernici žele dati vjernicima privilegiju i čast u potvrđivanju činjenice da se ne smije ubijati.»

Drugi istaknuti predstavnik ljevice, premijer Italije, socijalist Giulio Amato izražava se u istom duhu. Bio je poznat kao «premijer čistih ruku» zbog svoga poštenja. On je 1992. godine tražio ukinuće zakona o legalizaciji abortusa kako bi se zaštitilo pravo nerođenih: «Ja laik, opredjeljujem se za stranu onoga koji se treba roditi. Stalo mi je naravno da vlada opstane, ali prije svega ostajem vjeran laičkoj etici. Život, kada jedanput počine mora biti respektiran i pravno zaštićen. (...) Život je osnovna vrijednost čovjeka. Ako ćemo ga i dalje tretirati kao predmet diskutabilne igre, ako ne revidiramo mišljenje prema kojem jedan čovjek može osporavati pravo na život drugoga čovjeka, onda možemo zaboraviti temelj međuljudskoga suživota koji je još dublji nego temelj solidarnosti. (...) Sve to predstavljano nadasve racionalno prisiljava me priznati da ljudski život, jedanput formiran, traži sam po sebi poštovanje i zaštitu. (...) Takvo stajalište prema životu imam kao svjetovni čovjek. Zbog toga me vrijeđa kad netko kaže: «Preuzimaš Papino stajalište.» Činjenica je da Papa češće od mene iznosi svoje mišljenje o životu, no s aspekta svjetovne (laičke) etike smatram uvredom uvjerenje da preuzimam mišljenje od Pape. I to zato što je savjest koja ne respektira vrijednosti ljudskoga života izvan okvira etike, izvan područja dobra i zla. Ipak, etika je ista za sve koji naprosto poštuju istinu, bez obzira na to jesu li religiozni ili nisu.»

Amato piše o uvažavanju činjenica i poštovanju istine. Ali mi živimo, moj dragi mali dnevniče, u vremenima koja veličaju teoriju društvenoga dogovora. O svemu se možemo dogovoriti, jer je sve uvjetno. To je bit društvenoga dogovora. Pozivanje na znanstvene činjenice, citiranje rezultata znanstvenih ispitivanja, pozivanje na svijest – kakvog sve to ima smisla kad se o svemu možemo dogovoriti? Nacisti su se dogovorili da Židovi nisu ljudi i izuzeli ih od zaštite prava; sudac Blackman dogovorio se da djeca između 16. i 18. tjedna nisu ljudi – sam je to priznao, da se tako dogovorio! – i izuzeo ih od zaštite zakona. Na taj način pravo na život nije više prirodno i neupitno pravo svakog čovjeka – ono je postalo ovisno o društvenom dogovoru («tako smo se dogovorili»).

Nerazumno je dogovarati se o tome dajemo li pristanak nekažnjenom ubijanju. Ipak ništa još nije izgubljeno. Možemo se dogovoriti da lišavati nekoga života uopće nije njegovo ubijanje. Uvodi se novi leksik za abortus. Jedan je cilj – zataškavanje činjenice da se radi o likvidaciji ljudskoga života. Govori se o «zahvatu», «preuzimanju», «indukciji mjesečnice», «regulaciji mjesečnog ciklusa» ili «vraćanju mjesečnice».

Svojedobno, moj dragi mali dnevniče, naišao sam u novinama «Gazeta Wyborcza» (08. 02. 2001.) na članak naslova *Tableta pod paljbom*. Prva je rečenica glasila: «Pilula za rani pobačaj RU 486 može biti žrtvom konzervativne revolucije u SAD-u». Ta bi informacija, prema zakonima novinarskoga umijeća, trebala biti lišena autorskoga komentara. Ipak, moguće je tako formulirati rečenice da izazovu željene asocijacije. Ljudi u Poljskoj obično staju na stranu nevinih žrtava, posebno ako su to žrtve revolucije. Tako saznajemo da u SAD-u bijesni nekakva «konzervativna revolucija» i da će njezina «žrtva» biti nesretna pilula. To je zahvat na ljudskoj podsvijesti koji ima za zadaću to da se dezorijentirani čitatelj pozitivno nakloni prema piluli, a negativno prema konzervativcima. Naravno, niti riječi o tome kako pilula RU 486 ubija ljudsko biće, kako je pilula ubojica djece. Također nema niti riječi o tome da tu pilulu proizvodi njemačka tvrtka Hoechst koja se nekada zvala IG Farben i proizvodila drugi jednako simpatični specifikum – ciklon B rabljen u plinskim komorama u Auschwitzu.

Znam da je uspoređivanje s nacistima, *reductio ad Hitlerum*, uvijek bilo omiljenom retorikom ljevičara. Ipak, ja tu ništa ne mogu - Treći Reich Adolfa Hitlera bio je druga država u svijetu koja je legalizirala abortus. Naravno samo u državama koje je Njemačka osvojila. Sam je Hitler naglašavao da je «u situaciji velikih domorodačkih obitelji za nas vrlo korisno da

djevojke i žene imaju što je moguće više abortusa». Čak je prijetio: «Osobno ću ubiti tog idiota koji bi htio uvađati u život propis zabrane pobačaja na okupiranim istočnim teritorijima.» Pratio ga je Martin Bormann koji je govorio: «Plodnost je nepoželjna kod Slavena. Neka se koriste prezervativima ili pobačajima – što više, to bolje».

Pitaš me, moj dragi mali dnevniče, koja je država bila prva na svijetu u legalizaciji pobačaja? Upravo je to 1920. godine bio Sovjetski Savez pod svijetlim vodstvom Vladimira Iljiča Lenjina. Dakle, nešto što danas neki predstavljaju kao veliko civilizacijsko dobročinstvo, prvi su uveli Lenjin i Hitler, a poslije se to rasprostranilo širom svijeta putem laži, falsificiranja i manipulacije. Može li takvo djelo biti plemenito? Živimo ipak u epohi društvenoga dogovaranja. Možemo se onda dogovoriti da su te laži bile plemenite, manipulacije u službi viših ciljeva, a falsificiranje etički neosporno. Ponavljajmo to u medijima dovoljno dugo i većina ljudi, slično studentima iz eksperimenta Salomona Ascha, tvrdit će da je zločin milosrđe, a protivljenje ubijanju predrasuda.

ADORACIJA, ATENTATI I VATRENA PEĆ

Prije su protestirali, izvikivali parole, mahali transparentima i –ništa. Stajali su ispred klinikama za pobačaje i pokušavali uvjeriti žene koje su tamo išle da odustanu. Niti jedna nije odustala.

Nakon nekoliko godina promijenili su način rada. Iznajmili su u zgradi do klinike prostor gdje su uredili kapelicu. 24 sata na dan neprestano traje klanjanje Presvetom Oltarskom Sakramentu. Svaki sat vremena mijenja se dvoje dežurnih koji se mole. Mole Boga za promjenu srca žena koje idu na pobačaj.

Za vrijeme rada klinike ispred njezinih vrata staje dvoje dobrovoljaca. Jedan neprestano moli krunicu, a drugi prilazi ženama i pokušava s njima razgovarati. One često prelaze u «Centar za život» gdje se nastavlja razgovor.

Na taj je način u proteklih nekoliko godina spašeno 4500 djece. Svima su poznata imena i prezimena.

Kroz cijelo to vrijeme ljevičarski su odredi 13 puta napali «Centar za život» – razbijali su prozore, demolirali unutrašnjost, a jedanput je ubačena smrdljiva tvar. Tjednima se nikako nisu mogli toga smrada riješiti. Ostali stanovnici zgrade nisu mogli podnijeti smrad pa su se odlučili iseliti. Cijena je tih stanova naglo pala. Tada je «Centar za život» odlučio sve otkupiti. Drugoga je dana nakon toga smrad nestao. U kupljenim stanovima uređeni su stanovi za samohrane majke koje su htjele abortirati zbog loših financijski prilika.

Osim vođenja kuće za samohrane majke, «Centar za život» financijski potpomaže i veći broj siromašnih obitelji.

Djelatnost «Centra za život» je financirana kroz privatne donacije uglavnom iz država njemačkoga govornoga područja – Njemačke, Austrije i Švicarske. Svaki mjesec dobivaju bilten s izvješćem o tekućim radu organizacije. U tom su izvješću, među ostalim, svjedočenja žena koje su u posljednjem trenutku odustale od pobačaja ili su izliječene od post-abortivnog sindroma.

U Simmeringu blizu Beča nalazi se spalionica opasnih tvari i taloga. Dovoze se tamo, u plastičnim bačvama, tijela nerođene djece iz svih klinika za pobačaj u Austriji. Označene su u registru spalionice kao «smeće posebnoga obilježja» pod brojem 9710, kao «dijelovi tijela i otpaci organa». Pale se u vatrenoj peći koja se okreće oko svoje osi, na temperaturi 1200° C. Pepeo te djece je zabetoniran na obližnjoj livadi, ograđenoj bodljikavom žicom. Ljudi iz «Centra za život» ispred ulaza su postavili križ i spomen ploču u čast 2 milijuna ubijene djece u austrijskim klinikama. Tu se susreću i mole.

Znaju proročanstvo svetoga Maksimiliana Kolbea koji je predvidio II. svjetski rat. Poljski je franjevac tada rekao da će u nadolazećem konfliktu poginuti toliko ljudi koliko je ubijeno nerođene djece u pobačajima. Bila su to vremena u kojima nigdje, osim u Sovjetskom Savezu, pobačaj nije bio legalan. Ako ljudi odbacuju Božje milosrđe, odabiru Njegovu pravednost. Sada se svake godine, prema podacima Svjetske zdravstvene organizacije, izvodi približno 53 milijuna pobačaja. Imamo za što moliti.

Sretnija je žrtva nego njezin krvnik.

Sokrat

Istraživanja koja se tiču post-abortivnog sindroma (*Post Abortion Syndrom* – skraćeno: PAS) nisu dugoga vijeka, što znači da prekid trudnoće kao pojava (na veliku skalu) nije tako davna. Ona obuhvaća nekoliko posljednjih desetljeća XX. stoljeća. Osim toga, njegove se posljedice ne javljaju odmah nakon prekida trudnoće, nego nakon dužeg vremena. Samim tim se produljuje razdoblje proučavanja i istraživanja. Ipak, postoji ozbiljna i opširno dokumentirana literatura o posljedicama pobačaja na zdravlje žena. Djelo je to liječnika koji su radili u svojim institutima daleko od medijske i političke buke koju ta problematika stvara već više godina. Taj se rad isključivo koncentrira na medicinski aspekt problema.

Istraživanja u više zemalja pokazuju da je PAS, koji je još prije pola stoljeća bio marginalna pojava, danas postao općesvjetski, globalni fenomen. Prema službenim podacima WHO, koje neki smatraju preniskima, godišnje se u svijetu napravi 53 milijuna pobačaja. U svom radu S. Borg i J. Lasker dokazuju da je 75% Ruskinja pobacilo. P. C. Mattisen piše o «samo» 70% Dankinja. A istraživanja P. Neya dokazuju da je 70% Amerikanki imalo najmanje jedan pobačaj, a 21% ni jedan.

Kod postabortivnog sindroma se pojavljuju somatski i psihički poremećaji. Ne pojavljuju se svi odjednom i nemaju svi maksimalnu jačinu. Intenzitet simptoma ovisi o više čimbenika, među ostalima o broju trudnoća, njihovom tijeku, tijeku pobačaja, karakteru i naravi žene (na primjer sklonost racionaliziranju pojave, u ovom slučaju pobačaja, ili njezinom negiranju). Primijećen je veći broj slučajeva pojačavanja simptoma PAS-a posebno u nekim trenucima života kao što su godišnjice (začeca, pobačaja ili neostvarenih dječjih rođendana), sljedeća začeca ili začeca njihovih potomaka te pojavljivanje unučadi ili smrt najbližih.

Fizičke posljedice pobačaja

Somatske posljedice nakon pobačaja koje najčešće pogađaju žene su: puknuće grlića maternice, perforacija maternice, srasnuće grlića maternice, bakterijske infekcije, karcinom grlića maternice i jajnika. Nakon pobačaja za 30% raste rizik oboljenja od raka dojke.

Odstranjenje djeteta ima također utjecaja na tijek sljedećih trudnoća. Puno se češće nego kod žena koje nisu imale pobačaj javlja spontani pobačaj, prijevremeni porođaj, serološki konflikt, urođene mane novorođenčadi ili izvan materične trudnoće. Odljepljivanje posteljice, čak neplodnost mogu također biti posljedicom pobačaja.

Općenito je utvrđeno da žene nakon pobačaja imaju više zdravstvenih problema od žena koje nisu pobacile. Češće idu kod liječnika: na primjer četiri puta više trebaju ginekološku intervenciju. Češće obolijevaju od anoreksije, bulimije ili astme, nerijetko pate od jakih bolova u trbuhu, dojkama i zdjelici – bez ikakvih vanjskih razloga.

Opće pogoršanje zdravstvenoga stanja je vezano uz činjenicu da je svaka fizička smetnja istodobno povezana s čovjekovom psihom. Zbog toga trebamo prijeći u sljedeću kategoriju simptoma.

Psihičke posljedice pobačaja

Pobačaj može uzrokovati više kobnih posljedica za psihu čovjeka. Žene se pokušavaju na razne načine od toga obraniti. Najčešće se susrećemo s obrambenim mehanizmom negiranja činjenoga pobačaja ili podcjenjivanja istoga – 63% žena. Nailazi se također na racionaliziranje svojega postupka, bacanje na posao koji traži maksimalno puno vremena, reagiranje zlorabom alkohola, droge, lijekova i tomu slično. Žene nakon

pobačaja pet puta češće postaju ovisnice o alkoholu od žena koje nisu abortirale. Dva puta češće postaju ovisne o nikotinu. Među 30% tih žena dijagnosticirana je ovisnost o lijekovima.

U takvim slučajevima ono što je trebao biti obrambeni mehanizam od postaborcijalnog sindroma, postaje jedan od elemenata PAS-a. Takav obrambeni stav može trajati kraće ili duže, ali gotovo se uvijek, prije ili kasnije odražava na psihi žene. Valja nabrojiti najučestalije posljedice pobačaja na psihi:

- 1. Depresija, tuga, gubitak teka, rastuća iritacija ili nemogućnost normalnoga funkcioniranja – najčešće povezana s patološkom žalošću ili patološkim osjećajem krivnje. Ako se bol nakon gubitka bliske osobe može utažiti pravilnim proživljavanjem pokore kroz slijedeće etape: slom živaca, negiranje, bijes, pregovaranje, depresija i mirenje s činjeničnim stanjem, onda patološka žalost ne završava pomirbom, nego se zadržava na usputnoj etapi. Uzrok tomu je vlastita aktivna uloga u događaju, pomanjkanje vizualnoga kontakta, nemogućnost oplakivanja na sprovodu, zatumljivanje osjećaja tuge zbog straha od reakcije okoline. Takav osjećaj krivnje može biti proživljavan patološki, što znači da krivnja može biti negirana, zatumljena, priznata, ali ne izražena i akceptirana, bez nade za otkupljenjem i pomirbom. Prema istraživanjima A. Speckharda, V. Ruea i D.C. Reardona jaki se osjećaj krivnje pojavljuje kod više od 90% žena nakon pobačaja. Taj osjećaj nema veze s vjerom, što potvrđuju istraživanja M. Minoroa u Japanu, gdje religija dopušta pobačaj.*
- 2. Smanjenje osjećaja vlastite vrijednosti i pomanjkanje vjere u sebe. Speckharda i Rue tvrde da se čak u 81% žena nakon pobačaja javlja kompleks manje vrijednosti; Reardon dokazuje da 71% ne vjeruje u vlastite snage. To rezultira odustajanjem od uobičajenih aktivnosti, razočaranošću, beznadom i uvjerenjem o bezvrijednosti svojega života.*
- 3. Seksualni poremećaji - koji mogu biti dvostruke naravi – kod nekih se žena manifestiraju seksualnom hladnoćom, koja proizlazi od nemogućnosti postizanja seksualne satisfakcije, čak straha od muškaraca ili gađenja; a kod drugih žena kao neprestano traženje novih partnera. Uz to je vezana sljedeća vrlo česta posljedica pobačaja – raspad dosadašnje veze. Prema istraživanju Neya do toga dolazi čak kod 80% parova u kojima je žena abortirala.*
- 4. Odnosi s poslije rođenom djecom mogu se odvijati na više načina. Prije svega, imajući u vidu osjećaj manje vrijednosti i kao majke, žene se poslije pobačaja odlučuju četiri puta češće na sljedeći abortus nego žene bez toga iskustva. Kada pak rode, u većem broju pate od poslije porođajne depresije. Rjeđe dodiruju svoju djecu s nježnošću, brže odustaju od dojenja, a sve to može voditi ka lošijem emocionalnom kontaktu s djetetom. Češće se događa da žene prenose na živuće dijete imaginarne, idealizirane osobine svoga nerođenog djeteta – pretjerano brinu i imaju nerealna ili prevelika očekivanja. Kada potomci ne ispune ta očekivanja, dolazi do frustracije, ljutnje, čak i nasilja. Ney dokazuje da se 65% žena poslije pobačaja ponaša nasilnički prema svojoj djeci. Istodobno taj faktor kod žena koje nisu pobacile iznosi 35%. Generalno, žene koje su odstranile svoje dijete znatno češće doživljavaju ljutnju, strah i tugu, nego žene koje nikada nisu to napravile. Kronična depresija može dovesti do potpunoga sloma imunološkoga sustava i povećavanja sklonosti prema raznim bolestima, posebno infekcijama i karcinomima.*

Istraživanja Reardona, Speckharda i Ruea pokazuju da 56-65% žena ima samoubilačke sklonosti u razdoblju od 5 godina poslije pobačaja, 28-31% je pokušalo samoubojstvo, a 18% više od jedanput.

H.N. Bibikian u svojim istraživanjima dolazi do zaključka da se kod žena bolesnih od psihijatrijskih bolesti nakon pobačaja stanje pogoršava, pogotovu kod depresije, shizofrenije i živčanih poremećaja. Promatranja H. Davida pokazuju da žene nakon pobačaja četiri puta češće završavaju u psihijatrijskim bolnicama, nego žene nakon poroda. Istraživanja R. Somersa kažu da je veća vjerojatnost psihičkog oboljenja kad žene pobace više puta. Petogodišnja retrospektivna istraživanja su pokazala da se od psihičkih bolesti liječi 3% stanovništva, a od žena koje su abortirale taj postotak iznosi čak 25%.

Sindrom »Spašenoga«

Pobačaj ostavlja veliki trag ne samo na psihi žene, nego i na drugim osobama, pogotovu na djeci kojih su braća ili sestre bili likvidirani u trudnoći. Kod te djece primjećuju se isti psihički problemi, kao i kod djece koja su proživjela elementarne nepogode, katastrofe ili smrt jako bliske osobe. Ako je, na primjer, u SAD-u čak 70% žena napravilo pobačaj, onda se djeca koja su se rodila mogu smatrati spašenima. Prema tomu, ona imaju zajedničku crtu s onima koji su spasili život u nekoj katastrofi ili kataklizmu.

Ney opisuje slučaj sedmogodišnjega pacijenta iz Kanade, kojega je mučila noćna mora – u snu je išao s troje braće igrati se uz rijeku, odjednom se brijeg srušio i sve troje se utopilo. Dječak je bio jedinac i nije znao da je njegova majka imala tri pobačaja.

U slučaju kad majka ne govori ništa o svojim pobačaju, Ney izdvaja tri vrste sindroma:

- 1. «Progonjeno dijete» - muči ga tajna koju ne zna, a zna da ona postoji. Boji se pitati roditelje da se istina ne bi pokazala gora od njegovih sumnji.*
- 2. «Obvezano dijete» - roditelji u strahu da ne izgube dijete, kao ono odstranjeno u pobačaju, pretjerano brinu o njemu, čuvaju ga pod «staklenim zvonom», ne dopuštaju kontakt s okolinom, zatumljuju njegovu inicijativu i znatiželju.*
- 3. «Zamjensko dijete» (vidi gore) – projekcija je idealiziranih osobina mrtvoga djeteta i objekt nerealnih nada roditelja, što na kraju završava frustracijom i nasiljem.*

Dijete, pak, koje zna da je njegova majka napravila pobačaj, postavlja si pitanje: zašto je odabrala baš mene, a ubila moga brata ili sestru? Ta se djeca često osjećaju krivima za smrt svoje braće. Imaju osjećaj kao da žive «na kredit», da moraju opravdati svoje postojanje u očima roditelja koji su im dopustili živjeti. Kako piše Ney: «Ranije su djeca vjerovala da postoje, jer ih je stvorio Bog, jer ih štiti država, jer ih treba pleme, jer su ih roditelji željeli. Sada, u svakom slučaju kad je pobačaj ozbiljno razmatran, dijete zna da živi jer je majka odlučila da neće ga usmrtiti.» Odrastaju tako cijela pokoljenja sa sviješću (ili s prisutnom informacijom u podsvijesti) da je njihovo postojanje ovisno o želji za djetetom. Na svakome koraku ona teže ka potvrđivanju toga. A kada ga ne dobivaju, lako se slome.

Na kraju se može konstatirati da ne postoji niti jedan slučaj koji bi govorio o pozitivnom utjecaju pobačaja na zdravlje žene. Nasuprot tomu postoji više istraživanja koje dokazuju štetni utjecaj pobačaja na fizičko i psihičko zdravlje žene, što se vidi u njihovim problemima s najbližom okolinom. Zbog toga bi prije odluke o pobačaju trebalo informirati žene i njihove partnere o opasnosti od postaborcijuskog sindroma, koji uzrokuje naglo prekidanje fizioloških procesa u organizmu.

Osим fizičkih i psihičkih posljedica pobačaj uzrokuje ozbiljne duhovne posljedice. Budući da nisam stručnjak na tom polju, predstavljanje duhovnih posljedica pobačaja ostavljam drugima.

ČETIRI KORAKA PREMA SLOBODI

Razgovor s Rosom Stummer

Liječnica ste i pomažete ženama koje pate od post-abortivnog sindroma. Što je to zapravo PAS – *Post Abortion Syndrom*?

Medicinski sindrom označava kompleks više simptoma. Došlo se do saznanja da žene nakon abortusa pokazuju klasične simptome kako somatičnoga, psihosomatičnoga, tako i psihičkoga tipa. Nekada, dok razgovaram sa ženama i one pričaju o svojim simptomima, čini se kao da su čitale isti priručnik. Toliko su ti simptomi klasični.

Tjelesni simptomi nastupaju najranije. To su krvarenja, infekcije i oštećenja maternice. Kao posljedica mogu nastupiti menstrualni poremećaji, što sam često vidjela kod žena i djevojaka, zatim prijevremeni porođaji ili spontani pobačaji. Vrlo često slijedi i dugo razdoblje latencije, odnosno dugo vremensko razdoblje između abortusa i pojave simptoma istih kao i kod raka. Susretala sam žene koje su nakon desetak, pa čak i 20 godina oboljevale od raka. Vrlo često je to rak dojke, ali oboljevaju i od drugih karcinoma. Kronični osjećaj krivnje koji se zatamljuje, uzrokuje pad općeg imuniteta organizma i zbog toga dolazi do raka. Kad se abortira krajem prvoga tromjesečja trudnoće, koncentracija estrogena u krvi prekoračuje njegovu srednju razinu. Takva koncentracija se ne pojavljuje u normalnom ciklusu niti kod spontanog pobačaja. Estrogen uzrokuje rast i dijeljenje stanica u dojka. To se u medicini zove proliferacija. Stanice još nisu različite ni specijalizirane, ali znamo da se takve vrlo lako mogu degenerirati. Kod normalne trudnoće, u 32. tjednu one se počnu mijenjati i nastaju mliječni kanali, što izvanredno štiti ženu od raka dojke. Ako je pobačaj obavljen u prvom tromjesečju, postoji vrlo velika mogućnost oboljenja od raka dojki, posebno onda kada je u obitelji bilo tog oboljenja ili kada je žena još mlada, a poslije konzumira pilule protiv začeća.

Što se tiče psihosomatskih posljedica, žene se često žale na seksualne poremećaje. Uz to dolazi do bolova u trbuhu nepoznatoga porijekla – vrlo često do migrena, poremećaja sna i noćnih mora. To su vrlo karakteristični simptomi koje imaju skoro sve žene nakon abortusa.

Popis je psihičkih poremećaja posebno dugačak. Često je to veliki osjećaj krivnje i žaljenja, osjećaj unutarnje emotivne smrti i praznine, depresija, strah, osjećaj manje vrijednosti, sklonost autoagresivnosti, alkoholu i drogi. Neke žene razmišljaju o samoubojstvu - visok je faktor ostvarenih. Pojavljuju se problemi s partnerima. Vrlo često žene žele novu trudnoću kako bi nadoknadile izgubljeno dijete. To su samo neke od pojava. Mogu još spomenuti česte promjene raspoloženja, plač i nerviranje bez velikoga razloga (na primjer, uzrujavanje zbog buke usisivača). Treba svakako napomenuti da nije svaka žena s takvim simptomima imala abortus. Ipak, gotovo kod svake žene koja je imala abortus ti se simptomi pojavljuju.

Dolaze li kod vas samo žene nakon obavljena abortusa ili se sindrom može pojaviti i kod drugih osoba?

Nije istina da taj sindrom pogađa samo ženu nakon abortusa. Većina ljudi nije toga svjesna – to ima utjecaja i na cijelo društvo. Dovoljno je spomenuti očeve koji su, na primjer, željeli dijete. U SAD-u je znanstveno dokazano da pate također i braća nerođenoga djeteta. Kanadski pedijatar Philip Ney, koji radi s maltretiranom djecom, zaključio je da postoji uska povezanost između abortusa i lošeg tretiranja djece. Riječ je o tomu da žena koja se odluči na abortus prekoračuje neki prag agresije. Pa, teško je ubiti dijete. Zbog toga se sama uvjerava da to nije nikakvo dijete i drži se te laži. Ipak je žena psihički ozlijeđena u svojoj ženstvenosti i majčinstvu. Poslije može krivo reagirati na potrebe svoje djece. Dijete je uvijek oštećeno, pati

od strahova, pretjerano se drži majčinih skuta, ne zna se veseliti životu. Preživjeli, nakon oslobođenja iz koncentracijskih logora, bili su psihički slomljeni s obzirom na ogroman stres. Slično je s djecom rođenom nakon abortusa, koja su rasla u maternici u kojoj se naprosto osjećao strah usmrćenoga djeteta. Takve osobe silni strah prati cijeli život. Kod njih se u djetinjstvu pojavljuje agresivnost prema roditeljima i inače prema autoritetima. Ta agresija može biti usmjerena protiv samoga sebe kao sklonost samoubojstvu. Komplicirani, dvoznačni odnos prema majci, koja s jedne strane treba djetetu davati svu ljubav, s druge strane uzurpira sebi pravo na usmrćivanje djeteta, vodi ka tomu da takav čovjek u odraslom životu nije u stanju stvoriti sebi zrele veze - ima problema s povjerenjem prema partneru. Postoje također statistički podaci prema kojima je takvim ljudima lakše donijeti odluku o pobačaju. Oni nisu u stanju voljeti svoju djecu, jer ni sami nisu bili željeni i voljeni od roditelja. Onda, ako je u obitelji bilo pobačaja - to se odražava na pokoljenja. Stvara se u društvu kultura smrti, kada nitko prema nikome nema povjerenja, nema stabilnih međuljudskih odnosa, povjerenja u obitelji, među partnerima ili između djece i roditelja.

Koliki postotak žena nakon abortusa pati od spomenutog sindroma?

Iz moga iskustva proizlazi da od toga sindroma pati 70 posto žena. Žene koje od njega ne pate, najvjerojatnije ga niječu. Prije ili kasnije, on izbije kod svake žene. Ne mogu tek tako izaći na ulicu i ubiti čovjeka bez posljedica za moju psihu, osjećaje i moju savjest. Slično je kod žene koja isto ne može ubiti dijete bez posljedica u svom budućem životu i psihi.

Kako se takvim ženama pomaže?

Pomoći se može samo onome koji tu pomoć želi i tko je spreman suočiti se s istinom odbacujući laži. Žene su iznenađene kad saznaju da kod djeteta u dobi od tri tjedna kuca srce, da ono ima prste i stopala. Nekada žene doživljavaju veliki šok. Nije lako reći: «Da, to je bilo dijete; da, učinila sam to.» Nije lako priznati krivnju. Nikoga ne osuđujem. Svatko je od nas krivac u svom životu, bez izuzetka, čak i Papa. Žena mora priznati svoju krivnju. Ako zamislimo cijelu krivnju za usmrćenje djeteta, krivnja žene, to se može dokazati, samo je njezin mali dio. Ali čak taj mali dio žena mora priznati – tek tada ona može biti izliječena, tek tada može doći do pomirenja. To pomirenje mora obuhvaćati sve: Boga – davatelja svekolikoga života, dijete – žrtvu i, također, sve osobe koje su u tomu sudjelovale. Napokon žena mora oprostiti samoj sebi. Nijedan od tih četiri koraka ne smije se izostaviti.

Koji je prvi korak?

Bog uvijek uslišava naše molitve, ne odbacuje srce spremno za kajanje. Često se žene kojima pomažemo nisu molile 20 godina i duže ili ne znaju kako se treba ispovijedati. Treba im sve objašnjavati, a nekada i stavljati riječi u usta. Ne postoji tu klasična psihoterapija već normalna molitva. Neovisno o vjeri, molimo Boga za oprost. Ako žena stvarno žali, dobiva oprost. To se odmah vidi, to se osjeća. Ponovno može spavati, veseliti se, počinje proces ozdravljenja. Ako je žena katoličke vjere, šaljemo je kod svećenika i objašnjavamo od kolike je važnosti ispovijed, kakve su posljedice pobačaja i kako žena može opet biti u milosti Božjoj, kako može opet razgovarati s Bogom, kako se s Njim pomiriti. Bog je velikodušan i nikakva krivnja Njemu nije prevelika da je ne bi mogao oprostiti.

Drugi korak je...

... pomirba s djetetom. Jedan je svećenik iz Beča obradio za nas posebnu molitvu. Na početku molimo Boga za zaštitu. Nekada prizivamo svoje svece zaštitnike da se mole s nama. Poslije molimo ženu da se zahvali za svoj život, za život djeteta i za svoj poziv majčinstva. Preljepo je kod Boga što se, kad se napravi takvo što kao što je odbacivanje majčinstva, može to ispraviti. Može se isto tako reći: dobri Bože odlučujem danas prihvatiti majčinstvo, hvala

za moje dijete, prihvaćam ga, počinjem razgovarati s njime i molim oprost. Uvijek molimo Boga da kaže ženi ime djeteta i skoro uvijek žene same znaju je li to dečkić ili curica. Tada dolazi red na treći korak...

Kada se žena već pomirila s djetetom, treba moliti oprost od svih koji su se mogli radovati djetetu. Može to biti otac, može teta, a može budući partner. Zatim žena mora oprostiti svima koji su bili uzrokom njezine boli, koji su je ostavili, koji joj nisu pomogli, koji su je prisilili na pobačaj. Mora također oprostiti liječniku koji je napravio abortus i svima onima koji su mu pomagali. Također i političarima koji su donijeli odgovarajuće zakone.

Što dalje?

Molimo Boga za milost krštenja. Netko je rekao da se ne može krstiti mrtvo dijete. No, to nije sakrament krštenja, nego krštenje željom, isto kao što su prvi kršćani «krstili» svoje mrtve pretke. Donosi se Bogu čežnja za krštenjem djeteta i moli za milost krštenja. To je neophodno jer je čovjek opterećen istočnim grijehom. Naravno, ta djeca nikada nisu grijeshila, ali moraju biti kroz krštenje očišćena od istočnoga grijeha. Obično takvu priliku prati svečana atmosfera, zapalimo svijeće i izgovaramo «Vjervanje». Na kraju predajemo dijete Majci Božjoj. Molimo za ljubav koju mu zemaljska majka ne može dati. Molimo da Majka Božja i sveti Josip zamjene djetetu roditelje. Molimo i anđela čuvara za oprost i da odnese dijete Bogu. Tada dolazi na red najvažniji trenutak – zaklinjemo Isusa za unutarnje ozdravljenje žene, tražimo da stavi na nju svoje ruke i ozdravi je cijelu, posebno njezino majčinstvo i ženstvenost, te oslobodi nju i cijelu njezinu obitelj od duha smrti, od svih negativnih ozračja koja vise nad obitelji zbog pobačaja. Zatim molimo da žena blagoslovi svoje dijete i preda ga Bogu. Imamo prelijepu kapelicu u koju šaljem ženu da se u tišini moli Bogu. Sve je više žena koje to rade iz dubine duše, vraćaju se svojim domovima s osjećajem sreće. Pomirba s djetetom znači dopunu ispovijedi i pomirenje s Bogom, jer je sam čin pobačaja uništio odnos s djetetom. U ispovijedi svi su grijesi oprosteni, ali uništen odnos s djetetom ionako mora biti obnovljen. Kažemo ženi da je sa svakom pričesti bliže djetetu. Treba tretirati taj dan kao dan krštenja djeteta, jer je ono već na nebu. Velikom je broju žena to značajna utjeha.

Rekli ste da je posljednji korak oprostjenje samoj sebi.

Da bi se razumjelo kako je uopće došlo do pobačaja treba dobro upoznati ženu. Često njezino djetinjstvo nije bilo kao kod druge djece. Nije bila voljena, njezine potrebe nisu bile priznavane kao ozbiljne, nitko je nije slušao. Molimo Isusa da uđe u njezina sjećanja iz prošlosti i ozdravi ju. Kada žena ima nesređen seksualni život, molimo da to preda Bogu, da bi je On mogao potpuno ozdraviti i na tom polju. Baš žene koje obnavljaju svoju vjeru doživljavaju najveće ozdravljenje. Bog sve zaboravlja. Ako je tako, onda i one samoj sebi mogu oprostiti.

Kako je do toga došlo da ste počeli pomagati ženama koji pate od *post-abortivnog sindroma*?

Imala sam 17 godina kad sam upoznala prvu ženu koja je napravila abortus. Bila je udana i imala je troje djece. Imala je malu ljubavnu avanturu, ostala trudna i napravila pobačaj. Nakon toga je dobivala napadaje panike i morala se liječiti kod psihijatra. Jako me potresla njezina sudbina. Za vrijeme studiranja medicine i psihologije susretala sam više žena koje su abortirale i vidjela sam kako pate. Na kraju sam upoznala ženu s kojom sam se sprijateljila. Nakon nekog vremena priznala mi je da njoj Bog više ne može oprostiti, jer je ubila svoje četvero nerođene djece. Probala sam joj objasniti da Bog prašta sve grijeha, ako se netko iskreno kaje. Nakon pola godine, odjednom je umrla od raka u 48. godini. Bio je to veliki šok za mene. Nisam je stigla pomiriti s Bogom. Završila sam fakultet, počela sam raditi, ali nikada nisam zaboravila tu ženu. Jednoga dana otišla sam u jednu crkvu u Beču i

vidjela poziv na molitvu posvećenu pobjedi ljubavi nad smrću. Palo mi na pamet da je upravo to trebala moja prijateljica.

Vi ste psihologinja, bavite se psihoterapijom, a ipak je cijelo vrijeme u vašim odgovorima religiozna nit.

Tek sam poslije shvatila da se žena koja je napravila pobačaj potpuno svjesno odriče Boga i počinje živjeti u mraku. Velik broj žena poslije nema snage da se svojim silama pomire s Bogom. Nakon te duševne smrti, jer su ipak fizički žive, trebaju pomoć i molitve drugih ljudi. Ne mogu ni zamisliti rad s tim ženama bez religioznog aspekta. Radi se tu o gubitku djeteta i osjećaju krivnje. Ništa tu ne mogu ni medicina ni psihoterapija. Pomoći može samo Bog. Budući da je uzrok u duhovnoj sferi, terapija također mora biti na tom terenu. Radim taj posao da ne bi više niti jedna žena umirala kao moja prijateljica.

Znam da kod Vas dolaze i Poljakinje.

Istina je. Primijetila sam da Poljakinje rade pobačaje uglavnom zbog materijalnih razloga. Kad im se pruži pomoć, odluče se za dijete. Uostalom, Bog pomaže i u siromaštvu. Doživjela sam to sama. Kada Bog daje dijete, daje i sredstva. Želim zamoliti poljske žene da se ne predaju, da ne odbacuju milost Božju, a poljske muškarce da pomažu nosećim ženama koje je, na primjer, ostavio partner. Ljudi se trebaju dijeliti s tim što imaju, samo da se spriječi pobačaj. Žene se odlučuju na taj strašni korak jer ne vide izlaz za sebe i svoje dijete. Zbog toga im je vrlo važno dati podršku. Krivnja nije samo u ženama. Svi smo mi krivi jer zanemarujemo obvezu pomaganja.

Može li žena patiti od tog sindroma i tada kada je izgubila dijete na drugi način?

Dobro pitanje. Treba imati na umu da abortus nije samo kirurški, nego također nastaje kod primjene tableta protiv začeca i spirala. U Austriji, u posljednjih 25 godina, što znači od kada je usvojen Zakon o legalizaciji abortusa, brojka od milijun abortusa povećana je najmanje dva puta zbog upotrebe pilula i spirala. Procjenjuje se da bi trebalo oplakivati oko 2 milijuna ubijene djece.

Zbog čega su na pilule i spirale sredstva za pobačaj? Liječnici ne kažu ženama da ta sredstva onemogućuju zadržavanje zametka u maternici. Jajašca se oplođuju u jajovodima. Sedam do jedanaest dana, nekada više, treba djetetu da prijede u maternicu i tamo ostane. Kod upotrebe pilula, sluznica u maternici koja se normalno deblja radi prihvata djeteta, postaje pljosnata i tanka. Žena čak ni ne zna je li imala dijete ili nije i ne zna koliko je djece ubila. nije zanemariv broj žena koje imaju psihičke probleme nakon dužeg korištenja spirale ili uzimanja tablete. Prije svega dolazi do depresije. Potrebna je i tu Božja milost. Kada se žena vrati vjeri, žali svoje postupke. Problem je u tomu što liječnici ništa ne govore, ne informiraju žene.

Upravo to, čini se da se pomanjkanje informacija o posljedicama abortusa tiče također liječničke sredine. Pojavljuje li se uopće ta tema za vrijeme medicinskih studija?

Znam da se za vrijeme studiranja ništa o tome ne govori. Mislim da liječnici koji rade abortuse osjećaju krivnju. Radi se o kolektivnoj krivnji liječnika. To je vrlo teško priznati. U Austriji je pobačaj legaliziran prije 25 godina i za to je vrijeme oštećeno mnogo žena i obitelji. Liječnička je sredina podijeljena: neki priznaju moralni aspekt problema, neki ne. Da se izbjegnu konflikti, u liječničkoj sredini postoji zavjera šutnje.

SNAGA MOLITVE NEROĐENOGA

Može li žena zaboraviti svoje dojenče,
ne imati sućuti za čedo
utrobe svoje?
Pa kad bi koja i zaboravila,
tebe ja zaboraviti neću.
Gle, u dlanove sam te svoje urezao...
Knjiga Izaije 49, 15-16a

Ovu smo noć proveli u klinici za abortuse u ulici Taborstrasse. Usred smo noći doputovali iz Beograda u Beč. Trebali smo se naći s ljudima iz «Centra za života». Njihov nas je šef Dietmar Fischer odveo u kliniku ispred koje su se molili nekoliko godina i koja je na kraju bankrotirala. Centar Života je kupio taj prostor i mi smo trebali u njemu noćiti. Oprema interijera nije se puno promijenila od vremena rada klinike.

Kad smo ušli u prostoriju zvanu «Soba za kirurške zahvate» imali smo dojam da nismo sami. Ispred ginekološke fotelje pali smo na koljena. Na njemu je ubijeno 60 000 djece. Počeli smo s molitvom. Ne znamo kako je to dugo trajalo. Jasno smo osjetili duhovnu prisutnost te djece i njihovu želju za našim molitvama. U isto vrijeme kroz našu nutrinu prolazile su razne misli, slike, nadahnuća i intuicije.

Kad smo se digli, počeli smo pričati svoje doživljaje. Pokazalo se da su naši osjećaji bili isti ili nadopunjavajući. Odlučili smo sve to zapisati. Tako je nastala ova priča.

* * *

Ivan Pavao II i Majka Terezija iz Kalkute vrlo su često ponavljali da je pobačaj najveći zločin čovječanstva u suvremenom svijetu. Zbog čega je to tako? Eto, najveća nesreća nije u tomu što su ubijana nevina djeca – jer ona i tako idu u Nebo – nego u tomu, što ljudi koji to čine gube svoju dušu.

Negiran, nepriznavan, zatomljen grijeh proždire čovjeka iznutra, što uzrokuje duhovno obamiranje. Takav je grijeh pobačaj, a danas ga se javno opravdava, preporuča i hvali. Glasno se ne govori o ubijanju djeteta, nego o prekidu trudnoće, uklanjanju zametka, kirurškom zahvatu ili vraćanju mjesečnice.

Ako se godišnje ubija više od 50 milijuna nerođene djece, to znači da je u taj čin smrti uvučeno 50 milijuna žena, vjerojatno isto toliko njihovih partnera, milijuni članova obitelji, liječnici, medicinsko osoblje i tako dalje. Posljednjih je više desetaka godina na taj način uz blagoslov zakona usmrćeno više od milijarde djece. Na Zemlji živi šest milijardi ljudi, što znači da je to postao globalni problem. Civilizacija smrti nije samo poetska metafora Pape Ivana Pavla II, nego konkretni realizam.

Diže se iznad zemlje duhovni oklop. Kada Bog dijeli svoju milost, kada hoće dati svoje milosrđe, nailazi na pancir ravnodušnosti. Taj je pancir, najčešće izgrađen od nijekanja i nepriznavanja grijeha pobačaja, služi za nadograđivanje sljedećih slojeva grijeha. Na taj način on postaje neprobojan. Veći je broj današnjih problema narastao do neviđenih razmjera samo zbog toga što je pobačaj bio na samom njihovom početku.

Ako je Bog znao najveći grijeh i najveći zločin čovječanstva – ubojstvo samoga Boga, Jedinoga Nevinoga – pretvoriti u izvor milosti i spasa, On isto tako zna najveće zlo naših vremena pretvoriti u najveće dobro, čak najvećoj besmislenosti dati najveći smisao. To je otajstvo Križa.

Žrtva te djece podsjeća na žrtvu Krista. On je bio jedini stvarno nevin i ona su nevinna bez grijeha, osim istočnog. Istočni grijeh oprašta se kroz krštenje, ona su pak prošle krvavo krštenje.

Tertulijan je govorio da je «krv mučenika sjeme novih kršćana». Više od milijardu takvih mučenika čeka naše molitve. Najneviniji od nevinih – ginuli su masakrirani, bili živi na komade raskidani u strašnim mukama. Je li njihova smrt potpuno besmislena?

«Veliku moć ima Ustrajna molitva pravednoga», kaže Sveto Pismo. Cijele čete mučenika žele naš zagovor. Rijetko se tko njima obraća, skoro ih nitko ništa ne pita.

Ubijena, nerođena djeca mogu podnijeti Bogu ne samo svoje molitve, nego i svoje patnje. Sveti je Pavao pisao u svojoj Poslanici Kološanima: «(...) veselim se patnjama radi vas i od svoje strane u svom tijelu dopunjujem pomanjkanje muke Isusove za dobro Njegova Tijela, kojim je Crkva.»

Upravo su ta djeca za vrijeme umiranja stvarno doznavala muke kakve nije doznao Krist. Zbog toga što Isus nije bio izdan od vlastite majke. Marija je bila uz križ do samoga kraja, kao i sveti Ivan. Ta djeca su, pak, umirala u potpunoj samoći, napuštena od svih, posebno od vlastitih majki koje ne samo da su ih izdale, nego i ubile. Djeca su ubijena od onih koji su bili pozvani da ih vole i čuvaju. Kristu je bilo negirano Njegovo Božanstvo, ali nikada čovječnost; toj se djeci ne priznaje niti čovječnost – ne dobivaju imena, nemaju pogreba, tijela se njihova bacaju u smeće ili kanalizaciju.

Slika: Krist prignuti na koljenjima skuplja u dlanove rastrgnute djeliće nerođene djece i s velikom pažnjom i nježnošću sklapa je u cjelinu. Ne može se opisati ljubav koja izbija iz toga prizora.

Konačni uvjet obraćenja jest priznanje svojega grijeha. To je prvo djelovanje Svetoga Duha. Krist kaže da nam šalje svoga Duha Svetoga koji «kad dođe, uvjerava svijet o grijehu». Svijet danas ne priznaje grijeh pobačaja.

Nitko neće sam priznati svoj grijeh ako zna da će biti zbog toga osuđen. Niti jedna žena neće priznati grijeh pobačaja, ako zna da će ju zvati ubojicom djece. Čovjek ima prirodnu sklonost ka zatvaranju u sebe i neće priznati svoj grijeh, jer misli da će ga to uništiti. Taj grijeh može prihvatiti jedino uz pomoć ljubavi i oprosta. Može ga prihvatiti jedino u susretu sa svetošću.

Zbog toga put promjene srca ne smije ići kroz predrasudu i osudu, nego kroz milosrđe i opraštanje. Put vodi, ne kroz prisjećanje grijeha, nego kroz svetost nerođenih.

Ako je uvjet pojedinačnog duhovnog ozdravljenja žene nakon pobačaja, pomirenje s Bogom, davanje imena nerođenom djetetu i pomirba s njim, zbog čega taj uvjet ne bi bio ispunjen na globalnoj razini?

Slika: veliki hram čiji su zidovi sagrađeni od malenih cigala. Na svakoj je malenoj cigli izdubljeno ime. Milijarda malih cigli. Milijarda imena. Na svim svjetskim jezicima – kineskom, ruskom, engleskom, poljskom, njemačkom...

U hramu se čuje druga pjesan Jahve Sluge mučenika:

*Jahve me pozvao od krila materina,
od utrobe majke moje spomenuo se moga imena.
Od usta mojih britak mač je načinio,
sakrio me u sjeni ruke svoje,
od mene je oštru načinio strijelu,
sakrio me u svome tobolcu.
Rekao mi: «Ti si Sluga moj, Izraele,
u kom ću se proslaviti!»*

U sredini prezbitarija ispred oltara nalazi se velika slika pohođenja, susret svete Elizabete i Presvete Djevice Marije. Nalaze se tamo četiri osobe: Elizabeta, Marija, Ivan Krstitelj i Isus. Vidi se kako Nerođeni blagoslivlja Nerođenoga. Iz slike izbija snaga blagoslova i moć molitve Nerođenoga.

Nerođena su djeca isto dijelovi Crkve i članovi Otajstvenog Tijela Kristovog. Ona se žele zauzeti za svoje roditelje i cijeli svijet. Molitva i patnja više milijarda mučenika stvara veliku duhovnu snagu. Nažalost, rijetki su ti koji se udružuju s njima u molitvi.

Najbolja je molitva, kojom dolazimo do ove djece, krunica. To je molitva prihvaćanja života. Riječi Pozdrava Anđeoskoga bile su izgovorene baš prilikom samoga začeca.

To je također iskaz poštovanja u Fatimi. Marija je tamo rekla da se na nakanu obraćenja grješnika moli krunica. Objavila je i to da Rusija sije svoje obmane po cijelome svijetu. Taj je ruski grijeh, koji traje i nakon pada komunizma, legalizacija pobačaja, jer je Sovjetski Savez pod vodstvom Lenjina prvi legalizirao ubijanje djece u majčinoj utrobi. Fatimska poruka nije završila zajedno s padom komunizma.

«Odbačen od graditelja kamen postao je kamenom temeljnim.» Za graditelje civilizacije smrti takav su kamen nerođena djeca, djeca za koje nema mjesta na tom svijetu. Onda možemo moliti tu djecu za obraćanje srca i pomirbu s Bogom njihovih majki, očeva, obitelji, liječnika, političara. Također i obraćenja srca medija koji su u velikoj mjeri odgovorni za širenje kulture smrti. U ime nastanka civilizacije života.

Kao što je prvom dolasku Krista (u Svetu Zemlju) prethodio pokolj nevine djece (u Svetoj Zemlji), tako će i drugom Njegovom dolasku (u cijelome svijetu) prethoditi pokolj nevine djece (u cijelome svijetu).

* * *

Nakon povratka u Beč pročitali smo encikliku Ivana Pavla II *Evangelium vitae*. Našli smo u njoj riječi kojima se Papa obraća ženama poslije pobačaja: «S poniznošću i nadom otvorite se – ako to još niste učinile – kajanju: Otac svekolikoga milosrđa čeka vas, da vam podari oprost i mir u sakramentu Pomirenja. Saznajte da još ništa nije izgubljeno i možete svoje dijete moliti za oprost: ono sada živi u Bogu.» Papa sasvim očito piše da je dijete u Nebu i može se njemu moliti – to se u «Vjeronanju» naziva «općinstvom svetih».

U toj istoj enciklici je Ivan Pavao II, napisao da upravo za vrijeme pohođenja svetoj Elizabeti od strane Marije nerođena djeca «najavljuju dolazak mesijanske ere: u trenutku njihovoga susreta počinje djelovati snaga otkupljenja zbog prisutnosti Sina Božjega među ljudima». Sveti Ambrozije istaknuo da je Ivan Krstitelj bio prvi čovjek koji je na sebi osjetio djelovanje milosti Krista – i to kao nerođen, od isto tako nerođenog Isusa.

PRLJAVA KRPA

Bila sam jedinica. Moji roditelji međusobno su se varali i takav odnos prema životu prenijeli su i na mene. Voljela sam biti u središtu pažnje, voljela sam dobivati od muškaraca darove, voljela sam seks... Imala sam puno pobačaja, ali nikad se na to nisam posebno obazirala. Tako je radilo i mnogo mojih prijateljica.

Jedanput sam produžila trajanje trudnoće do šestog mjeseca – iako je moj partner bio oženjen i nije mi ništa obećavao. Rečeno mi je, da se u maternicu može ubrizgati nekakvu otopinu, poslije koje će uslijediti spontani porod, da to neće tako utjecati na organizam kao kirurška intervencija u prvim mjesecima trudnoće. Zajedno sa prijateljicom pronašli smo medicinsku sestru, koja se bavila takvim stvarima. Izazivanje spontanog poroda obavila sam kod prijateljice. Platila sam sestri, a ona je ulila u mene tu otopinu. Nakon nekog vremena uslijedili su grčevi i predporodajni bolovi, te sam napokon rodila dečkića. Izgledao je kao pravo novorođenče, samo što još nije imao u potpunosti razvijene noge. Potresao me izraz njegovog lica na kojem se oslikavalo trpljenje. Prijateljica ga je zakopala na praznom prostoru između zgrada. Kod nje sam prenoćila. Pojavila se nekakva infekcija. Dobila sam temperaturu. Kad me je prijateljica vidjela da ležim cijela blijeda, sa podvučenim pod bradu nogama, nazvala je mojeg oca. Odvezena sam bila u bolnicu.

Za vrijeme operacije uklonili su mi sve što se moglo ukloniti. Nisam više žena, jer nikad neću moći imati djecu. Liječnici su govorili roditeljima „pripremite se na najgore”. Ipak, preživjela sam. Pola godine sam ležala u bolnici, dobivala sam morfij. Uz to došla je i sramota. Znala je o meni cijela bolnica, cijeli moj institut, svi prijatelji.

Sada imam svoj stan, ali nemam dom, jer dom je mjesto gdje vlada toplina i ljubav. A mene uistinu nitko nije volio i ne voli.

Često sanjam svoga sina. Njegovo maleno naborano lice staje mi tada ispred očiju. On, čovjek, zakopan negdje između zgrada, zamotan u prljavu krpu. Sada se i sama osjećam kao da sam sama zamotana u takvu prljavu krpu. I nikome osim Bogu potrebna. Potpisujem se s pravim imenom i prezimenom. Molim za molitvu.

Galina Samojłowa

ZABORAVLJENI DOKUMENT

Bila sam obična žena sa tipičnom biografijom: odrasla sam, udala se, rodila dijete. Živjeti je bilo teško, nismo imali stan, stiskali smo se sa muževim roditeljima u dvosobnom stanu («hruščovka»). Kad sam opet zatrudnjela, o rođenju nije moglo biti ni govora. Ali malena točkica u mojoj utrobi doslovno me svrbjela i jako uznemirivala...

Otišla sam u bolnicu, a tamo su mi rekli, da mi nedostaje neki dokument, neka obična formalnost. Nakon nekog vremena došla sam ponovo, ali bila sam nervozna, na neki način odsutna, polusvjesna, i pokazalo se da sam opet zaboravila neki dokument od kuće. Otišla sam i treći put sama sebi govoreći: „Vidiš kao da te nešto sprječava”. Ispunila sam sve formalnosti, ušla sam u salu, razgledala sam uokolo te pokupila svoje stvari i vratila se kući. Izdržala sam prodike muža i njegovih roditelja. Rodila sam kćer, prekrasnu, nježnu i pametnu. Ponekad sam nju gledala i plakala: Koga sam htjela ubiti? Što sam to htjela učiniti?

Uskoro su muževi roditelji umrli, muž je poginuo u nesreći, starija kćer tek što je dorasla odselila je od kuće. Ostala sam sama sa svojom Svijetlankom. Poslije sam se razboljela. Dijagnoza nije bila dobra – multipleks skleroza. A to znači invaliditet, noge prestaju služiti, ništa ne mogu raditi. A moja kćerčica, kao sunašce, ugrije me i kuću drži u redu, i po lijekove otide, da mi injekciju. Što bih bez nje mogla?

A vlastitim rukama sam mogla sebi slomiti život, bez „komadića kruha” sebe, nemoćnu, ostaviti. Govore da Bog daje na svako dijete, koliko bi ih tek kod žene bilo...Život ne završava sa 30 ili 40 godina i samo jedan Bog zna što nas ubuduće čeka.

Irina Krizina

«OBOŽAVAM DJECU»

Koja ti je specijalizacija?

Ja sam doktor od pobačaja. Ali put do toga je bio dug. Najprije sam učila kirurgiju, zatim sam prešla na radiologiju jer volim vizualizaciju i činilo mi se da će mi se to uklopiti s mojim interesom za umjetnost. Ali i od toga sam odustala. Nekako se nisam osjećala tamo neophodnom. Tek uklanjanje trudnoća dalo mi je osjećaj da me to ispunjava. Kad sam vidjela, kakvo olakšanje donosim svojim pacijentima tim jednostavnim zahvatom sa medicinskog gledišta i kako sam ih u stanju vratiti na životne putove...Osjetila sam da je tamo moje mjesto(...)

A što je sa pravom djeteta?

Plod, koji nije u stanju samostalno preživjeti izvan majčine utrobe, po meni nije dijete (...)
Dvije godine kasnije naša klinika u kontejneru u kojem sada sjedimo, bila je izložena kao instalacija na BiennialU u Veneciji. Ove godine prikazivali smo naše radove na Binnale u Saloni. Imamo i instalaciju koju čine T-shirt majice i suknje sa natpisom „Imala sam pobačaj” i to na svim evropskim jezicima. Odjeća visi na žičanim vješalicama jer baš s njima, a ne iglama za heklanje žene najčešće same sebi pokušavaju odstraniti plod. Drugi projekt je nagovaranje žena koje su napravile pobačaj da se fotografiraju u takvoj odjeći kako bi bile stavljene na Internet. Želimo uvjeriti žene, koje su napravile pobačaj, da dok budu skrivale svoje lice, pobačaj će biti nelegalan.

Koliko ti je godina Rebecca?

36

Imaš li muža, djecu?

Muža nemam. Ali imam voljenog dečka, koji ima dijete s drugom ženom. Svako ima svoju kuću ali često živimo zajedno. Vlastitu djecu još nemam.

Da li ih imaš u planu?

Svakako. Nemoj misliti da imam nešto protiv djece. Obožavam ih.

REPUBLIKA KINA-REPUBLIKA LJUDOŽDERA

1995. godine novinari dviju novina iz Hongkonga – „Express Extra” i „Eastweek” – proveli su reportersku istragu u kineskoj provinciji Kuang-tung, koja se nalazi uz granicu sa Hong Kongom. Tragovi su ih odveli u bolnice grada Shenchen (Šenčen). Predstavljali su se kao liječnici te su molili za mogućnost da dobiju dječje ostatke koji su ostali od pobačaja. U šenčenskom Centru Zdravlja Žene i Djeteta jedan od liječnika dao je novinarki staklenu bocu, govoreći, da se u njoj nalaze fetusi i to dosta svježi, jer su od današnjih pobačaja. Rekao je, da ih je htio odnesti kući, kako bi ih sam pojeo, ali zbog razloga što mu se činilo da žena nije u najboljoj formi, velikodušno joj je ustupio svoj specijalitet.

U drugom medicinskom centru – Narodnoj Bolnici, medicinska sestra ih je obavijestila, da se fetusi nalaze u prodaji isključivo u unutarnjim strukturama te da nisu šire dostupni. Cijena jednog ubijenog fetusa za kupce iz inozemstva iznosi 10 - 20 dolara. Postoje i privatne klinike koje se specijaliziraju u slanju fetusa van granice – kao primjerice klinika koja se nalazi u ulici Dong Men Lao – i tada cijena fetusa iznosi čak 300 dolara.

Dok se na zapadu fetusi od pobačaja koriste u kozmetičkoj industriji, u Kini ih se konzumira, jer slove za izuzetno zdrav i hranjiv dodatak prehrani.

Jedna liječnica iz klinike Sin Hua na pitanje novinara iz Hong Konga, da li su fetusi jestivi, odgovorila je: „Naravno. Čak su ukusniji od posteljice. Kožu čine nježnijom, tijelo snažnije i odlično djeluju na bubrege. Kad sam radila u vojnoj bolnici u provinciji Jiangxi, često sam plodove nosila kući. Obično sam uz to kupovala svinjetinu i kuhala sam juhu”.

Druga liječnica, doktor Zuo Qui iz klinike Luo Hu, koja je sama provela tisuće pobačaja, priznala je, da je u zadnjih pola godine pojela preko 100 plodova. Danas je u stanju razlikovati, koje ljudsko meso ima više profinjeni okus: „Ljudi vole plodove od pobačaja mladih žena, a najviše od prve trudnoće, a idealno je ako je dijete još muškog spola”.

Novinari „Express Extra” i „Eastweeka” ušli su u trag kanibalizma u pomoć stanovitog gospodina Chenga, koji je često službeno putovao iz Hongkonga u Shenchen. Imao je tamo puno prijatelja liječnika, koji su ga upoznali sa novom dijetom, uvjeravajući ga da će na taj način izliječiti astmu. Poslije svakog putovanja u kontinentalnu Kinu Cheng je donosio termosicu sa 20 – 30 svježih plodova. Pola godine je od njih radio juhu: „Obično sam ih oprao, dodavao sam rabarbaru, koricu naranče, svinjsko meso te sam kuhao juhu. Poslije toga, kad sam ih jeo duže vrijeme, osjećao sam se bolje. Bio sam naviknut na posteljicu, ali ona nije bila tako djelotvorna”.

Nakon objave rezultata novinarske istrage u novinama u Hongkongu od nadležnih institucija u Kini javio se samo jedan odgovor. Ministarstvo Zdravstva objavilo je, da hranjenje ljudskim plodovima nije zabranjeno, osim ako ljudi počinju bolovati.

Gospodin Cheng ne boji se bolesti. Naglašava, da je plodove nabavljao u državnim bolnicama, gdje su žene prije pobačaja temeljito pregledavane, a prije pripravljanja jela ostatke plodova kuhao je u vrućoj vodi, ubijajući tako bakterije.

Iz toga proizlazi zaključak, da zemlja u kojoj je najviše raširen kanibalizam, nije Papua – Nova Gvineja ili Srednjoafrička Republika, već je to Narodna Republika Kina.

Enzo Carnivali

BILA SAM ČUDOVIŠTE

Državljanica sam Narodne Republike Kine. U SAD došla sam u travnju 1998 godine. Od 1984 do 1998g bila sam zaposlena u Uredu za Planiranje Rođenja grada Yonghe (općina Jinjiang, provincija Fujian). Obveze kao službenice u administraciji bile su izrada i provođenje planova oslanjajući se na regulative koje su izdane u dokumentima Centralnog Komiteta Kineske Komunističke Partije i Državnog Odbora koje dotiču politiku planiranja obitelji. U nadležnost grada Younhe spadaju 22 sela koji zajedno broje 60 000 stanovnika. Ured za planiranje rođenja grada Younghe utemeljeno je 1984 godine. Na početku je bilo zaposleno dvoje službenika, koji su imali sjedište u vladinoj zgradi u gradu. Do 1998 broj zaposlenih je narastao na 16 osoba, a službenici koji neposredno rade u centrali imaju na raspolaganju naredne 22 osobe, koje su zaposlene u pojedinačnim podružnicama (ispostavama) na cijelo ili pola radnoga vremena. Trenutno UPR je smješten u četverokatnici izgrađenoj 1992. godine. U prizemlju nalaze se uredi, sala sa računalima i dvije prostorije koje služe kao zatvori za one koje krše politiku planiranja poroda. Na prvom katu nalazi se operacijska sala koja služi i za preglede trudnica, a isto tako i za umetanja unutarnjih umetaka u maternicu i za obavljanje sterilizacije. Na trećem katu nalaze se sobe za smještaj radnog osoblja. Zbog razloga što je kontrola poroda postala temeljem narodne politike Kine, njeno detaljno provođenje od središnjice do najmanjeg sela u našoj zemlji povjereno je službenicima s cijelim radnim vremenom.

Regulative poroda za planiranje poroda

1. *Izrada računalne baze podataka.* Baza podataka treba sadržavati podatke o svim ženama u gradu koje su u reproduktivnom vijeku (preko 10 000 žena), također podatke o njihovoj dobi, uspostavljenim brakovima, obavljenim zahvatima umetanja uložaka unutar maternice, pređenih trudnoća, pobačaja, reproduktivnim sposobnostima i tome slično.
2. *Izdavanje „odredbe za dopuštanje poroda”.* Takvo rješenje izdaje se ženama koje ispunjavaju određene kriterije politike i odgovarajućim odredbama središnjih i regionalnih ureda za planiranje poroda i u odnosu na njih opunomoćenima za rađanje djece. Bez takvog rješenja ženama je zabranjeno roditi. U slučaju otkrivanja trudnoće odmah joj se radi pobačaj, bez obzira na dužinu trajanja trudnoće.

OBAVIJEST
O IZDANJU DOZVOLE NA POROD

Datum(godina).....

Broj.....

Selo.....

Identifikacijski broj obitelji.....

Prezime muža i žene.....

Dana.....dobili ste odluku o sklapanju braka sukladno s propisima u svezi planiranja poroda u provinciji..... i ostalim dotičnim propisima.

Informiramo o obavezi prijave u gradski Ured Planiranih Poroda ciljem dobivanja važeće odluke na rođenje prvog ili drugog djeteta do dana.....

U slučaju trudnoće bez te dozvole, bez obzira će biti proveden pobačaj prije ili kasnije.

Pečat

Narodni Odbor Grada .....(Upravni odbor)

Datum (godina, mjesec, dan).....

3. *Izdavanje „rješenja zabrane poroda”*. Takvo rješenje izdaje se parovima, kada sakupljeni podaci ukazuju na to, da ne udovoljavaju definiranim odredbama politike, u svezi čega nemaju pravo na djecu. Parovi, koji imaju već jedno dijete, bez obzira na spol, i odlučuju se na drugo dijete, dobivaju takvo rješenje (...) Takva rješenja publiciraju u javnosti, tako da svi znaju, da određen par krši propise, i kako bi mogli nad njim provoditi javni nadzor.
4. *Izdavanje „odredbe o obveznim radnjama u svezi planiranja poroda”*. Svaka žena u reproduktivnoj dobi pomoću takve odredbe informirana je, da mora u određenom vremenu obaviti pregled, koji ima u cilju provjeru djelotvornosti primijenjenih njenom slučaju kontracepcijskih sredstava, te mora napraviti testove na trudnoću. U slučaju da se ne pojave u određenom terminu na pregled, žene su kažnjavane novčanim kaznama, zadržavane od posebne grupe, te su pregledavane pod prisilom.
5. *Kažnjavanje novčanim kaznama osoba koje krše odredbe regionalnog ogranka*. U slučaju ne plaćanja kazne, posebna grupa zadržava osobu koja je u prekršaju sve dok ne plati potreban iznos.
6. *Regularan nadzor službenika pojedinih ureda za planiranje poroda*. Zbog straha pred mogućom suradnjom lokalnih službenika sa stanovništvom nad koji vrše nadzor ili pak u obrani lojalnih službenika od pritisaka sa strane stanovništva, gradski ured često šalje kontrolne grupe u slučajno odabrana sela.
7. *Mjesečna priprema „skraćениh izvještaja u svezi planiranja poroda”*. Izvještaji su ovjeravani od gradonačelnika i gradskog ogranka komunističke partije, a zatim ih se prosljeđuje općinskim narodnim odborima i komitetu komunističke partije. Nakon priloženog izvještaja grupa čeka na kontrolu od predstavnika nadležnih tijela.
8. *Analiza dojava skupljenih na osnovu na „sistema skupljanja podataka” i prosljeđivanje daljnjem analiziranju*. Dio pristiglih dojava ima značajne nedostatke. Zato ipak službenici – kao osobno odgovorni za dodjelu sela, kako bi izbjegli kritike i kazne od nadređenih (primjenjuje se sistem nagrada i kazni) – spremni su učiniti gotovo sve, kako bi dostigli

ciljeve postavljene od nadređenih i tako ispuniti plan (...) Za vođenje svakog predmeta odgovorni su pojedini službenici, a razlog, zbog kojeg su one tako agresivno provođene, je ogroman pritisak od strane središnjih i lokalnih ogranka. Štoviše, velika brutalnost, s kojom službenici krše prava čovjeka, nikad nije suzbijana ni kažnjavana.

9. *Sazivanje „grupa za provjeru planiranja poroda”*. Na poticaj ureda za planiranje poroda načelnik grada i sekretar partije predlažu institucijama javne sigurnosti, sudskim, financijskim i gospodarskim selekciju odgovarajućih službenika i organiziranje ih u grupe. Šalje ih se u sela i regije, gdje se mogu očekivati problemi u cilju rutinske kontrole svih građana ili odabranih osoba koje se sumnjiče za kršenje zakona. Grupe su sazivane *ad hoc* i da bi se spriječilo svako curenje informacija, službenici do zadnjeg trenutka ne znaju u koje će selo biti poslani. „Grupe provjeravaju planiranje poroda” obično dolaze noću, brzo okružujući izabrana kućanstva. U slučaju, da ne uspiju uhvatiti osumnjičenu ženu, za njenu zamjenu zadržavaju muža, brata (braću) ili roditelja (roditelje). Te osobe nakon toga držane su u zatvoru Ureda za Planiranje Poroda dok se tražena žena ne preda. Nakon njene prijave na njoj se vrši sterilizacija ili pobačaj.

Popis metoda nadzora politike nad kontrolom prometa

1. *Rušenje kuća*. Ni jedan službeni dokument ne dozvoljava rušenje kuća osoba koje krše propise, ipak – koliko znam – takva mjera u praksi se primjenjuje i to ne samo u našoj provinciji, već i na seoskim terenima drugih provincija.
2. *Privođenje i zadržavanje osoba koje krše propise*. Većina većih ureda za planiranje poroda u provinciji Fujian ima vlastite prostorije za pritvaranje osoba. U našem gradu te prostorije nalazile su se neposredno uz moju sobu. Jedna od njih bila je namijenjena muškarcima, a druga ženama, a svaka mogla primiti 25 – 30 osoba. Da bi priveli osobe koje krše propise, ured za planiranje poroda ne mora imati dozvolu od strane sudbenih vlasti ili pak institucije za javnu sigurnost (djelovanje BPU je od njih neovisno). Sve se odvija bez ikakvih formalnosti i ne obvezuju nikakvi vremenski okviri. Za dnevnu prehranu zadržavane osobe plaćaju osam juana. Nije im dozvoljeno telefonirati ni slati pisma. Većinu zadržanih naravno čine žene, koje su trudne bez odgovarajuće dozvole, ili pak čekaju na sterilizaciju, ili kažnjene novčanom kaznom. Među zadržanima također su i – kako sam napomenula – članovi obitelji žena, koje nisu htjele poštivati propise.
3. *Sterilizacija*. Postotak steriliziranih žena nakon prvog poroda je neobično visok. Od veljače do rujna 1996 godine, od svih žena u reproduktivnom vijeku, koje su rodile jedno dijete, čak 1633 je imalo umetnute unutar materične uloške ili je imalo umetnute potkožna kontracepcijska sredstva, dodatno 207 žena je kirurški sterilizirano. Kod žena u reproduktivnom vijeku koje imaju dvoje djece čak 3889 je sterilizirano, a kod 167 je umetnut kontracepcijski uložak ili je primijenjena potkožna kontracepcija. U slučaju da se ženi dokaže, da je potkupila liječnika s namjerom da joj izda lažnu potvrdu o sterilizaciji, ispirali smo joj rodne organe mlakom vodom pod pritiskom. Sterilizaciju se moglo zamijeniti i zajedničkom izjavom pet osoba, koje jamče, da žena neće više zatrudnjeti.

<p>OBAVIJEST O ZABRANI DALJNJIH PORODA Datum(godina)..... Broj..... Selo..... Identifikacijski broj obitelji..... Prezime muža i žene..... S obzirom rođenja Vašeg prvog djeteta</p>
--

(spol.....) u (godina, mjesec, dan).....
Ciljem ispunjenja zahtijeva osnovne politike naše zemlje, temeljeći se na planiranju rođenja, na osnovi propisa u svezi kontrole i planiranja poroda u provinciji..... i ostalim dotičnim propisima, zabranjuje Vam se rođenje drugog djeteta. U slučaju izvan planskog poroda odnosit će se prema Vama s cijelom oštrinom prava.

Pečat

Narodni Odbor Grada .....(Upravni odbor)

Datum (godina, mjesec, dan).....

4. *Pobačaj*. Po našim propisima pobačaj kod trudnoća kraćih od tri mjeseca nazivamo „umjetni pobačaj”, dok kod trudnoća koje traju dulje od tri mjeseca koristi se naziv „prisilan porod”. U našem gradu izvršavano je u prosjeku 10 do 15 pobačaja mjesečno, od toga jedna trećina su bile trudnoće koje su trajale više od tri mjeseca. Primjerice u prvoj polovici 1997 godine izvršili smo 389 kirurških zahvata grupiranih u pet kategorija. U tom broju našlo se 27 „prisilnih poroda” i 33 zahvata „umjetnog pobačaja”.

Svaki mjesec naš grad je podnosio specijalni zaključak, takozvani skraćeni izvještaj koji se odnosi na planirane porode, u kojem je detaljno opisan broj poroda, izdavanje rješenja dozvoljavajućih porod i postupaka koji su napravljeni u skladu planiranja poroda. Izvještaj je bio naknadno polagan komitetu za planiranje poroda. Od siječnja do rujna 1966 godine ukupno smo proveli 757 zahvata u pet kategorija. Bilo je to odgovarajuće: 256 kirurška zahvata sterilizacije žena od toga kod 35 žena koje su već posjedovale dvije kćeri), 386 zahvata umetanja različitih uložaka unutar maternice (od toga 23 umetka kontracepcijskog sredstva u grliću maternice), tri zahvata potkožnog umetanja kontracepcijskog sredstva, 41 zahvata „umjetnog pobačaja”, 71 „prisilnih poroda”. Takve podatke morali smo prosljeđivati u mjesečnim i godišnjim izvještajima gradskom odboru za planiranje poroda, gdje su bile pohranjivane.

Moj život

Moj muž je Zhang De Shuang, direktor Tvornice Odjeće Haihang (grad Yonghe, općina Jinjiang). Vjenčali smo se 1983 godine. Godinu dana kasnije rodila nam se kćer Zhang Wei Ling. Oboje jako volimo djecu. Nažalost, zbog represivne politike planiranja poroda nismo bili u mogućnosti imati drugo dijete. Jedini način da se običu propisi je bilo posvojenje djeteta, zbog toga pod kraj 1993. godine posvojili smo dečka u Harbinu, mjestu koje se nalazi u sjeverno – istočnoj Kini. Dali smo mu ime Zhang Wei Peng. Naš čin ipak nije bio u interesu stavova politike o planiranju poroda. Zato nismo imali izbora te smo dječaka morali sakriti u tajnosti u kuću naših poznanika. Zbog straha od prijave, dječak me nije smio zvati „mama” u prisutnosti trećih osoba. Svaki put kad su bile provođene rutinske kontrole po kućama, naš je sin morao biti sakrivan. Većinu vremena je provodio u kući naših prijatelja.

Moja starija sestra, a isto tako i žena moga starijeg brata imaju po dvije kćeri. Nad obije je izvršen zahvat kirurške sterilizacije, koji je od njih napravio invalide, oduzimajući im šansu za normalan rad i život.

U 14 godina moga rada u UPP vidjela sam, koliko je puno ljudi bilo kažnjeno od strane vlade Narodne Republike Kine za kršenje politike kontrole poroda. Mnogo žena ostalo je invalidima za cijeli život, puno ih se psihički razboljelo zbog toga što su bile primorane izvršiti pobačaj. Uništeno je i razbijeno mnogo obitelji. Srce mi je pucalo od nemirne savjesti. Jako dobro pamtim, kad sam jednom vodila svoje podređene u gradsku bolnicu u gradu Yinglin na kontrolu poroda. Otkrila sam dvije žene iz grada Zhounkeng koje su si dopustile izvan planske porode. Za dopuštanjem gradskog načelnika uputila sam se na čelu grupe od desetak osoba radnika i agenta javne sigurnosti u Zhounkeng, gdje smo pomoću pneumatskih i teških mlatova srušili kuće obiju žena. Nismo ih uspjeli privesti te smo u zamjenu zadržali njihove majke koje smo smjestili u zatvor UPP. Tražene žene predale su se u ruke UPP tek nakon mjesec i pol i odmah ih se steriliziralo i kaznilo novčanom kaznom.

Radila sam mnoge brutalne stvari, ali govorila sam si da dobro obavljam obaveze koje proizlaze iz stavova „naše drage partije” te da sam uzorna državljanka i ugledna službenica. Jednom sam ulovila ženu u devetom mjesecu trudnoće, a da nije imala odgovarajuću dozvolu za porod. U skladu regulativa politike kontrole i planiranja poroda žena je bila primorana na ubrzani porod. U operativnoj sali vidjela sam pokrete djetetovih usana kao da siše i njegove noge i ruke u pokretu. Liječnik je ubrizgao djetetu otrov u glavu i dijete je umrlo. Dijete je bačeno u koš za smeće. Tada sam odlučila prestati pomagati tiranima u njihovom zlu. Nisam više mogla gledati majke slomljene tugom i tragedijom, koje su prošle umjetno izazvane porode i sterilizaciju. Sa svim tim nisam više mogla živjeti. Mučio me prigovor savjesti, ta ja sam isto bila majkom.

Kroz 14 godina bila sam po danu čudovište, koje je nanosilo bol ljudima provodeći barbarsku politiku planiranja poroda Narodne Republike Kine. Na večer bi se ipak preobrazila u „običnu” ženu i majku i radovala sam se životu zajedno s mojom djecom. Nisam više mogla podnijeti takav dvojni život. Ovim putem želim se ispričati svim zlostavljanim ženama, prije svega ubijenoj djeci te reći, da mi je jako žao za moja dijela. Htjela bih opet postati čovjekom. Također, iskreno se nadam, da će to, što sam ovdje opisala danas, skrenuti Vašu pažnju na ovaj problem i da ćete napraviti sve, kako biste spasili kineske žene i djecu.

Slučaj Chen Li – May

Chen Li – May rodila se 1977. godine i živjela je u selu Gucuo podložno grada Yonghe (općina Jinjiang, provincija Fujian). Zaljubila se u Zhang Zi – Qinga, stanovnika sela Yonghe, rođenom 1971. godine. 1996. godine Chen Li – May je zatrudnjela. Nisu posjedovali odgovarajuću dozvolu za sklapanje braka, tim više nisu mogli dobiti „rješenje za dozvolu poroda”, s čime je trudnoća bila izvan zakona. Kako bi izbjegla novčane kazne, prisilni pobačaj i ostalim kaznama, odlučila se skrivati.

Kada je bila u devetom mjesecu trudnoće, netko ju je prijavio. Intervencijska grupa UPP grada Yonghe odmah se dao u potragu Chen Li – May: u nemogućnosti da ju privedu, službenici ureda srušili su obiteljsku kuću njenog muža i zaprijetili su rušenjem kuće njenih roditelja. Unatoč tome Chen i Zhang bili su odlučni da spase svoje dijete. Duže vrijeme uspijevali su izbjeći privođenje i kažnjavanje od strane vlasti. Nažalost, mlada majka je na kraju uhvaćena u kući svojih roditelja. Sedam ili osam službenika intervencijska grupe UPP grada Yonghe upalo je unutra te su je ubacili u auto. Pod pratnjom je bila odvedena u UPP u Jinjiang. Chen se bez rezultata borila, plakala i molila za milost. Privezali su je za operacijski stol kao životinju za klanje. Njeno tek rođeno dijete, dečkić, micalo je rukicama i nožicama,

njegove usne širile su se, kao da bi htjele sisati majčino mlijeko. Chen je žalosno molila za milost osoblje da spase dijete, prisežući da će primiti svaku kaznu koju bi joj odredili. Ali liječnici i sestre su ubrizgali otrov u glavicu njenog djeteta. Dijete se trgnulo u grču, a njegov plač naglo je prestao. Trenutak poslije prestalo je disati. Majka koja je ležala na stolu, onesvijestila se.

Toga dana Chen Li – May, koja je prije bila veselom djevojkom, promijenila se. U njenim natečenim očima nema više suza, sve su presušile. Sada ih često trlja i ponavlja na glas „kako je dobro da moje dijete još živi”. U studenom 1997 godine izdala sam joj rješenje o sklapanju braka i dodijelila sam joj dozvolu za porod. Ipak svi liječnici koje je posjetila Chen jednoglasno tvrde, da više nikad neće moći biti majkom.

Gao Xiao Duan

Izjava dana 10 lipnja 1998 godine pred Odborom Međunarodnih Poslova i Prava Čovjeka Povjerenstava Međunarodnih Poslova Kongresa USA.

PROFESIJA: ABORTER

Moja majka bila je Ruskinja, borila se u Wranglovoj vojsci protiv boljševika, na Krimu je u oklopnom vagonu bila zadužena za strojnicu. Moj otac je bio tjelohranitelj srpske kraljice Drage Obrenović, ubijene zajedno sa svojim mužem u poznatom atentatu na početku XX stoljeća. Roditelji su se vjenčali u Beogradu, gdje sam se i rodio 1933. Oboje su bili liječnici. Zato i nije čudo da sam se i ja odlučio studirati medicinu.

Nakon završenih studija počeo sam raditi kao asistent na medicinskom odijelu Instituta Mikrobiologije i htio sam se specijalizirati upravo na tom području. U to vrijeme počinio sam veliku grešku, zbog koje sam bio primoran otići sa instituta. Moja greška je uistinu bila velika, ali nisam se imao namjere zbog nje opravdavati. Naime, oženio sam se u pravoslavnoj crkvi i to ne običnoj crkvi, već u katedrali, a to je u komunističko vrijeme bilo veliki grijeh, zbog kojeg sam morao otići sa instituta. Tada je svaki učitelj koji je ušao u crkvu, morao računati s tim da će ostati bez posla. U ostalim regijama Jugoslavije nije bilo tako rigorozno, ali u Srbiji je upravo tako bilo. Postavljen mi je ultimatum: ili ćeš se upisati u komunističku partiju, ili odlaziš sa odijela. Tako sam i otišao sa instituta.

Jednog dana školski kolega mogeg oca predložio mi je posao u željezničarskoj bolnici u beogradskom naselju Dedinje. Počeo sam raditi tamo na odijelu ginekologije.

Počinio sam preko 48 000 pobačaja

Pobačaje sam počeo raditi na trećoj godini specijalizacije. Za stručnu osobu to je jako jednostavan zahvat, pogotovo ako dijete nema još tri mjeseca starosti. Za one koji nisu stručni naravno to je komplicirana operacija. Radio sam jako puno pobačaja i u kratkom vremenu „uvježbao” sam ruku. Bio sam jedan od najboljih liječnika za abortus u Beogradu. Radio sam

jako puno tzv. „velikih” pobačaja, sve se radilo legalno. Najprije je kod nas bio na snazi zakon, da se pobačaj može učiniti do 20. tjedna trudnoće, zatim je došao zakon da se pobačaj može izvršiti do vremena poroda.

Ne znam točno koliko sam pobačaja izvršio, jer nisam vodio sistematski statistiku. Iz mogeg obračuna proizlazi da je sigurno to bilo više od 40 000, a manje od 62 000; to je manje-više onoliko, koliko ima jedan grad veličine Smedereva ili četiri i pol gradića veličine Bačke Palanke. I sve to vlastitim rukama.

Liječnici općenito nisu voljeli pobačaje, jer za njih nisu dobivali dodatni novac, nisu voljeli operacije, jer se znalo da se u jedan na sto slučajeva događaju krvarenja koja označavaju komplikacije. Mnogo ih je zato izbjegavalo pobačaj – zato jer se u komunističkoj, ateističkoj Jugoslaviji nije moglo na njima dodatno zaraditi. Jedni su se pravdali da moraju ići na komunističke sazive, drugi su se izvlačili, jer su imali dobre „veze”. Tako sam morao često raditi za druge. Ponekad sam radio 10 pobačaja dnevno, nekad 20, 30, a čak i 35. Neke pobačaje izvršavao sam u vremenu od jedne minute, neki su trajali 30 – 40 minuta, dok su neki zbog krvarenja završavali zadržavanjem žene na odijelu. Radio sam to puno godina i nisam na tome zaradio ni dinara. Privatna praksa se pojavila tek tada, kada se na pobačajima počelo zarađivati. Ipak, tada sam odbacio takvo djelovanje, a dogodilo se to u doista čudnim okolnostima.

Prije nego o tome progovorim, moram objasniti da sam kroz niz godina bio uvjeren da je pobačaj kirurški zahvat sličan drugima, da jednostavno iz žene uklanjam dio njenog tijela, „trudničko” tkivo.

Prvi put sam se susreo sa drugim stavom, kada sam se kao mladi liječnik susreo u našoj bolnici sa samostanskim katoličkim sestrama. To su bile redovnice Slovenke, koje su 1948. protjerane iz Slovenije. Rečeno im je: «Sve katoličke redovnice – marš iz Slovenije! Ne možete raditi sa bolesnicima”. Došle su tada u Srbiju, gdje je većina pravoslavna. Bile su jako dobre i pouzdane kao medicinske sestre i moram reći, da kad je bila uz mene katolička redovnica, uvijek sam bio mirniji. U svemu su mi pomagale, samo nikad nisu htjele biti prisutne pobačaju. Zvali smo ih *Stuka – Schwester*, zbog toga što su njihova vela na glavi bila izdužena, oštih linija, podsjećajući oblikom na njemačke zrakoplove – Štuke.

Sestre su živjele u bolnici i svakodnevno je u 4,00 ili 5,00 dolazio njihov ispovjednik – katolički svećenik iz Slovenije, velečasni Turk. Zajedno su se molili i tamo služili misu. Oko 6,00 svećenik je odlazio. Tada je počinjalo moje dežurstvo i često sam ga susretao. Pozdravljali smo se riječima „dobar dan” i rastajali smo se. Jedne noći pao je veliki snijeg, a ja sam, nakon što sam došao na posao, morao sam po nešto vratiti doma. Ceste su bile tako zatrpane, da trolejbusi nisu prometovali, morao sam pet kilometara prijeći pješice.

Gledam, iz bolnice izlazi svećenik i ide u tom samom smjeru. Počeli smo razgovarati. Upitao me tko sam. Odgovorio sam, da sam liječnik. „Ginekolog?” – upitao je dalje. „Ginekolog” – odgovorio sam. Tada je upitao: „Radite pobačaje?”. „Da, radim”. „A kako radite te pobačaje?” – pronicao je dalje. Odgovorio sam, da su pobačaji kod mene bezbolni. Izradio sam svoju tehniku, koju sam s vremenom usavršio: žena leži, razgovara sa mnom, i čak ne primjećuje kada je gotovo. Neke su čak išle drugim liječnicima nakon toga, kako bi provjerile, da li je uistinu obavljen pobačaj, jer same nisu ništa primijetile. Sva tajna je bila u tome, da treba dobro obaviti lokalnu anesteziju i dobro pripremiti ženu psihički, a tada je zahvat bio bezbolan. Bio sam jako ponosan na sebe.

Tada je svećenik upitao: „Žena ne osjeća bol, a dijete? ”. „Kakve to gluposti govorite?! ” – viknuo sam - „Pa to nije dijete, to nije čovjek, to je jednostavno nekakva masa”. On na to: „Ne, to je živo biće”. „Kakve gluposti! ” – odgovorio sam.

Svećenik je tada upitao: „Dali krstite djecu u bolnici? ”. Govorim da ne, ali sam vidio kako naše redovnice ili stare babice, kad se dijete rodi u teškom stanju, uzimaju ga na ruke, polijevaju vodom i nešto tamo ispod nosa šapuću.

Svećenik mi je objasnio, da je to upravo krštenje. Kad se dijete rodi u teškom stanju i ne zna se da li će preživjeti, treba ga krstiti. U majčinoj utrobi također se nalazi živ čovjek. Ako umre nekršten iako je postojala mogućnost, da ga se krsti, nije dobro.

„A kako da ga krstim, kad se nalazi u maternici? ” – upitao sam. „Trebalo ga politički voditi”- odgovorio je svećenik. „Ali kako da ga polijem vodom, ako u maternicu stavljamo instrumente, a ne ruku? ” – nisam dopuštao da me smete. „Morate se dosjetiti kako to napraviti, jer ubiti nekrštenog čovjeka je teški grijeh”.

Bio sam odgojen u religijskom duhu, ali puno stvari nisam znao. Znao sam samo *Oče naš* i *Vjerujem u Boga*. To su me naučili djed i baka, prije smrti. Počeo sam razmišljati o tome što mi je rekao svećenik. Od tada sam počeo krstiti novorođenčad u teškom stanju. Za vrijeme mojih dežurstava to je postala praksa. U tom sam danu, dakle, krstio sam djecu i radio pobačaje. Ipak, osjećao sam da u svemu tome nešto nije u redu. Svećenik mi je rekao da je dijete osoba od trenutka začeća, a ja sam radio pobačaje, što znači da sam nekrštenu djecu slao na ovaj svijet.

Probao sam nekako isplivati iz takve situacije. Detaljno sam pregledavao sve kirurške instrumente, koji se koriste za vrijeme pobačaja, razmišljajući kako ih iskoristiti za to, da bih prije samog zahvata krstio dijete unutar maternice. Ipak nisam ništa izmislio.

Jednog dana ponovo sam susreo svećenika Turka. Upitao me: „Da li i dalje radite pobačaje? ”. „Moram” – odgovorio sam - „U protivnom dobio bih otkaz”. A on na to: „Ne želim dugo govoriti, pa ću reći samo jedno: nije samo Isus Krist otišao na križ, već i puno poštenih i dobrih ljudi je izabralo križ samo zato, da ne bi iznevjerili Boga i izdali Isusa”. Bilo je strašno čuti takve riječi u komunističkim vremenima, a ja sam ih čuo.

Mučio me strašan san

Moram dodati i to, jer to nisam rekao, da sam živim zahvaljujući neuspjelom pobačaju. Saznao sam to, kad sam bio student. Bio sam zauzet spremanjem kartoteka u sobi, gdje su se okupili stariji liječnici ginekolozi. Nisu obraćali na mene pažnju i govorili su liječničkim žargonom, koji se činio razumljiv samo njima. Govorili su o ženi, koja je došla na pobačaj, ali liječnik nije mogao podviti grlić maternice te do pobačaja nije došlo. Počeli su još nešto govoriti o toj ženi i shvatio sam, da govore o mojoj majci i meni, kojeg je tada nosila u utrobi.

Tako da je doktor Rade Ignatović, kod kojeg sam u biti poslije i radio, pokušao mojoj majci napraviti pobačaj, ali nije uspio. Znači živ sam samo zato, jer liječnik nije uspio napraviti profesionalno pobačaj. Ja osobno nikad ne bih bio tako površan – mnogo puta su dolazile kod mene žene kojima se nije mogao podviti grlić maternice, ali uvijek sam uspijevaao riješiti taj problem.

Znatno kasnije, kad sam se opametio, shvatio sam da traje pravi rat između rođenih i nerođenih, u kojem oni, koji su imali sreću roditi se, ubijaju one, koji se još nisu rodili. Mene je Bog spasio, nisam postao žrtvom rođenih. Zašto je to učinio, nemam pojma.

Drugi čimbenik, koji je također imao na neki način utjecaj na moju odluku, bila je pojava USG. Sa ultrazvukom imao sam priliku raditi već 1962., ali bile su to probe s uređajem kojeg su napravili naši inženjeri i ništa naročito iz toga nije izašlo. Tek 1983. i 1984. dobio sam u ruke pravi aparat za pretrage USG, te kad sam na ekranu vidio nutrinu maternice, polagano sam počeo sve razumjeti. Vidio sam naime živo dijete koje se micalo, a čiji komadi uskoro su trebali ležati na mojem stolu. Ali na potpuno shvaćanje trebalo je još pričekati. Dosta dugo je trebalo, da mi to dopre do razuma.

Najveći utjecaj na moju odluku imali su snovi, koji su me od nekog vremena počeli mučiti. Zapravo to nisu bili snovi, nego jedan te isti san, koji se ponavljao svake noći. Sanjao

sam da idem po obasjanoj suncem livadi, okolo je puno lijepog cvijeća, lete lijepo obojeni leptiri, toplo je i ugodno, mene ipak muči neki uznemiravajući osjećaj. U jednom momentu livada se puni djecom koja trče, igraju se loptom, smiju se: „Djeco, ne gazite cvijeće!” – vičem im. Tada oni na mene usmjere pogled, kao da me tek vide i sa strahom u očima počinju bježati. Probudio sam se obliven znojem. Glupi san, pomislio sam, ali do jutra nisam mogao zaspati.

Sljedeću noć san se ponovio. Opet sam bio na livadi, opet sam gledao djecu koja se igraju. Bila su različite dobi, najmlađa su imala tri, četiri godine, najstarija – oko 20. Bile su to jednako curice i dečki, neobično lijepi. Lica jednog dečkića i dviju curica činile su mi se neobično poznata, ali se nisam mogao dosjetiti otkuda ih znam. Opet vičem na djecu, da ne gaze cvijeće, a oni opet bieže. Samo je jedno dijete ostalo i govori: „Gaženje cvijeća vidiš, a svoj grijeh ne vidiš?”. A tamo na livadi bio je još jedan čovjek, u crnoj odjeći, podsjećajući na redovnika. Nije ništa govorio, samo me pronicljivo gledao. Opet sam se probudio sav uplašen.

Sljedeće noći san se ponovio. Obučen u crno čovjek nije odvrćao pogled sa mene, samo se lagano približavao, a ja sam osjećao, da nešto nije u redu. Pokušavao sam razgovarati sa djecom, stupiti s njima u kontakt, ali čim bi me ugledala razbježali bi se. To se ponavljalo iz noći u noć, iz tjedna u tjedan, iz mjeseca u mjesec. Isti taj san: livada, djeca koja preda mnom bježe, mršavi čovjek koji mi se približava, a prije svega nekakva uznemiravajuća, strašna atmosfera. Uzimao sam tablete za san, ali nije pomagalo: snovi su se ponavljali. Ozbiljno sam počeo razmišljati, da odem k psihijatru. Svime tim bio sam skroz psihički iscrpljen.

Jedne noći u snu, skroz izbačen iz ritma, počeo sam loviti bježeću djecu. Uspio sam uloviti jedno dijete. Htio sam ga upitati, tko je. Naglo je dijete panično počelo vikati: „Upomoć! Ubojica! Spasite me od ubojice!”. U tom momentu čovjek obučen u crno poput orla je poletio u mom smjeru, istrgnuo mi je iz ruku dijete i pobjegao. Probudio sam se sav mokar, srce mi je lupalo kao čekić. U sobi je bilo hladno, a ja sam ležao sav topao i oznojen. Nema druge, treba ići psihijatru, pomislio sam. I otišao sam. Toga dana psihijatar je ipak bio zauzet i dogovorio se sa mnom na drugi dan.

Opet je došla noć. Prije nego sam zaspao, odlučio sam, da ću prići „crnom čovjeku” i pitati ću ga, tko je. Kad sam se našao u svome snu, odmah sam krenuo u njegovom smjeru. Prilazim mu, a on se udaljava – uzmiče, kao u zraku, ne koristeći noge. Ne mogu ga uloviti. Pa vičem: „Tu dođi, pasji sine! Suprotstavi mi se! Reci tko si!” A on na mene gleda sa sažaljenjem i govori: „Moje ime i onako ti neće ništa reći”. Bio sam ipak uporan i vikao sam dalje: „Govori! Želim znati”. „Ako želiš znati, onda ću ti reći. Zovu me Toma Akvinski”.

Bio je u pravu: njegovo ime nije mi ništa govorilo, čuo sam ga prvi put. On je pak rekao: „Zašto pitaš za mene, a ne pitaš, tko su ta djeca na livadi. Ne poznaješ ih?”. „Ne poznam ih” – govorim. On na to odgovara: „Nije istina. Ona tebe jako dobro poznaju. To su djeca koju si ubio u pobačajima”. „Pa kako? Pa oni su veliki, a ja nikad nisam ubijao rođenu djecu” – upitao sam. „Pa ti ne znaš, da tu, u *eshatonu*, sa druge strane, sva djeca rastu?

Ništa od toga nisam razumio. Nisam znao, što je to *eshaton*. „Pa nisam ubio 20 – godišnjeg čovjeka”. „ubio si ga 20 godina unazad, kad je imao tri mjeseca”.

I tada sam odjednom shvatio, na koga su ličili taj 20 godišnji dečko i te dvije curice. To su bila djeca mojih dobrih prijatelja, kojima sam davno „pomogao”. Dečko je izgledao kao njegov otac u dobi od 20 godina, moj blizak prijatelj, na čijoj sam ženi izvršio pobačaj upravo prije 20 godina. U curicama prepoznao sam crte lica njihovih majki, od kojih jedna je bila moja sestrična. Ta spoznaja me je potresla. Odlučio sam više ne raditi pobačaje.

Ubio sam čovjeka.

Probudio sam se sa glavoboljom i osjećajem gađenja prema samom sebi. Ujutro sam otišao u bolnicu, a tamo već na mene čeka bratić sa svojom djevojkom. Potpuno sam o njima zaboravio, a upravo na taj dan imali su ugovoren zahvat kod mene. Djevojka je došla, kako bi napravila svoj deveti pobačaj. Bila je u četvrtom mjesecu trudnoće. Rekao sam, da to više ne radim.

„I ti si mi neki rod? ”- obrušio se na mene bratić. „Prvo si obećao pomoć, a sad me ostavljaš na ledu? ”. „Osam puta ste dolazili kod mene i pomogao sam vam. Da li želiš, da ona više ne može imati djecu? ”. „A što da napravim, kad ona želi bez prekida kao ženka kunića? ”. „Da li primjenjujete kontracepciju? ”. „Šališ se. Tko bi koristio kontracepciju? Ona isto tako ne želi koristiti kontracepciju”. Opirao sam se, ali insistirao je: „Pa obećavao si. Ne mogu dopustiti, da moja majka o svemu sazna... ”. Tako me je duže vremena silio, da sam na kraju rekao: „No dobro, uradit ću”.

Zadnji put u životu, pomislio sam. I počeo sam zahvat. Prije zahvata kao obično, svojim sam se običajem prekrižio, čisteći dugme liječničkoga mantila. Za vrijeme komunizma otvoreno iskazivanje svoje religioznosti bilo je zabranjeno, pa sam to radio u tajnosti: pretvarao sam se, da čistim dugme, a u biti na njemu sam radio mali znak križa. Uključio sam USG i izrazito vidim dijete u četvrtom mjesecu, vidim ga u profilu, kako drži prst u ustima i sisa.

Počinjem sa zahvatom. Širim maternicu, stavljam kliješta i vučem. Počinje curiti plodna voda. Izvlačim kliješta i vidim da držim u njima malu ručicu. Otkinuo sam djetetu ruku. Stavio sam ju na stol, ali živac sa otkinute ruke došao je baš na mjesto, gdje je bio razliven alkohol. I ručica se naglo počela sama micati. Babica mi govori: „Isto kao žablje noge na fiziologiji”. Bilo mi je neugodno, ali nastavljam zahvat. Opet stavljam kliješta unutra i izvlačim. Ovaj put malu nožicu. Mislim se: samo da ne stavim na razliveni alkohol. U tom momentu iza mojih leđa druga babica, koja nosi instrumente za četiri sljedeća pobačaja, spotiče se i instrumenti sa velikom bukom padaju na popločeni pod. Buka je takva, da poskakujem, ispuštam ručku kliješta i nožica pada neposredno pokraj ručice. Isto se počinje micati. Prvi put u životu vidim nešto ovako: i ručica i nožica same se miču. Mislim u sebi: treba sve to, što je ostalo u maternici, samljeti u jednu masu i takvu masu bez oblika izvući. Tako počinjem mljeti, istiskati, mrviti. Izvlačim kliješta i ...to je bilo najgori trenutak u mom životu.

Držim u ruci ljudsko srce, koje još kuca. Vidim srce kako pulsira, sve sporije i sporije, te na kraju prestaje. Tada shvaćam, da sam ubio čovjeka, ubio sam sina ili kćer moga bratića. Isto sam shvatio, koliko sam puno ljudi ubio u svom životu. Pao mi je mrak na oči. Ne sjećam se koliko je to trajalo.

Naglo osjećam povlačenje za ruku i prestrašeni glas babice: „Doktore Adašević! ”. Ne odgovaram. „*Medvjede* što je, što je s tobom? ”. Zvali su me, naime, *Medvjed*. „Legni, jer ćeš pasti”.

Poslije mi je babica prepričala, da sam bio blijed kao krpa, te da sam teturao tako da sam skoro pao. Morala me pridržati za lakat. Čujem glas babice: „Zovite doktora Mitu! Odmah!” Doktor Mita radio je na odjelu primanja. To je bilo nedaleko. U međuvremenu sam pomalo počeo dolaziti k sebi. Shvatio sam, gdje sam i što sam napravio. Babica govori: „Pacijentica krvari”.

Počeo sam se iskreno moliti: Gospode Bože! Spasi ne mene, ali tu ženu. Sad sam shvatio, Gospode Bože, u kakvo sam sranje upao. Sjedim u njemu do ušiju. Ali prije svega spasi nju.

U tom momentu istrčava doktor Mita. „Stani!” Ja ću dovršiti”- viče. „Ostao mi je završetak, pa ću već to napraviti”- govorim. „Sav si blijed. Pusti me, da ja završim”. „Sa Božjom pomoći dovršit ću”-inzistiram. „Koji Bog? Što to govoriš? Daj, završit ću. ”

Ipak sam bio odlučan, pomolio sam se i počeo sam raditi. Kad u maternici ostanu tako veliki ostaci ploda, da bi ih se dobro očistilo do kraja, treba barem 10 minuta. U međuvremenu uspio sam sa dva izvlačenja instrumentima iz rodnice. Maternica je pri tome postala tvrda kao kamen, što je jako pomoglo. To nije bilo uobičajeno, jer uglavnom, kod „velikih” pobačaja maternica je mekana i treba biti oprezan, da je se ne probije.

Rekao sam si u duši: Bože! Hvala Ti, da si spasio tu djevojku. Više neću napraviti niti jedan pobačaj.

Nisam smio reći, da sam vjernik

Dogodilo se to 1988. Od tada ne radim više pobačaje. Kad sam to javno objavio, ondašnje komunističko vodstvo odlučilo me kazniti. Smanjena mi je plaća u bolnici, tako da sam kroz 11 godina dobivao samo pola od onoga prije. Kad sam otišao u mirovinu, također su mi dali pola. Ipak, ne žalim svoju odluku. Bolje je malo se pomučiti u životu, nego mučiti se poslije smrti. Trudim se živjeti kao kršćanin, kao čovjek koji vjeruje u Boga. Ne smijem reći o sebi da sam vjernik, ali htio bih tako živjeti da me onaj, koji vidi moj život na temelju mojih djela nazove me vjernikom.

Odlučio sam se boriti protiv pobačaja. Nije bilo lako. Napadano me u tisku i na televiziji. Napadi su pogotovo dolazili iz ateističkih i feminističkih sredina. Pisali su da mi je socijalistička država dala naobrazbu, kako bih mogao izvršavati pobačaje, a ja provodim sabotazu protiv države. Mojoj kćeri, koja je isto liječnik, dali su otkaz. Sina su, tada studenta medicine, rušili na ispitima. Na mene je vršen takav pritisak, da sam nakon dvije godine bio na granici iscrpljenosti. Jednoga dana odlučio sam da ću se sljedeći dan prijaviti primariusu i zamolit ću ga da mi dodijeli pobačaj.

Spremam se na spavanje i imam san. Sanjam, da sam u bolnici, sjedim u svojoj ordinaciji za stolom, a netko dolazi iza mene i tapša me po leđima. Okrećem se, gledam, a ispred mene stoji Toma Akvinski. Stoji i govori mi nešto jezikom, kojeg ne razumijem. Odgovorio sam mu na srpskom: „Ne razumijem, što govoriš”. Tada on prelazi na njemački i govori: „Moj si dobar prijatelj. Bori se dalje”. Još me jednom potapšao po leđima i otišao je. Kad sam se u jutro probudio, odlučio sam, da ću se boriti dalje.

O podlostima, koje su mi radili, neću govoriti. To nije važno. Najvažnije je, da me Bog kroz to vrijeme branio. Preživio sam dva infarkta. Pripremajući se za operaciju, bio sam spreman ići Bogu. On me ipak nije uzeo. Zašto? Mislim, da me ostavio živjeti kako bi prepričao drugima da ne budu takvi magarci, kakav sam bio ja.

U cijeloj Srbiji imao sam oko 250 predavanja na temu pobačaja. Dva puta mi je uspjelo na jugoslavenskoj televiziji prikazati film Bernarda Nathansona *Nijemi krik*. Zahvaljujući mojoj inicijativi početkom 90-tih godina, uspjelo mi je progurati u jugoslavenskom parlamentu ustav o zaštiti nerođenih. Došla je nažalost do Slobodana Miloševića, koji ju nije potpisao, te za to nije ušla u život. Poslije je počeo rat i nitko više nije imao vremena i interesa za ustav.

Uopće kako objasniti taj masakr, koji se dogodio, tu na Balkanu, ako ne odvratanjem ljudi od Boga i nedostatkom poštovanja ljudskog života?

Počeo sam se zanimati za život Tome Akvinskog, o kojem do toga vremena nisam imao pojma. Zamislio sam se nad time, zašto sam baš njega vidio, a ne druge svece, tim više što je on katolički svetac, a ja sam pravoslavac. Kako bih to objasnio, počeo sam studirati Tomin nauk. I što se pokazalo? Našao sam njegova pisma, u kojima je on držao da ljudski život počinje 40 dana nakon oplodnje u slučaju muškog ploda i 80 dana u slučaju ženskog ploda. Što je dijete u prvim danima nakon začeća? Nitko? Mislim, da to, što je Toma napisao, ne daje mu mira u *eschatonu*. Iako treba reći, da je tu tvrdnju on preuzeo od Aristotela. Aristotel je bio tada veliki autoritet, Toma se sugerirao njegovom tvrdnjom i pogriješio je.

Puno je vremena prošlo dok nisam shvatio da je dijete u majčinoj utrobi živi čovjek, da je živim čovjekom ne od momenta kad prvi put udahne, kako su nas učili komunistički profesori, nego od momenta, kad se pojavi ljudski embrij, znači od momenta spajanja sjemena sa jajašcem.

Kad me pitaju, kakva je statistika pobačaja u Srbiji, odgovaram, da postoji velika laž, mala laž i laž statistike. Laž statistike bazira se na tome, da ja jedem meso, ti kupus, a po statistici oba – kao prosječni građani – jedemo sarmu. Sigurno je nekakav djelić istine u tome. Slično je sa statistikom pobačaja.

Za vrijeme komunizma poznata su bile samo brojke legalnih pobačaja, dok ilegalne nitko nije brojao. Otkada su pobačaje počele raditi privatne klinike, nitko ne raspolaže nikakvim službenim podacima. Dostatno je pogledati „na kakvoj visokoj nozi” žive današnji ginekolozi, kako bi shvatili da je pobačaja jako puno. Iz drugih službenih podataka probao sam izračunati koliko ih može biti. Kako znamo broj perforacija maternica, krvarenja i upala, i znamo, koliko često dolazi za vrijeme pobačaja do takvih slučajeva, a u našoj zemlji godinama je manje više isti prosjek, tako da na osnovi tih podataka možemo izračunati broj pobačaja. To znači, da se na 25 začeca rađa samo jedno dijete. Iz toga proizlazi, da u velikom ratu rođenih i nerođenih, ovi prvi ubijaju 24 ljudska bića, a daju preživjeti samo jednome.

Zbog toga, što naše pravo predviđa da je život djeteta pod zaštitom tek od momenta kad udahne prvi zrak, znači od prvog krika, legalno je vršenje pobačaja u sedmom, osmom, pa čak i devetom mjesecu trudnoće. Riječ „pobačaj” tu čak i nije na mjestu, jer u biti provodi se rani porod. Pokraj ginekološke fotelje nalazi se kanta sa vodom i prije nego dijete udahne zatvara mu se usta i stavlja ga se ispod vode. Službeno je to pobačaj i sve se odvija sukladno zakonu – ta dijete nije uzelo zraka.

Teško je govoriti o statistikama, jer ubijanje djece u utrobi majke dolazi također korištenjem nekih sredstava kao što su spirale ili tablete RU 486, koje su službeno vođene kao kontracepcijska sredstva. Pravoslavni monasi, tzv. Starci sa Gore Atos, s kojima sam razgovarao, dijele kontracepciju na grešnu i đavolsku. Grešna je ta, koja ne dopušta spajanje sjemena sa jajašcem. Đavolska je ona, koja ubija već začetu djecu. Upravo to rade spirale i tablete za rane pobačaje kao RU - 486. spirala djeluje kao mač, koji presijeca malo biće od izvora hrane u maternici. To je strašna smrt. Čovjek umire od gladi u mjestu gdje ima hrane u izobilju.

Dr. Stojan Adašević
Beograd, travanj – srpanj 2003.

VIDIM SVOJE DIJETE U SNU Razgovor sa Karin Struck

Jedna ste od najpoznatijih modernih njemačkih spisateljica. Kroz niz godina bili ste miljenicom kritičara, koji su vas ubrajali u stvaratelje Naraštaja '68. Vaša priča *Klassenliebe* (Klasna ljubav) u Njemačkoj postala je bestseller. To se promijenilo 1992. godine, kada ste napisali knjigu *Ich sehe mein Kind im Traum* (Vidim svoje dijete u snu), posvećenu pobačaju i svom post-abortivnom sindromu. Ta knjiga naišla je na veliku kritiku...

Kritika je preslaba riječ. Knjiga je jednostavno ostala prešućena. Ukazalo se jedva nekoliko recenzija – u „Die Welt” i u katoličkom tisku. Dogodilo se gore, nego da je knjiga ostala iskritizirana. Kritika služi intelektualnoj diskusiji. Ali kada je knjiga ili neka tema prešućena, to je jako loše. Knjiga *Vidim svoje dijete u snu* stavila me u položaj gubavca. Kao u biblijskim motivima, u kojima se gubavce micalo izvan granica grada, tako je bilo sa mnom. Kad sam napisala tu knjigu mene također nitko nije htio, čini mi se da se to dogodilo zato, jer društvo ne želi znati kakve su posljedice pobačaja. Nitko o tome ne želi čuti, svi okreću glavu i govore, da ih to ne zanima. Dozvoljavamo pobačaje, ali što se poslije događa sa ženom, to nas više ne zanima. To je jedan od većih tabua.

Zasigurno bi sada pisala takvu knjigu sa većim strahom. Kad sam ju stvarala, imala sam veliku potrebu da sve iznesem. Pisala sam ju noćima u jednom od lokala u Hamburgu, jer kod mene u kući, s troje djece, nisam imala uvjete. Imala sam osjećaj, da ću napokon reći ljudima istinu o tome, što se dešava nakon pobačaja.

Nakon što se knjiga ukazala na tržištu, njeni dijelovi trebali su biti tiskani u velikim novinama „Bild”. Već je gotovo došlo do ugovora između mog izdavača i „Bilda”, ali naglo je sve bilo obustavljeno, jer su moji pogledi bili previše staromodni. Ako sam žena, mora se

biti za pobačaj. To je kao jedan od „zakona vjere”. A ako se nije za pobačaj, zbog toga se treba pravdati. U jednom trenutku srušila sam tako veliki tabu, da sam postala odbačenom. Nisam više pripadala civilizaciji, stajala sam usred pustinje. Govorila sam istinu, ali sam odjednom shvatila, da druge ta istina ne zanima, ne žele čuti za nju. To je za mene bio veliki udarac.

Zašto ne žele slušati?

Po meni jedan od glavnih razloga je bol. Zamislite si tu masu ljudi. To su milijuni žena, a osim tih žena tu su milijuni članova rodbine, muževa, partnera, prijatelja, baka ili potencijalnih baka. Pobačaj stvara tako veliku bol, da mnogo žena ne želi o tome uopće govoriti. Ništa o tome ne žele znati. Postoji savez između glasa javnosti i stanovitih medija, koji rado podržavaju taj „zakon vjere” (o tome govorim sa ironijom), da pobačaj ne stvara nikakav problem. „To je istina, da je on neugodan, ali nije nikakav problem. Nakon pobačaja nema nikakvih bolova” – to je teza velikog broja medija širena u javnosti. Žene koje su učinile pobačaj, podržavaju medije, jer žele imati mir. Znam iz vlastitog iskustva, kakvu ogromnu bol stvara pobačaj: ako netko ne želi pristati na taj bol, postaje istisnut. Znanstvenici, psiholozi, teolozi, svećenici trebali bi to razumjeti i uistinu se potruditi pomoć svakoj ženi, a ne samo pitati: „Kako je prošao vaš pobačaj? ”. Jer će žena tada odgovoriti: „Sve je u redu, ništa mi nije”.

Čuvši to, znanstvenik će zaključiti: „Molim lijepo, nema nikakvog problema”. Tu treba nekoga, tko će sagledati dublje, osjetiti jače i pažljivije, saslušat ženu iznutra. A takvih ljudi jednostavno nema ili ih je jako malo. Ljudi koji gledaju dublje, koji se brinu za ženu ne samo četiri tjedna nakon pobačaja, ali jednako tako 3 godine, 10 godina kasnije. Poznavala sam ženu, kojoj je prijateljica podarila moju knjigu *Vidim svoje dijete u snu*. Žena se uplašila i rekla da ne želi tu knjigu. Odmah je shvatila, da je to o pobačaju. Ta žena je imala dva takva zahvata. Razumijem zašto nije htjela čitati knjigu. Pobačaj je rana, koja dodirnutu stvara alternativu: ili se po malo zauzeti za njeno zarastanje, ili pobjeći. I to iskorištavaju mediji.

Druga stvar je činjenica, da se problem pobačaja politički se iskorištava. Među njemačkim komunistima, koji danas nisu na vlasti, ali bili su nakon rata i većeg dijela socijaldemokrata postoji sporazum koji se temelji na uvjerenju da pobačaj znači slobodu, jednakost i slobodu žena. Takva tvrdnja je skroz pogubna. Nikad nije ta tvrdnja bila istinita, a nije ni danas. Tvrdnja, da pobačaj ženu čini slobodnom, uzima se kao znak prosvjećenosti. Mislim da će proći još 50 godina dok ljudi ne shvate, da to nije nikakva prosvjećenost, već najtamnija strana ljudskog „napretka”. To je tako duboka tama, da ju ljudi ne shvaćaju. Kad s nekim razgovaram dulje, pitam: „Mislite li uistinu, da ćete pomoći ženi, dovodenjem je u kliniku za pobačaje? ”. Upitala sam stanovitu savjetnicu, koja usmjerava mnoge žene u kliniku za pobačaje, što reći tim ženama nakon pobačaja. Agresivno je reagirala, jer nije htjela o tome govoriti. Željela je vjerovati da se pomoću pobačaja uklanjaju svi problemi. Mislila je, naravno, na tzv. legalne pobačaje – pa žena nije „operirana” na nekom kuhinjskom stolu (ta procedura je bila uobičajena u prošlosti). Danas za vrijeme legalnog pobačaja sve se provodi čisto i ako se ženi ne dogodi ništa loše za vrijeme toga „zahvata”, sve je u redu. Savjetnica nije ipak razumjela, da je sve površno, da tu nedostaje svijest, da se radi o djetetu. A to je uvijek dijete, koje ostaje ubijeno, i žena čija tuga može trajati godinama.

Događalo se da su mi inteligentni ljudi govorili: „Jako ste osjećajna spisateljica. Pobačaj naravno stvara bol, ali većina žena ne proživljava to kao Vi. To se odnosi samo na manji broj žena”. Znači svi snovi, koje sam imala nakon pobačaja, rezultat su jedino moje fantazije ili velike preosjetljivosti. Na početku me jako živcirao taj način „dijeli i vladaj”. Dijelimo žene na te malobrojne, koje trpe nakon pobačaja, jer su preosjetljive, i na onu cijelu masu žena, koje to tako ne boli. Po meni je to potpuna neistina. Imam kolegice, koje su na

moja pitanja o osjećajima nakon pobačaja odgovarale da na njih nisu imali nikakvog utjecaja. Jedna od njih na moje pitanje osjeća li bol, da li žali, odgovorila je: « Pa nije se ništa dogodilo». Nisam psiholog po struci, ali kao spisateljica, na neki način sam psiholog, to mi je u krvi. I osjećam kada žena tako odgovara, da maskira duboku ranu. Slično je i sa djecom, koja su bila maltretirana u djetinjstvu. Kao odrasli govore da to na njih nije nikako utjecalo. U biti to je standardni odgovor. Tim ženama uvijek prilazim sa poštovanjem, ne želim iz njih izvlačiti ništa, što mi one same ne žele reći. Ipak uvijek, kad mi odgovaraju na takav način, imam osjećaj da se nakon lakonskog odgovora krije duga prošlost. Ako je ipak moja teza, da rana nakon pobačaja tako duboka i tako neopisivo boli, istinita, sve je to potpuno logično. Ne može se očekivati da će žena svojevolumno početi govoriti o takvoj boli. Može se svojevolumno govoriti o maloj povredi, ali ako u nama sjedi duboka bol i velike traume, primjerice vezane sa ratom, nesrećom i sl., tada je teško na zahtjev početi o tome govoriti. Do biti stvari dolaze samo pronicljivi ljudi, koji su u stanju navesti na iskren razgovor. Za to je potrebno vrijeme. Meni samoj je bilo je potrebno 28 godina, kako bi o tome mogla sada donekle mirno razgovarati. Prvi korak nakon pobačaja usmjerila sam prema dječjem igralištu. To je bilo potpuno besmisleno, potpuna ludost. Nisam znala, zašto sam došla na to igralište. Sada to razumijem.

Jeste li probali to zaboraviti?

Ima puno nesvjesnih načina zaboravljanja. U njih spadaju primjerice alkohol ili seksoholizam. Nisu mi poznati nikakvi znanstvenici izvještaji na tu temu, ali je to glavna bit moje priče *Blaubarts Schatten* (Sjena Sivobradatoga). Po meni postoji veza između izgubljenosti u seksu i proživljenog pobačaja. Seks se smatra kao način ozdravljenja. Isto tako i promjena partnera može biti smatrana probom ozdravljenja. To se čini skroz paradoksalno, ali prestaje tako biti kada pogledamo na statistike. Mnoge žene nakon pobačaja odbacuju svoje partnere. Brakovi i slobodne veze se raspadaju. Dijete je plod ljubavi dvoje osoba i odjednom ta ljubav postaje nikakva, a čak se čini da je uopće nije bilo. To je veliki poraz ljubavi. Pobačaj je propast ljubavi. Gotovo nitko ne primjećuje tu povezanost. I ja sam također jako kasno shvatila da stalna promjena partnera, takozvana «bez kućna seksualnost», da je to proba ozdravljenja. Ima jako mnogo žena, koje se žele skroz udaljiti od muškaraca. Ne žele s njima imati posla, počinju ih mrziti. Postoji velika ovisnost između feminizma i pobačaja – bez suviše svijesti prisutnosti te ovisnosti. Ali netrpeljivost prema muškarcima se razvija, jer pobačaj ima sličnosti sa nasiljem. Puno muškaraca ne želi pobačaj, ali žene ga provode ne obazirući na to i tada nastaje agresija prema muškarcima. To je događaj, za kojeg nema objašnjenja, dok ga se ne počne razmatrati sa duhovne strane. Alkohol i droga mogu biti oblikom izbacivanja i umanjivanja vlastitog bola. Pisala sam o tome u puno knjiga. U jednoj mojoj priči napisala sam o ženi, koja je prošla pobačaj i koja je , kad bi se napila , govorila svome novom prijatelju, da je ubila dijete. Prijatelj je upitao: „Kako je to moguće? Ništa o tome ne znam. To je strašno ”. A ona je cijelo vrijeme ponavljala, kako je ubila dijete. Tek poslije je shvatio, da se radilo o pobačaju.

Osim alkohola, droge i seksoholizma kao metoda „ozdravljenja” postoji još nešto gore. To je duhovna smrt. Jako dobro to opisuje Amerikanka Susan Stanford, koju citiram u mojoj knjizi. Ona je opisala upravo tu duhovnu smrt. Kad netko umire, govori se, da je umro dio nas. Ja sam imala osjećaj, da je kod pobačaja veliki dio mene umro. Ali o tome nitko ne govori, nitko na to ne upozorava. Prije svake operacije liječnik informira da narkoza može biti

opasna, da za vrijeme operacije mogu nastati komplikacije i da može proći neplanirano, da se može čak i umrijeti. Kod pobačaja nitko ne govori, kakav je rizik. Postoji dogovor šutnje. Nitko ne upozorava da se kod pobačaja može nešto dogoditi. Sjećam se, da sam na krevetu za pobačaje plakala, ali već je bilo kasno. Bila sam u klinici, u šoku, i cijelo vrijeme sam plakala. Druge pak žene reagiraju na druge načine. Mnogo žena mi je govorilo – isto to opisuje i Susan Stanford – da za vrijeme pobačaja se više ne plače, jer je nastupila smrt osjećaja. Čovjek je kao izvan sebe i više ništa ne osjeća.

Ima još nešto, što me na neki način fasciniralo. Mnoge žene koje su proživjele pobačaj, osjećaju se jako privlačne. Sjećam se, da sam nakon mog pobačaja imala uvijek dobru šminku, izgledala sam kao jaka žena, koja je izlazila na kraj sa svakim problemom, koja je imala sve pod kontrolom. Iznutra je tako, kao da se otapa led – kako piše Susan Stanford.

Ima puno nedorečenosti u riječima pristaša pobačaja. U stanju su „prodavati” pobačaj kao nešto uobičajeno, ali tada po meni „prodaju” sliku samo iz jednog kuta gledanja. Ako se to želi prikazati u plastičnom obliku, to je kao prikazivanje žena bez lica. A žena ima lice, glavu, žena misli. A kad već misli, tada mora zaključiti, da je dijete **dijete**.

Često sam spominjala ovakvu scenu. Sjedim usred nekakve strašne rasprave, oko mene mnogo osoba. Netko govori o atentatu na papu, netko je protiv pobačaja, netko govori još nešto drugo, netko je za pobačaj, za eutanaziju. Ja ništa ne govorim. Na kraju svi me pitaju, što ja mislim o tome. A ja, umorna od cijele te rasprave, govorim, da je dijete **dijete**. Nastupa tišina, svi gledaju s čuđenjem, zašto ne iznosim sljedeće argumente. Ali ja sam došla do zaključka, da je to bit stvari. Dijete je **dijete**. Od ovoga dolazi i naslov moje knjige - *Vidim svoje dijete u snu*. Taj naslov ima više značenja. San je nešto osobno. Kao spisateljica moram izvući san iz spavaće sobe i dati mu značenje. I kad spojim svijest sa snom i kažem, da je dijete djetetom, tad vas molim, ne govorite mi da u prvim tjednima života nakon začeca dijete još nije djetetom, da četiri tjedna nakon, isto dijete nije djetetom, da osam tjedana isto nije, 12 tjedana...Na kraju u nekom trenutku to počinje biti dijete. Znanstvenici mi mogu pričati o svojim tezama, ali ja tada zamišljam sebe kad sam bila u majčinoj utrobi. U prvom mjesecu nisam bila još dijete, u drugo isto ne, u trećem isto tako. Pod kraj trećeg mjeseca odjednom sam njime postala. Što sam bila prije? Riba, majmun, gujavica, ništa? Pa te noći, toga dana, kad su moji roditelji vodili ljubav, kod oplodnje, ja sam već bila dijete.

Vidjela sam na televiziji stanovitog liječnika, koji je nakon izvršenog pobačaja je prikazivao krv, govoreći, da tamo nema ništa. Ne želim pretjerivati, ali činilo mi se to fašistički, jer ako počinjemo prikazivati, da vrijednosti nisu vrijednosti, tada smo opasno blizu fašizma. Kako se može izrezati dvomjesečno dijete iz majčine utrobe, a poslije prikazivati, kao krvava bljuzga i reći, da to nije nikakvo dijete? Mene to ne uvjerava, jer ja znam, da je moje dijete, kada je imalo osam tjedana bilo već mojim djetetom.

To dijete Vam je kasnije dolazilo u snove?

Postoji mnogo tragova i dokaza, da moje je dijete djetetom. Uzmimo jedan od tragova: to dijete sanjala sam kroz niz godina. Ne želim biti puna sarkazma, ali u Njemačkoj za vrijeme rasprave povremeno treba takav biti. Pa govorim: „U mojim snovima ne pojavljuje se nikakva zigota, krv ili tkivo. To je bilo moje dijete”. U jednom od mojih najgorih snova, moje dijete je bilo u ponoru, a u okolo su stajali ljudi, koji mu nisu pomogli izaći iz tog ponora.

Psihu se ne može potkupiti, dušu se ne može potkupiti. Moji snovi kroz tih 28 godina bili su dokaz, da moje dijete postoji. Postoji do danas. Vidim ga kao anđelića na nebu. Možda čak kao mojeg savjetnika.

Osjećam vezu sa ženama, koje su na svijet rodile mrtvo dijete. Ili su prerano rodile, pa je dijete ubrzo umrlo. Ili su izgubile dijete u trećem, četvrtom mjesecu trudnoće zbog

nekakvih komplikacija. Osjećam prisnost s tim ženama, jer sam sama zbog pobačaja izgubila dijete – u svakom od tih slučajeva radilo se o djetetu. Nije bitno da li je ono umrlo u osmom tjednu, ili se rodilo mrtvo. Kod pobačaja radi se i o tome, da bol traje puno duže, zbog toga što se dijete ne vidi. Kod rođenja mrtvog djeteta uz roditelje je prisutan liječnik. Pokazuje roditeljima, pogotovo majci, mrtvo dijete i dozvoljava tugovati, dozvoljava na oproštaj s djetetom. Kod pobačaja nema takve mogućnosti. Dijete nestaje, nevidljivo je. Poslije sam godinama imala strahovite misli o tome, što se s njime dogodilo. Možda je pretvoreno u kremu ili, što je više vjerojatno, završilo na bolničkom smetlištu. Ili je iskorišteno u nepoznatim medicinskim, znanstvenim eksperimentima. Godinama sam imala pred očima takve strašne slike, koje danas, hvala Bogu, nemam.

Znači, nakon pobačaja dijete se ne vidi. Na film Bernarda Nathansona *Nijemi krik* reagiralo se kao na veliku provokaciju, zbog toga, jer je on prikazao dijete, koje je živjelo, a za vrijeme zahvata bilo je ubijeno. Također ni to nije dolazilo k svijesti. U Kōlnu sam vidjela probu da se prereže kabel prije projekcije toga filma. „Napredni” demonstranti pokušali su spriječiti njegovu emisiju. To je prikaz toga, kako se pokušava prikriti znanje na tu temu, spoznaju o tome, da je to živo dijete. To je javna manipulacija. Uvijek sam osjećala da ljudi, koji tješe žene nakon pobačaja, govoreći da to dijete nije bio živi čovjek, tako žele sami sebe umiriti. Shvaćam, da oni bježe pred vlastitim strahom i neprespavanim noćima, ali ne mogu to prihvatiti.

Kad ste pisali svoju knjigu o pobačaju, da li ste bili vjernik?

Nesvjesno već sam bila, ali službeno još nisam. U 1991. i 1992. godini, kada sam pisala knjigu, na različitim autorskim susretima govorila sam, da nisam katolkinja, jer sama još nisam znala da sam na tom putu. Podjednako *Sjena Sivobradatoga*, kao i *Vidim svoje dijete u snu* bili su koraci ka vjeri. U 1994. godini napravila sam sljedeći korak – imala sam tešku automobilsku nesreću. Skoro da sam osjećala, da me neko izvukao iz zagrljaja smrti. Za vrijeme pisanja knjige i kroz sve te godine shvatila sam, da sam bila vođena, da nisam do svega došla sama. Bez vjere život postaje jedna velika mora. Nema nikakve utjehe. Jer gdje bi je se moglo naći? Što sam mogla tada učiniti? Imala sam nedoumice, ali one nisu nikakvo opravdanje. Nedoumice iz tog vremena čine se sada tako plitke. Danas znam, da su se sve poteškoće mogle prebroditi dobrom voljom. Socijalne poteškoće? Pa nisam umirala od gladi. Naravno, bilo je teško i stvari su se zakomplicirale. Nedostajala mi je tada odlučnost. U svakom slučaju one nedoumice nisu nikakvom utjehom. Jedino što može pomoć, to je vjera. Kad sam postala katolkinjom, mogla sam se ispovjediti. Goethe je rekao, da je pisanje velika ispovijed. Moguće da se to odnosi i na moje pisanje, to ne znam. Ali to nije dovoljno. Mogla bih napisati još tri, pet, deset knjiga na tu temu, ali i dalje bih osjećala prazninu i ne bih vidjela nikakvo pojašnjenje za to, što se dogodilo. Zahvaljujući vjeri mogla sam predati svoj grijeh. Sve ostalo je umišljenost. Vjera znači, da ne moram sama nositi teret, da ga sa mnom nosi Isus Krist. Nošenje tog tereta kroz cijeli život bilo bi nemoguće. Znam da imam karcinom. Upoznala sam se s tom dijagnozom nedavno. Ona je vezana za našu temu. Ne može se sa sigurnošću znati, da li taj karcinom ima veze sa pobačajem, ali mi je liječnik rekao da tijelo ništa ne zaboravlja. A taj liječnik nije bio kršćanin. Kroz tu bolest moja vjera dobiva još jednu, drugačiju dimenziju.

Što se tiče pobačaja, mogu reći bez nekog misionarstva, potpuno osobno, da se ni jedna žena ne može izliječiti nakon njega sama, u vlastitoj savjesti, tijelu i duši, bez pomoći

duhovnog. Jedini spas je predati svoj grijeh Bogu. To donosi ozdravljenje, koje ne mogu osigurati nikakvi, čak najbolji psiholozi.

Moja bolest je za mene izazov. Hoću li izdržati? Možda ću doživjeti 90 godina, a možda mi je ostala samo godina. To ne znam. Postoji ipak stanovita ovisnost. Postoje ljudi – čak jednog poznajem: to je prof. Uhlenbruck sa Univerziteta u Kólnu – koji su dokazali, da postoji povezanost između pobačaja i tumora. Treba još puno istraživanja. Ja mogu samo govoriti na temelju mojeg iskustva i mojih razgovora s ljudima. Jako sam uvjerena, da ta veza postoji, kad me dijagnoza o tumoru nije znatno potresla. Vi ste jedan od prvih, ne ubrajajući najbližu obitelj, kojima to govorim. Ipak sam sigurna, da kada o tome počnem javno govoriti, što trenutno ne planiram učiniti, odmah će se pojaviti prigovori. Uostalom često čujem kritično mišljenje: „Gospođo Struck, vi sve svodite na pobačaj!“. Daleko sam od toga. Uostalom, naglašavam to u mojoj knjizi. Sigurna sam pak, da postoji snažna povezanost, da postoji pamćenje tijela, koje je sagrađeno od stanica, tkiva i organa, kako to vole naglašavati pristaše pobačaja, ali koje isto ima i svoju prošlost, što se obično zaboravlja. Meni je jasno da se iz te prošlosti rađa bol. Moj rak je za mene prilika, istina, podosta strašna, kako bih se još jednom suočila sa bolom. U svakom njegovom dijelu. Ne tiče se to samo bola vezanog za pobačaj, ali također sa drugim različitim povredama, koje sam prošla u životu. Mislim sada o muškarcima i ženama, koji će čitati ovaj izvještaj. Želim reći tim ljudima, pogotovo onoj mladoj ženi, koja je u teškoj situaciji i razmišlja o pobačaju: „Stani“. To nije tako jednostavno, nitko nije mudrac. Zadrži mir, odmakni se, imaš još vremena. A dijete je dijete. Nije važno, je li to prvi tjedan, drugi tjedan, drugi mjesec, treći mjesec. Dijete je dijete. Ne dozvoli se požurivati: „Zatvori se u tišini. Idi u pustinju, što god pod tim razumiješ. Zasloni uši dlanovima. Predaj se svojoj intuiciji, poslušaj se iznutra. A poslije potraži pravu pomoć“.

Drugim ženama i muškarcima želim, da ga, kroz što sam ja morala proći, budu pošteđeni.

München
Ožujak 2003.

TREĆI DIO – MOLITVE

*SVETI MIHAELE ARKANĐELE,
ZAŠTITI NEROĐENE!*

DOBRO I LJUBAV UVIJEK POBJEĐUJU!

*Veličanstveni znak pokaza se na nebu: Žena odjevena u sunce... Trudna više u mukama i porođajnim bolima... Velik Zmaj stade pred Ženu koja je imala roditi... Tada je počeo rat u nebu koji je **MIHAEL** sa svojim anđelima vodio protiv Zmaja. I bi zbačen veliki Zmaj, stara Zmija, đavao, sotona, zavodnik cijeloga svijeta, a s njime i njegovi anđeli...*

Sad je nastupilo spasenje i snaga i kraljevska vlast našega Boga, i vlast Njegova Pomazanika, jer je zbačen tužitelj naše braće, koji ih je optuživao dan i noć pred Bogom našim.

Oni su pobijedili Krvlju Janjetovom i riječju svoga svjedočanstva...

(iz Knjige Otkrivenja, pogl. 12)

Svi imamo anđele čuvare, koje nam Bog Stvoritelj daje kao vjerne prijatelje i pratioce, kao nebesku braću; oni su uvijek uz nas da nas štite od svakoga zla, potiču na dobro i donesu mir.

Arkandeo MIHAEL (heb. „Tko je kao Bog?!”) vojskovođa je i knez četa anđeoskih, čistih rajskih duhova, zaštitnik Crkve i branitelj života, poslanik Onoga koji je Životvorac.

BOG TI OPRAŠTA, LJUBI TE, ŽELI TE LJUBITI CIJELU VJEČNOST! DAJE TI SVOJE ANĐELE DA TE PODUPIRU U DUHOVNOJ BORBI. DOBRIM POBJEĐUJ ZLO, BLAGOSLIVLJANJEM PROKLETSTVO, ŽIVOTOM SMRT!

- „Pazite da ne prezrete nijednoga od ovih NAJMANJIH, jer anđeli njihovi, kažem vam, na nebu neprestano gledaju lice Oca moga nebeskoga!” (Mt 18, 10)
- „Anđelima svojim zapovjedih da te čuvaju na svim putovima tvojim...” (Ps 91,11)
- „Anđeo Gospodnji tabor podiže oko Njegovih štovalaca da ih spasi” (Ps 34,8)
- „Evo šaljem svoga anđela pred tobom, da te čuva na putu... Poštuj ga i slušaj!... Moje je Ime na njemu.” (Izl 23, 20)

NEROĐENA DJECA također su ljudi, osobe besmrtne duše od samoga začeca. I ona imaju svoje anđele čuvare. I njih MIHAEL može zaštititi od nasilne smrti.

Danas se u svijetu kirurškim pobačajem ubijaju godišnje deseci milijuna nerođenih.

A koliko tek spiralom, umjetnom oplodnjom, pilulama...

„Stara Zmija” uništava živote, obitelji, zdravlje, zarobljava mlade, napastuje na pogubljenje najmanjih.

MIHAEL I NJEGOVI ANĐELI I DANAS POBJEĐUJU ZLOGA!

PAVLINI ZA ŽIVOT

Pavlini su redovnici nastali u XIII. st., vrlo zaslužni za širenje vjere i kulture među Hrvatima. Sv. Pavao Prvi Pustinjak je, između ostalog, i zaštitnik male djece; 15. siječnja, na njegov blagdan, pavlini blagoslivljaju dječicu. Uz Majku Božju - Kraljicu Pustinjaka, pavlini kroz povijest najviše štiju otajstvo sv. Križa, svete Utemeljitelje i ANĐELE ČUVARE. Pavlinske „Bratovštine Anđela Čuvara” bile su prisutne pri svakom našem samostanu. Slijedeći znakove vremena, pavlini danas osobito *molitvom i žrtvom* vode borbu za život nerođenih.

PAVLINI ZA ŽIVOT je jedna molitvena inicijativa: ako želiš s nama molitvom i žrtvom spašavati nerođeni život u opasnosti pobačaja, uz Mihaelovu i anđeosku pomoć, učini, prema mogućnostima, ovo:

- svakodnevno moli molitvu iz ovog letka, te dodaj desetice krunice
- moli za bijele fratre pavline i pomoz nam žrtvom, prilogom, dijeljenjem letaka
- javi nam se, postani dio ove zamisli, sudjeluj skrovito i ponizno u tome:
A PAVLINI ĆE MOLITI ZA TEBE!

SVETI MIHAELE ARKANDELE,

Zazivam Te kao onoga koji brani život i satire Zloga. Ti si Knez anđeoski, Ti si prvi nebeski velikodostojnik, Ti si stožernik Raja i vojskovođa vojske Isusa i Marije.

Raširi svoja krila nad sve nas, sluge Božje, a osobito nad nerođenu djecu u opasnosti pobačaja. Izvuci svoj mač i pokori zloduha koji je došao da „ukrade, zakolje i uništi” (Iv 10, 10). Svojom zagovornom molitvom učini neprobojan štit nebeske zaštite nad nerođenima, a nas brani u napastima i nauči nas kako da slavimo Boga.

Izabirem Te za svoga zaštitnika, želim s Tobom i sa svim anđelima svom dušom i srcem moliti za nerođene bližnje i braniti život od začeca do prirodne smrti. Po Tebi, moj snažni i slavni anđeoski Brate, dajem poklon i čast Trojedinom Bogu i Mariji, Majci nerođenih i Kraljici anđela. AMEN.

- „Anđeli su pristupili i posluživali Isusa” (Mt 4,11)
- „U ono će vrijeme ustati MIHAEL, veliki Knez...” (Dn 12,1)

O, VELIKI KNEŽE NEBESKI, najvjerniji čuvaru Crkve, sveti Mihaele Arkandele, evo ja, iako tako nedostojan, ipak pouzdavajući se u Tvoju dobrotu, potaknut snažnim utjecajem Tvojih molitava i mnogim Tvojim dobročinstvima, stojim pred Tobom u prisutnosti svoga Anđela Čuvara i svih ostalih nebeskih anđela, koje izabirem za svjedoke moga predanja i pobožnosti prema Tebi! Tebe danas izabirem za svog osobitog zaštitnika i zagovornika; odlučujem Te ustrajno štovati i širiti Tvoju čast. Budi mi branitelj u životu, učini da nikada ne uvrijedim Gospodina Boga mišlju, rječju ili djelom. Brani me od svih napasti sotone, posebno od onih koje napadaju vjeru i čistoću, a u času moje smrti isprosi mojoj duši mir, te me dovedi u život vječni. Amen.

(molitva pavlina)

ZA NEROĐENU DJECU

Moli se na običnu kronicu.

Ova krunica zapravo je prilagođeni oblik krunice Božanskom Milosrđu, koja je objavljena sv. sestri Faustini Kowalskoj u Poljskoj.

Početak: Oče naš, Zdravo Marijo, Apostolsko Vjerovanje.

Velika zrna: **VJEČNI OČE, prikazujem Ti Tijelo i Krv, Dušu i Božanstvo Tvoga preljubljenoga Sina, Gospodina našega Isusa Krista, kao zadovoljštinu za naše grijeha i grijeha cijeloga svijeta, a osobito za zlo pobačaja!**

Mala zrna: **Po pregorkoj mucu Isusovoj; milosrdan budi nama i nerođenoj djeci!**

Na kraju: **Sveti Bože, Sveti jako Bože, Sveti besmrtni Bože, smiluj se nama i nerođenima, te cijelome svijetu! (3x)**

O Krvi i Vodo, koja si istekla iz Srca Isusova kao izvor milosrđa za nas i cijeli svijet, operi cijeli svijet od grijeha ubojstva nerođenih! (3x)

Isuse, uzdam se u Te! (3x)

Marijo, Majko božanskog Milosrđa, moli za nas!

Sveta sestro Faustino, moli za nas!

LITANIJE ISUSU U MARIJINOJ UTROBI (molitva američkog pokreta Pomoćnika Nerođenog Isusa)

Odgovor iza svakoga zaziva: **SMILUJ NAM SE!**

Isuse, koji si čudesno pohodio utrobu Djevice Marije,

Isuse, začeti silom Duha Svetoga pod srcem Marije Majke,

Isuse, potpuni u svome čovještvu od samoga trenutka začeća,

Isuse, koji JESI prije svakog stvorenja, a stvoren u utrobi Marije,

Isuse, po kojemu je svijet postao, a sam oblikovanu Marijinoj utrobi,

Isuse, Riječi Tijelom postala, koji si uzeo ljudsko tijelo u Marijinoj utrobi,
Isuse, koji si jedan s Ocem a dolaziš po utrobi Marijinoj k nama,
Isuse, razvijajući se kao svaki drugi čovjek, u utrobi Marijinoj,
Isuse, čija je predragocjena Krv prvo tekla sićušnim venama u utrobi Marije,
Isuse, sakriveni kroz devet mjeseci u Marijinoj utrobi,
Isuse, Jedinorođeni Oca, koji si postao jedini Sin svete Majke, u utrobi Marije,
Isuse, od Boga rođeni, hranjen i zaštićen u utrobi Marije,
Isuse, koji si prešao iz Vječnosti u vrijeme, po utrobi Marije,
Isuse, koji si posjedovao svu mudrost i znanje Oca i Duha, u utrobi Marije,
Isuse, svjestan svoje uloge Otkupitelja već u utrobi Marijinoj,
Isuse, počašćen i slavljn od Ivana Krstitelja i njegove majke Elizabete, u utrobi Marije,
Isuse, vječna Riječi. Božansko Dijete, povjeren od Oca utrobi Marijinoj,
Isuse, koji si uzdigao svoju Majku do najviše svetosti prebivajući u njezinoj utrobi,
Isuse, vječna nebeska raskoši i slasti, smještena u utrobi Marije,
Isuse, koji si po svome utjelovljenju načinio hramom i svetištem utrobu Marijinu,
Isuse, kojemu se Majka klanjala i ushićeno divila u svetištu vlastite utrobe,
Isuse, pred kojim su ničice padali u strahopoštovanju i zanosu čete anđela štujući Te u utrobi Marijinoj,
Isuse, kojega su anđeli štovali kao Boga i Čovjeka u utrobi Marije,
Isuse, naš zaštitniče i Spasitelju, uspavan u nježnosti i sigurnosti Marijine utrobe,
Isuse, čiji su tjelesni organi proradili u utrobi Marije,
Isuse, čije je presveto Srce počelo kucati u utrobi Marije,
Isuse, kojega sav svijete ne može obuhvatiti, ponizno sklupčan u samo nekoliko grama težine, u utrobi Marije,
Isuse, božanski nemjerljiv, nekoć samo nekoliko milimetara velik, u utrobi Marije,
Isuse, koji si Vladar cijeloga svemira, smješten u malenoj utrobi Marije,

Isuse, žrtveno Janje, kao nevino djetesce mirno se razvijajući u utrobi Marije,

Isuse, koji si već od začeca u utrobi Majke primio na sebe ljudsku sposobnost trpljenja i bola,

Isuse, koji si u utrobi Marije bio kao danas u svetohraništima svijeta,

Isuse, Janje Božje u utrobi Marije,

Isuse, sveto, nevino, slabašno Dijete u utrobi Marije,

Isuse, Sine Boga živoga i Mesijo u utrobi Marije,

SMILUJ NAM SE!

Pomolimo se:

Isuse, ne dijeleći se od svoje božanske prirode, kao Sin Božji jednak Ocu i Duhu Svetomu, postao si utjelovljenjem Sin Čovječji, došavši na svijet po utrobi svoje Presvete Majke, Blažene Djevice Marije. Tako si posvetio i uprisutnio božansko u svakoj majčinoj utrobi, za sva vremena, od samoga začeca djeteta.

Isuse, objavi se srcima ljudi upravo kao onaj koji je započeo svoj ljudski život od utrobe Bogorodice. Mogao si izabrati druge načine da nam dođeš «u punini vremena», ali Ti si došao po utrobi žene, zbog velike ljubavi prema životu i nerođenima.

Preuzeo si, Gospodine, potpuno ljudsku egzistenciju ušavši po začecu u utrobu Djevice Marije. Od začeca do smrti bio si u svemu sličan ljudima, osim u grijehu. Stoga ti se klanjamo i zahvaljujemo Ti, što si nam po ovome pokazao svoju blizinu, brigu i ljubav. Po zagovoru svoje drage Majke, zaštiti svu nerođenu djecu već od začeca, preko utrobe i rođenja, u djetinjstvu i odrastanju. Zahvaljujemo Ti što nas uslišavaš i učiš živjeti po volji Božjoj. Amen.

MOLITVE ZA NEROĐENE

Molitva za život

Dragi Gospodine, kao što si promijenio srce sv. Pavlu, molim Te da promijeniš srce onima koji vrše, žele i potiču na pobačaj. Znam da će Tvoja ljubav i milosrđe ispuniti moju molbu. Molim Te da se smiluješ onima koji provode ovaj strašan Holokaust i onima koji mu se suprotstavljaju. Daj nam mudrost i hrabrost da nastavimo sa molitvom i žrtvom. Amen.

Molitva za ljudski život

Oče, slavimo Te zbog svih čudesnih djela Tvojih ruku. Slavim Te zbog života čovjeka, stvorenog na Tvoju sliku i priliku, zbog najvećeg dara-Tvoga Sina, koji je uzdigao našu palu prirodu, zbog sile Tvoga Duha, koji ispunja naša srca, zbog svih Tvojih sudova nad nama; slavim Te i zahvaljujem Ti, blagoslivljam Tebe!

Pomozi nam u zaštiti života kojeg si nam dao, podrži naše stare, vodi mlade, podigni pale, izliječi bolesne. U sve ljude usadi svoju Istinu u svoj njezinoj punini. Neka oni koji su još u utrobi, ugledaju ubrzo svjetlo dana i žive da bi svjedočili o Tvojjoj slavi. Po Kristu, Gospodinu našem. Amen.

Anđelu Čuvaru

Molim Te da obilaziš ovaj svijet i braniš ga od zloga, svakoga dana, i sada i u budućnosti. Susretni se sa anđelom čuvarom svake osobe koja razmišlja o pobačaju. Pomozi im da nađu druge mogućnosti, da rode! Pomozi. Anđele moj, da se spase njihova dječica!

Marijo, naša nebeska Majko,

Moli za nas, a osobito za one najmanje, kojima prijeti smrt pobačajem!

Bože svega živoga,

Oče naš, Svevišnji, Stvoritelju neba i zemlje, zvijezda i svemira! Ti, koji si stvorio život i koji ga podržavaš, Ti koji činiš sve dobro i najbolje za one koji Tebe ljube! Svako maleno dijete, stranac i prijatelj, bespomoćan i slabašan, začet ili blizu smrti, slaba tijela i duše ili zdrav i moćan; svi pripadaju Tebi i svima žarko želiš udijeliti svoga Svetoga Duha!

Pomozi nam da sami mognemo pomoći svima njima, da pomognemo prvo onima koji žive u utrobi i žele dalje živjeti, neka svi spoznaju Tvoju ljubav! Pošalji mudrost, pošalji svoga Sina, neka nas On blagoslovi i ujedini u borbi za život! Amen.